

Montreālas Latviešu
Biedrības

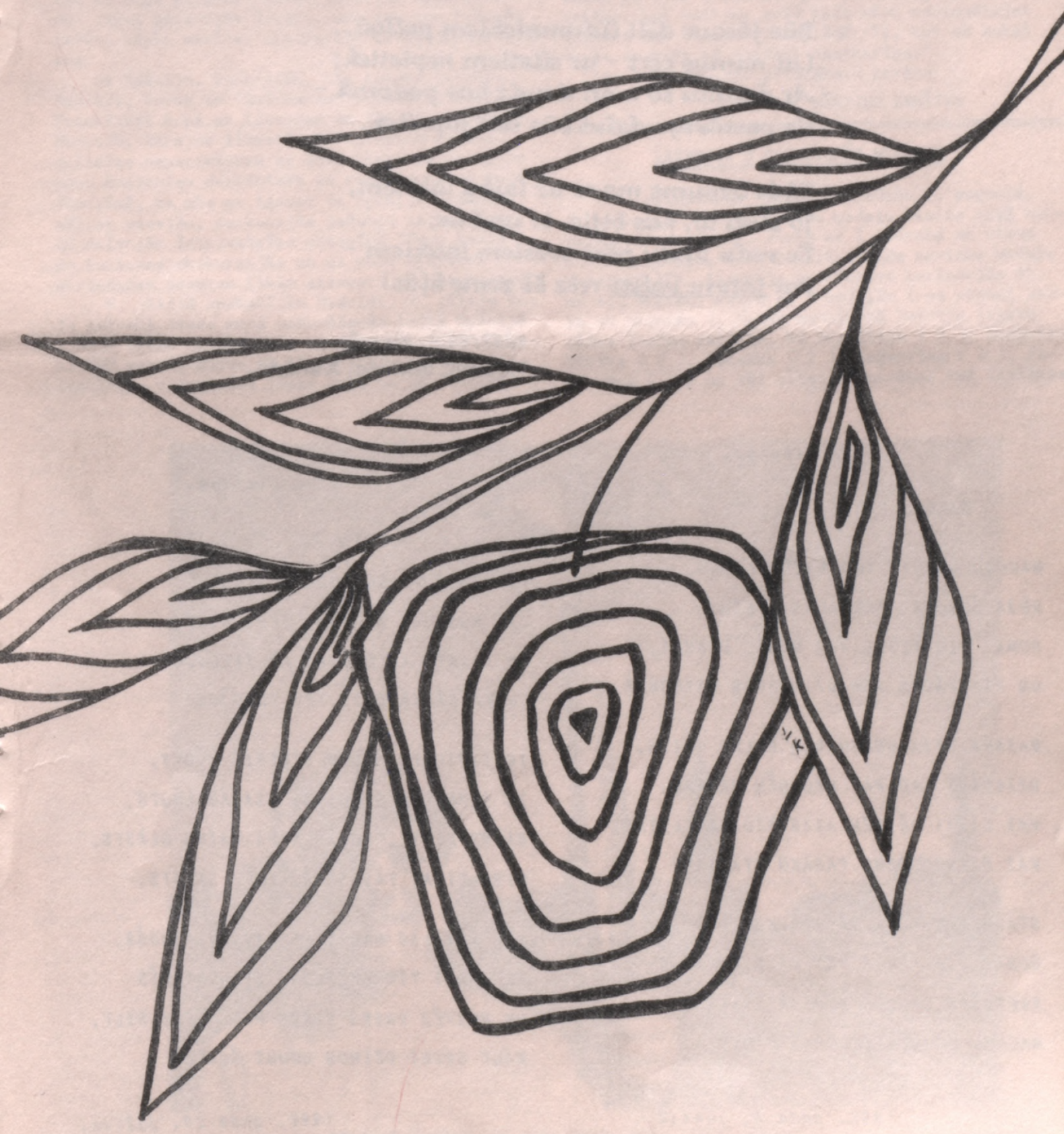
ZIŅOTĀJS

ISSN 0227 - 2423

1992. GADA SEPTEMBRIS

MONTREALA, KVEBEKĀ

43. GADA GĀJUMS Nr. 9. (522.)

DIEVA LĒMUMS

Lugā "Burtnieks"

Daudz staigājusi esi, tauta mana -
Nu laiks ir apstāties un zemē saknes laist;
Te zeme brīva, citu ļaužu nava -
Nevienam neatņemam to, kas viņam dots.

Lai būtu tā, ka šo par Dievzemīti sauc
Ar zemi auglīgu un plašiem mežiem;
Lai būtu tā, ka šo par Māras zemi sauc -
Ar sievām raženām un vīriem tā kā milžiem.

Būs jāsauc dēli līdumniekiem palīgā,
Lai namus cērt - ar slietiem nepietiek;
Ar dzimtu šo man daudz kas padomā -
Uz pastāvīgu dzīvi būs šeit jāpaliek.

Tāds lēmums mans uz laiku laikiem,
Jo zinu to, kas bijis, ir un būs;
Es vedu tautu pāri svešiem laukiem -
Par latvju valsti reiz šī zeme kļūs!

1987/88.g. ziemā,
Toronto, Ontārio, Kanādā.

Ilze Liepiņa.

MAGONU LAUKS.

MAGONU UGUNĪS IEDEDZIES LAUKS,
VĒJĀ ŠŪPOJAS SARKANĀS LIESMAS.
DOMAS PIE TEVIS NES MANI, DRAUGS,
UN PIE KĀDAS SEN DZIRDĒTAS DZIESMAS.

VASARA BIJA UN SMARŽU PILNS GAISS,
DZIEDĀJI KAD PAR MAGONĒM SĀRTĀM.
VAI LĪDZI VĒJIEM AIZSTEIDZIES LAIKS,
VAI DZIRDU SENU PASAKU STĀSTĀM?

STĀVU PIE LOGA VAKARA KRĒSLĀ,
DOMAS PIE TEVIS NES MANI, DRAUGS.
RIETOŠĀS SAULES PĒDĒJĀ STARĀ
MAGONU UGUNĪS IEDEGAS LAUKS.

1992. gada 6. jūnijā.

Ilze Liepiņa.

PELNI<

TU GRIBI PELNOS UGUNI ŠĶILT.
VAI BŪS MAN TEVI UN SEVI VILT
UN TEIKT, KA GAIDU, KA ILGOJOS
UN TĀ KĀ KĀDREIZ TEV TUVOJOS?

IR IZDZERTS SĀPJU BIĶERIS RŪGTS,
IR SAPŅOTS, GAIDĪTS, ASARĀM LŪGTS.
BALSS KLUSĒ, ROKĀS NAVA VAIRS GLĀSTS,
VISS TIKAI TĀLĀS PAGĀTNES STĀSTS.

VĒL ATBALSO SAUCIENS TAVS VILINOŠS,
BET MANĪ TIK AUKSTUMS STINDZINOŠS
UN NESPĒJ VAIRS SIRDS PRET TEVI SILT,
KAUT GRIBI PELNOS UGUNI ŠĶILT.

1992. gada 20. jūlija.

Pirmo reizi Latvijas valsts vēsturē kāds latvietis piedalījās olimpiskajā lāpnešu stafetē (Olympic Torch Run), ar kuņas palīdzību olimpisko uguni aiznesa uz 25. vasaras olimpiādes vietu - Barselonu, Spānijā.

Šī raksta autors, Rīgas angļu ģimnazijas 9. klases skolnieks Mārtiņš Zemītis nesa olimpisko lāpu Latvijas vārdā. Uzticību viņam vajadzēja iegūt Latvijas Olimpiskās komitejas un firmas "Coca-Cola" rīkotajā konkursā Latvijas zēniem. Tajā vajadzēja angļiski atbildēt uz jautājumiem par sevi (valodas iemaņu pārbaudei), pastāstīt par Spānijas vēsturi, sporta tradīcijām (latviski). Tad Rīgas Telecentra ēkā notika skriešanas spēju pārbaude (bija jāuzskrien no 1. - 20. stāvam). Zūrijas komitejā piedalījās V. Baltiņš, I. Knēts un citi. Beigās ar izlozes palīdzību noteica vienu laimīgo, un šoreiz Dieva griba man bija labvēlīga.

Braucienam uz Spāniju un uzturēšanos tajā pilnībā samaksāja "Coca-Cola" sabiedrība, par ko tai milzīgs paldies! Kamēr Latvijas sportisti vēl tikai gatavojās nokļūt, man jau tur izdevās pabūt, tāpēc mazliet atstāstīšu savus piedzīvojumus.

Uz Spāniju, konkrētāk, tās galvas pilsētu Madridi, devos ar "Lufthansa" lidmašīnu caur Frankfurti kopā ar Lietuvas un Igaunijas zēniem. Madridē, Barajas lidostā, lietuvietim iznāca nelielas nepatikšanas ar savu Lietuvas pasi, jo pasu kontroles darbinieks to redzēja pirmo reizi. Jāatzīmē, ka mēs ar igauņiem uz Spāniju devāmies vēl ar vecajām, sarkanajām padomju pasēm. Madridē dzīvojām četrzvaigžņu viesnīcā "Tryp Fenix", no kurienes ekskursijās un uz mūsu stafetes skriešanas posmiem tikām aizvesti ar autobusiem.

6. jūlijā apskatījām Madridi. 7. jūlijs bija galvenā diena manā uzturēšanās laikā Spānijā - šajā dienā notika mans stafetes skrējienis, mani 500 metri, kuņus es kā skrējējs no Latvijas ieguldīju olimpiskās lāpas ceļā uz tās īsteno

mājvietu. No rīta Firmas "Coca-Cola" pārstāvji deva mums instrukcijas par lāpas nešanu, sākot ar skriešanas ātrumu un beidzot ar sejas izteiksmi. Tad visus Eiropas skrējējus aizveda uz Segovijas - Vallodolidas autoceļu, izdalīja tiem skriešanas formas tērpus un olimpiskās lāpas. Pēc skriešanas katrs skrējējs šo lāpu (šoreiz tā ir 1,2 kg smaga un to ir veidojis katalāņu mākslinieks Andrē Ričards) saņēma kā suvenīru. Saņēmis uguni no spēju skrējēja, devos savā ceļa posmā. Domāju tikai par vienu: "Olimpiskā lāpa kļūst viegla, ja apzinies, ka pārstāvi Latviju, savu dzimteni." No devis olimpisko uguni nākošajam skrējējam, sniedzu interviju BBC korespondentei. Man patika, ka viņai interesēja arī Latvijas pašreizējās politiskās un ekonomiskās problēmas.

9. jūlijā devāmies uz kādreizējo Spānijas galvas pilsētu Toledo, bija saviesīgs vakars Nagnalejo pili. Līdz ar to arī godpilnais Spānijas apmeklējums bija galā.

Tagad vēlreiz pārdomājot visu Spānijā piedzīvoto un pārdzīvoto, nonāku pie atziņas: "Cik patīkami, ka Latvija ir uzņemta lielajā olimpiskajā saimē un tiek uzskatīta par neatkarīgu pasaules daļiņu. Lai veiksmē stāv klāt mūsu nacionālajai izlasei tās startos Olimpiādē '92, kur tā atkal varēs startēt kā patiesi neatkarīga."

Ar šo olimpisko priekškaru pavēra

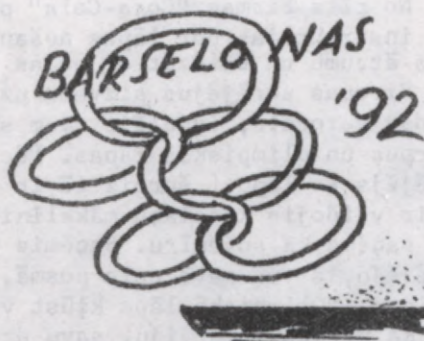
MĀRTIŅŠ ZEMĪTIS

LATVIJAI 3 OLIMPISKĀS MEDĀLAS

25. olimpiskās spēles noslēdzās 9. augustā, Barselonā, Spānijā. Iegūto medaļu skaita ziņā Latvija ierindojās 32. vietā ar 2 sudraba un vienu bronzas medaļu. No 170 dalībniecēm nevienu medaļu neieguva 106. Igaunija un Lietuva ierindojās 41. un 42. vietās, katra ar 2 medaļām (pa vienai zelta un bronzas). Mazāk medaļu kā Latvija ieguva tādas lielas valstis, kā Brazīlija (2), Dienvidāfrika (2), Meksika (1), Arģentīna (1), Pakistāna (1) un vēl citas 27 mazākas vai lielākas

Mārtiņš Zemītis ar savu lāpu. Foto Jānis Ērglis,

Sākumā bija gaissma

'ČETRAS SEKUNDES'

Dainis Ozols no 300 dalībniekiem (60 valstis) 122 jūdžu distancē, Isi pirms beigām kā meteors pazibēja vadībā. Bet tikai uz brīdi. Pēkšņi viņš mainīja taktiku un ierindoja sevi bronzas medalistos, zeltu un sudrabu atstājot favoritam itālim un holandietim. Daiņa laiks bija sliktāks tikai par 4 sek. (4:35,04), kādēļ varam pievienot palamu - 'Mr. Four Seconds'. 25. olimpiādas ciņas Barselonā aplusušas uz 4 gadiem. Latviešu olimpiešiem tā bija nesamaksājama skola.

Kritušie, kas var iet, bet nevar skriet...

Ar ieguvumiem mājup.

valstis. Tādēļ Latvijas sportistu sasniegums vērtējams par sekmīgu.

Pirmo medaļu - sudrabā ātrā pistoļu šaušanā ieguva Afanasijs Kuzmins; viņam ar bronzas medaļu sekoja riteņbraucējs Dainis Ozols (4:35,04). 1000 m kanū laiviņas airēšanā vieniniekiem ar laiku 4:6,60 sudraba medaļu ieguva Ivans Klementjevs, paliekot iepakā bulgāram Nikolajam Boughalovam tikai par 0,68 sekundi!

Zelta medaļu Igaunijai riteņbraukšanā ieguva Ērika Salumē, bet bronzas - vīriešu jachta 470 klasē.

Lietuviešu diska metējs Romas Urbatas ar 65,12 m rezultātu ieguva zelta medaļu. Toties lietuviešu basketbola vienībai bija jāapmierinās ar bronzu, pieveicot Apvienoto (agrāko Padomju Savienības) komandu, kurai bija zaudējusi priekšspēlēs, ar 82:78 rezultātu.

Tā nu Baltijas valstis, atgriežoties Olimpiādē, bija ieguvušas kopā 7 medaļas - 2 zelta, 2 sudraba un 3 bronzas. Varam priecāties par mūsu sportistu uzņēmību un panākumiem.

Jāpiezīmē, ka Karada Barselonā ieguva 18 medaļas - 6 zelta, 5 sudraba un 7 bronzas, dažādo nāciju saimē ierindojušies 15. vietā. Pirmajā vietā vēl arvien bija Apvienotā vienība ar 109, bet otrā - ASV ar 105 medaļām.

R.

LATVIJĀ GROŽI JOPROJĀM VECBIEDRU ROKĀS

Šī gada jūnijā atkal pāra nedēļu pabiju dzimtenē, kur man iznāca satikšanās ar Ilmāru Ančānu, LTF un LNNK padomes locekli. Viņš vēlējās nodot sveicienus rietumos dzīvojošiem tautiešiem un īsumā mums aprādīt, kāds ir patiesais politiskais un saimnieciskais stāvoklis Latvijā. Viņa vēstījumu es uzņemu skaņu lentā un ar šo nododu tautiešu zināšanai. Ilmārs Ančāns stāsta:

Es domāju, ka tautieši svešumā tāpat dzīvo līdzīgu latviešu tautas liktenim, un tāpēc apstāšos pie galvenajām problēmām, kādas mums šeit Latvijā radušās. Galvenā ir latviešu tautas izdzīvošana savā tēvzemē; tai ir nepieciešama Latvijas republikas neatkarība.

Intelliģences pazīme ir spēja orientēties situācijā neatkarīgi no tā, vai kāds ir izcils profesionālis savā darbā, vai nav. Tāda intelliģences pazīme ir spēja orientēties sabiedriskajā dzīvē. Es nepiederu pie tiem līdzskrējējiem, kas tagad kļuvuši par brīvības un neatkarības sludinātājiem, bet to darījuši tikai pēdējos divos - trijos gados, lai tiktu pie labiem amatiem. Mana pārliecība radusies jau sen, 1962. gadā, kad mani izslēdza no Rīgas Medicīnas Institūta - par to, ka es protestēju pret 1956. gada notikumiem Ungārijā un ka izteicos, ka Padomju Savienības saimniecībai nav perspektīvas. Esmu pieredzējis daudz grūtu brīžu, mani uzskati ir nobrieduši, kļuvuši par dziļu pārliecību, brīvi no pēdējo gadu notikumu radītiem jūtu uzplūdumiem.

Manā uztverē nozīmīgie notikumi sākās ar Gorbačeva nākšanu pie varas 1985. gadā. Savā runā viņš izteicās, ka: 1. partijā iestājusies stagnācija; 2. mēs nekad nevarēsim saimnieciski attīstīties, ja mūsu zinātnieki nodarbosies ar kartupeļu pārļaušanu dažādās saimniecībās; 3. partijas aparātā iesēdušies pārāk daudz partijas darbinieku. Šie trīs fakti liecināja, ka Padomju Savienībā gaidāmas zināmas pārmaiņas. Tās arī notika. Gorbačevs saprata, ka saimniecība iet uz leju un ka sabrukums nav izbēgams, ka nepieciešama ir brīvās pasaules palīdzība. Lai to dabūtu, Gorbačevam bija jāpanāk, lai pasaule Padomju Savienību neuzskatītu par okupētāju valsti, kam nebūtu iespējams saņemt palīdzību no starptautiskā valūtas fonda. Bet ar Baltijas valsts okupēšanu 1940. gadā un iebrukumu Afganistānā 1979. gadā Padomju Savienība bija iemantojusi okupantu statūtu. Lūzuma moments, pēc manām domām, bija Rēgena un Gorbačeva tikšanās 1985. gadā Reikjavīkā un 1986. gadā Zenēvā. Latvijā pakāpeniski sāka parādīties dažas demokratiskas iezīmes. Krievija tajā laikā vēl stingri turējās pie sociālisma pamatprincipiem. Pieredzējam, ka no

VISAS VĒTRAS PĀRVĀRĒJIS, LATS ATKAL TUVOJĀS AR LIELĀM CERĪBĀM

Afganistānas izveda karaspēku. Tas bija pirmais signāls, ka Padomju Savienībā notiek neatgriežama pārmaiņa. Beigu beigās sadūrās divi spēki: Gorbačevs un Jeļcins. Patiesībā viņi gāja tai pašā virzienā, tikai ar vienu starpību: Gorbačeva uzdevums bija nobremzēt konservatīvos spēkus un armiju, bet Jeļcina - organizēt demokratiskos spēkus. Domāju, ka tā bija savstarpīga noruna un vienošanās par tādu attīstības gaitu. Ja partiju likvidētu tūlīt, Gorbačevam būtu beigas.

Būdam pagājušā gada maijā Vācijā, es izteicos, ka pienāks laiks, kad Jeļcins nostiprinās demokratiskos spēkus un notiks jauns pagrieziena punkts Gorbačeva rīcībā. Manuprāt, 21. augusta pučs bija dziļi pārdomāta Gorbačova spēle, kaut arī viņš riskēja ar savu dzīvību. Puča organizētājs bija pats Gorbačevs, lai galvenos pretspēlētājus ievilkto tīklā un tiktu ar viņiem galā.

Runājot par komunistisko sistēmu, jāsaka, ka tā balstās uz Makiavelli principiem. Visi mūsu dzīves pamatlikumi dibinās uz bioloģiskiem pamatiem, t. i., kādam ir jābūt vadonim. Mēs nevaram visus nolīdzināt. Visus nolīdzinot, indivīds zaudē spēju attīstīt savu darbību. Tādēļ komūnisms jau dzimstot bija nolemts bojā ejai. Ja Padomju Savienība II pasaules kara laikā zaudēja 20 miljonu cilvēku, tad miera laikā kopš 1917. gada tā zaudēja pāri par 40 miljonu. Brīvā pasaule nevar izprast, kā var notikt, ka jo vairāk nevainīgu cilvēku noslepkavo, jo vairāk atbalsta to pašu slepkavīgo partiju un sistēmu. Tas patiesi grūti saprotams.

Pēdējos gados, attīstoties mūsu demokrātiskajai kustībai, komunisti saprata, ka viņiem nav izejas. Viņiem bija jāatsakās no komūnisma un jāmeģina paturēt varu ar tautas atbalstu. Noliežot pašī sevī un savu sistēmu, ar tautas atbalstu viņi izstrādāja citu plānu: viņi nostiprinājās pozīcijās, kas nosaka saimniecisko dzīvi. Un tas viņiem, tiešām izdevās, to viņi izdarīja tautas vārdā, ar tautas atbalstu. Gorbunovs visu savu līdzšinējo mūžu bija veltījis tikai vienam mērķim: iznīcināt šo valsti un tautu, to pakļaujot. Nav svarīgi, vai

viņš to darīja apzināti vai neapzināti. Tagad viņam cita valoda. Savu darbību viņš tikai savlaicīgi apstādināja, bet no komunistu partijas neizstājās. Viņš bija Latvijas komunistu partijas otrais sekretārs, tātad sadarbojās ar čeku. Par viņu jūs nekad nedabūsit kādas aktis, jo visi papīri ir noslēpti. Tagad viņš parādās ar gludi sasukātiem matiem un labām manierēm; bet vai 50 gadus mocīta tauta var zināt, ko viņš patiesi domā? Nevar! Mūsu uzdevums ir to parādīt. Viņš ir mainījies, bet viņam nav nedz morālas, nedz garīgas, nedz ētiskas tiesības mūsu tautu un valsti vadīt, lemt par tās likteni. Ja viņš grib darboties, lai to dara kā padomnieks, nevis kā lēmējs.

Atmoda ir pierādījusi, ka mēs nevienam komunistu neesam noraidījuši. Viņiem ir dota iespēja darīt visu; bet kas ir iznācis? Esot skaidrībā par mūsu tautas demografisko, saimniecisko un sociālo stāvokli - vai viņi jebkad pieminējuši tautas pārdzīves jautājumu, kas ir kļuvis traģisks?

Latvija ir ūnīka valsts, kurā pamatnācija kļuvusi par minoritāti. No pirmā pasaules kara līdz mūsu dienām tautas skaits ir samazinājies no 1.5 uz 1.4 miljoniem, mēs esam palikuši zem 1930. gada līmeņa, bet iepludināti ir vairāk nekā miljons citu valsts pilsoņu. Latvieši ir mazākumā septiņās lielākās pilsētās. Ko tas nozīmē mūsu nākotnei, par to bēdīgu ainu rāda latviešu skolnieku procentuālais samērs no pirmās līdz divpadsmitajai klasei dažādās pilsētās: Jelgavā latviešu skolnieku bija 44 %, Jūrmalā 43 %, Ventspilī 39 %, Liepājā 33 %, Rīgā 33 %, Rēzeknē 27 %, Daugavpilī 6 %. Kam piederēs saimnieciskā politika nākotnē? Šo pašu jautājumu laikrakstā "Atmoda" es uzstādīju pašam Gorbunovam, bet atbildes nav. Zinot šos apstākļus, viņš visu laiku runā par "nulles variantu". Tātad viņš ir vai nu muļķis, vai nodevējis Pretspiedienam pastiprinoties, viņš pēdējā laikā šo "variantu" grozījis, bet viņam ticēt mēs nevaram, jo tā nav viņa pārlicība.

Salīdzinot ar 1940. gadu, rūpniecība līdz 1988. gadam Rīgā bija attīstījusies jeb pieaugusi 57-kārtīgi. Pie mums ievērojamas izejvielas un strād-

niekus, izved ražojumus, un atkritumus atstāj. Veselības ministra parakstīts dokuments ar statistiku, kas nodot ministru padomei, rāda, ka vienu gadu veci un jaunāki bērni Latvijā 42 % gadījumos ir slimīgi; normālas dzemdības Rīgā notiek tikai 29 % gadījumos. Mātes zīdaiņus baro reti ilgāk par 2 mēnešiem. Tā rūpniecības attīstība mūs ir novedusi pie tautas traģēdijas.

Uzskata, ka latvieši nesaprotas politiskos jaunājumos. Es domāju, ka tā nav: latviešus šķēļ tas mechanisms, kas te darbojies jau 50 gadu un ko ar gudru ziņu joprojām darbina veiklas un viltīgas galvas. Visos jaunos pasākumos ienāk viltus entuziasti, kas izblauj nacionālus saukļus un izšķirīgā brīdī pasākumu saskalda. Tā rīkojās Dainis Ivāns un viens no Nacionālās Neatkarības Kustības vadītājiem - Rečs. Tagad viņš ir bankas prezidents, NKK viņu vairs neinteresē. Vienaldzība un nezināšana ir visas nelaiemes pamatā. Vienaldzība apsedz noziegumu, nodevību un nāvi. Mūsu uzdevums ir panākt, lai tauta izprastu, kas notiek. No vienas puses mums stāsta, ka jāpieņem visi ļaudis, kas iebraukuši no austrumiem. Mūsu ārlietu politiķi pastāvīgi atkārto, ka rietumi mūs nesapratīs, ja rīkosimies citādi. Bet mūsu ārlietu departaments nesadarbojas ar ārzemju latviešiem, kas saka, kā jārāda stingrāka nostāja, ko rietumi gan sapratīs. Tomēr ir arī ārzemju latviešu vidū daudzi, kas mūsu stāvokli neizprot; piemēram, Andrejs Urdze Vācijā centīgi sludina kaitīgo propagandu, lai mēs samierināties ar krieviem un viņu palikšanu mūsu zemē. Tā mums izveidojušies divēji žņaugi: viens no austrumiem, bet otrs no mūsu pašu valdības, izpaužoties goda konsula Jerumaņa atcelšanā no amata. Tai pašā laikā turpina darboties Vulfsons, kas nodarbojas ar latviešu interesēm pretēju propagandu, un tāpat Jurkāns, kuŗš arī sludina "nulles variantu". Esmu dziļi pārliecināts, ka neviena valsts nemaisīsies mūsu iekšējās lietās, ja nepārkāpsim trīs principus: vispārcilvēciskās garīgās vērtības, cilvēku tiesības un tautas pašnoteikšanās tiesības. Neviena valsts nevar piespiest mūs piešķirt pilsonību tiem, kas mūs okupējuši.

Mums jāpieturas pie politiskā argumenta, ka esam 1940. gadā okupēti; ka esam kolonizēta valsts; ka esam boļševizēta valsts, ka pret mums bijusi vērsta fiziska un nacionāla iznīcināšana, izdeldēšana. Tad mums stingri jānostājas uz viedokļa, ka Saeimu var vēlēti tikai Latvijas pilsoņi un viņu pēcnācēji. Saeimai jāatrod cilvēki, kam varam uzticēt savu nākotni. Ja Saeimu ievēl tauta, tad svarīgi ir tautu apgaismot, dot tai iespēju redzēt un saprast, par ko tā nodod balsi. Mēs strādājam šī mērķa labā, bet, diemžēl, mums nav nekādu līdzekļu. Iebraukušie tautieši meklē tikšanos ar Augstāko Padomi, ar Ministru Padomi; protams, to vajaga darīt, bet vajaga arī saprast, kas šie ļaudis ir īstenībā. Īsti tautas patrioti pamazām apstāst, piekūst, jo nesaņem nekādu uzmanību, nedz atbalstu.

Saeimai būtu jāpieņem lēmums, ka pašreizējā privatizācija Latvijā ir nelikumīga. Valdības iestādēs pašlaik sēd bijušā "nomenklatūra", un privatizāciju tā izkārto tādā veidā, kāds tai izdevīgāks. Mums skaidri jāsaprot, ka viņu pamats ir korupcija; tādēļ privatizācija, kas izdarīta no 21. augusta līdz Saeimas vēlēšanām, ir nelikumīga. Privatizācija ir valstij piederošā īpašuma iztirgošana un nav sajamā ar denacionalizāciju.

Visām rūpniecām dodams īslaicīgs termiņš, līdz kādam tām jāizbeidz vides piesārņošana. Jāslēdz rūpnīcas, kas šo termiņu neievēros. Rasies bezdarbs, bet tas skārs, galvenokārt, ļaudis, kas sabraukuši no austrumiem; tas viņus pamudinās braukt atpakaļ.

Ļoti liela nozīme ir kaŗaspēka izvākšanai. Ar to līdzī aizies arī daudzi, kas piedalījušies tautas vajāšanā. Pēc armijas izvākšanas varēs ar Krieviju sākt sarunas par krievu repatriāciju, lai viņi atgriežas savā tēvzemē. Palīdzēt atgriezties tēvzemē nav noziegums. Tādā veidā demokrātija varētu nostabilizēties Latvijā.

Valstij pieder, apmēram, 50 % no visiem Latvijas

īpašumiem, pārējā daļa pieder apvienoto pašvaldību pārvaldei. 40 - 45 % ir īpašums, kas radies no drošības komitejas un partijas līdzekļiem; tikai 10 % no visiem īpašumiem pieder latviešiem. Drošības komitejas un partijas līdzekļi aizplūda uz ārzemēm, sākoties pārmaiņām. Ārzemēs tie ieguldīti firmās, ar ko komunistu aģentiem bija sakari jau agrāk. Piemēram, Neilands un Ķezbers abi kļuvuši par veikalniekiem. Neilands bija padzīts no Zviedrijas, bet tur viņam palika labi draugi. Vienkāršam cilvēkam par veikalnieku grūti tikt, jo viņam nav sakaru ar ārzemju firmām. Neilands tagad uzstājas televīzijā, plātīdamies ar saviem veikaliem, bet visu laiku viņš ir postījies mūsu tautu, to noniecinājis un nodevis. Kā drīkstam to atļaut? Ārzemju firmas, kur aizplūda drošības komitejas un partijas nauda, tagad cenšas Latvijā izveidot kopfirmas ar šeit esošiem uzņēmumiem. Šajās nodaļās tad nu darbojas bijušā "nomenklatūra", partijas un drošības komitejas darbinieki, čekisti.

Privatizācija laukos ir tikpat kā zagšana. Visas lauksaimniecības mašīnas ir "nomenklatūras" rokās. Privatizējas kolchozu priekšsēdētāji, partijas darbinieki, arodbiedrību darbinieki. Sev viņi saprivatizē mašīnas, degvielas, graudus. Nacionālizētam zemkopim atdod atpakaļ māju un zemi, bet pliku zemi. Kā lai saimnieks savus laukus apstrādā, kur dabūt līdzekļus? Visa Latvija balstās uz trim ekonomiskiem blokiem: valsts ekonomiskais kopums, partijas īpašumi, un trešā, vismazākā daļa, tikai varbūt 10 %, pieder tautai. Ar partijas un drošības komitejas līdzekļiem diktē valdībai, kā privatizēt. Valdība pakļauta korupcijas velnam un spiesta pieņemt lēmumus, kas derīgi bijušajai "nomenklatūrai" un komunistu partijai. Jājautā arī, kā var valstī notikt privatizācija, ja tajā nav pilsoņu.

Valsts pazīmes ir trejas: teritorija, tauta un vara. Latvijā tauta vēl nav identificēta. Valsts varai jābūt jāpārņemas par valsts drošību, robežām un kontroli. Mūsu valdība ar šiem trim uzdevumiem nav nodarbojusies, viņa par tiem pat neinteresējas, jo viņas mērķis ir veicināt korupcijas pastāvēšanu un nomenklatūras nostiprināšanos. Par to man iznāca asa vārdu izmaiņa ar Godmani, kas draudēja mani iesūdzēt tiesā. Pēdējā domes sēdē es izteicu ticību, ka reiz nāks laiks, kad pašreiz atbildīgās valdības personas sēdēs uz apsūdzēto sola. Vēl varētu notikt, ka viņi būs spiesti mukt, pametot Latviju un savu dzīves vietu; viņi var arī sagaidīt Jūdāsa likteni, vai var mēģināt atjaunot totālitaru iekārta. Saubos, vai viņiem pietiks gara spēka to paveikt.

Kas notiek Tautas Frontē un LNNK (Latvijas Nacionālajā Neatkarības Kustībā)? - Tautas Frontes vadība - Augstkalns, Ražuks - ir nonākuši asā konfliktā ar domi, TF kongresa lēmumiem un rezolūcijām, īpaši darbinieku izvēlē. Darbinieku izvēle ir ļoti svarīga, jo nav pieņemami tādi, kas bijuši tiešā komunistu partijas algā - kā centrālkomitejas pirmais un otrais sekretārs, rajona sekretārs - un tādi, kas dzīvoja no partijas līdzekļiem. Tie vēl tagad ir cieši sasaistījušies ar partiju un tikuši atbildīgā postenī, viņi būs spiesti pildīt rīkojumus, ko diktēs kāds no "saviem" cilvēkiem. Ja viņi to nedarītu, viņus apdraudētu ar pagātnes atklāšanu. Šis darbinieku jautājums bija ļoti sasāpējis, TF nonāca konfliktā ar Ražuku un Augstkalnu, un dome pieprasīja kongresa saukšanu, lai grozītu statusus. Runa nav par tādiem komunistu partijas biedriem, kas nav bijuši tiešā partijas darbā, bet strādājuši ko citu.

Mūsu rindās gribam aicināt visus patriotus, kas ir par latviešu tautas pārdzīvi, par demokrātisku, latvisku Latviju. So darbu mēs

darām, lai būtu gatavi Saeimas vēlēšanām.

Kad Latviju uzņēma Apvienotajās Nācijās, Gorbunovs nepiemēnēja, ka mēs 1940. gadā tikām okupēti. Viņš arī neminēja, ka līdz ar to Apvienotās Nācijas ir līdzatbildīgas par otru pasaules kara seku likvidēšanu - deokupāciju. Tautas Frontes atbalstītais deputāts Diņevs, tagad valsts ministrs, š. g. 1. februārī sarunās ar Krievijas pārstāvjiem pateica un atzina, ka Latvijā nav okupācijas kara spēka, bet gan tikai ārvalsts kara spēks, kas ir pavisam kas cits. Kā mēs tādām deputātam varam uzticēties? Tautas Frontē ir ap 20 % tādu, kas strādāja godīgi, bet tos tagad nomelno tie, kuņi tautu piekrāpa. Mums tautai jāizskaidro, ka TF sākumā bija komunistu organizēta. Jāpabalsta tie deputāti, kas attaisnojuši tautas uzticību.

Tādēļ esam nolēmuši izdot savu laikrakstu, biļetēnu, kas vienkāršā tautas valodā atspoguļos pareizos apstākļus. Šī patriotu grupa griežas pie ārzemniekiem, lai viņi finansiāli atbalstītu šo pasākumu.

Tuvākos sešos mēnešos izšķirsies latviešu liktenis, un, acīmredzot, tas būs bēdīgs. Mums neviens nepalīdz, nedz finansiāli, nedz citādi. Mēs esam uzākuši milzīgu cīņu ar korrupciju, kas ieviesusies Tautas Frontē un LNNK. Mūsu grupa ir izveidojusies no abām organizācijām, un mēs par tautas nākotni esam. Mēs dibināsim nodaļas katrā pilsētā, lai izskaidrotu stāvokli; partijas nomenklātūra ir pārņēmusi kolchozu īpašumus laukos, lauksaimniecības mašīnas, degvielas, sēklu, un zemniekam nav iespējams savu denacionālizēto zemi apstrādāt, jo nav ar ko strādāt. Ir jāizskaidro tautai, kas notiek, kad gatavojamies Saeimas vēlēšanām. Mums jāalgo cilvēki, kas varētu braukāt apkārt un stāstīt, un mums jārada sava prese, kas pareizi atspoguļo stāvokli. Dibinām Tautas Frontes Radikālo Frakciju, ar ko iziesim vēlēšanās.

Tiktāl Ilmāra Ančāna vēstījums.

To papildīnu ar Viļa Krūmiņa interviju. Viņš ir bijušais 201. Latviešu Strēlnieku divīzijas majors, tagad Latviešu Strēlnieku apvienības priekšnieks un Latvijas Dabas Mūzeja direktors Rīgā, Krišjāņa Barona ielā 4, kas palīdz ar telpām arī Ilmāra Ančāna minētajai patriotu grupai. Vilis Krūmiņš stāsta:

Korrupcijai mūsu zemē ir vairāki iemesli. Visa bijušā Vissavienības rūpniecība Rīgā jūtas autonoma un nepadodas nekādaī kontrolei. Izstrādātos ražojumus izved uz Poliju un savu darbību finansē ar ārzemju valūtu. Vadībā ir pilnīgi korrupti cilvēki.

Norūpējušies ir visi latvieši un jautā, kas ar mums notiks. Mūsu oficiālajā vadībā vērojama kaut kāda neizprotama vilcināšanās kaut ko skaidri pateikt. Par to pašu pilsonību uzskati ir dažādi, bet valdībai taču vajadzēja būt kādai noteiktai līnijai; līdz šim pašam brīdim tādas nav. Pats Godmaņa kungs nav izteicies, par kādu variantu viņš iestājas. Izskatās, ka viņiem vai nevienam viedokļa, vai ir tāds, ka par to neērti runāt. Tas var būt tas pats nulles variants, bet viņš tagad klusē. Arī Gorbunovs sākumā minēja nulles variantu, bet vēlāk atskārta, ka tas pārāk neglīts. Tagad viņš mēģina to koriģēt. Amerikas ALA kongresā viņš izteicās, ka pie nulles varianta neatgriezīsoties, bet tālāk nekādu rīcību neparāda.

Šo neskaidro stāvokli izmanto krievu aktivistu grupa, kas gan nav liela, Rīgā varbūt 50 indivīdi. Viņi rīko sapulces, un viņi ir pārņēmuši Alksņa kaņaskolu, kur ir zāle, kas var uzņemt tūkstoš klausītāju. Draudīga izskatās parādība, ka apmeklētāju skaits viņiem arvienu pieaug. Piemēram, š. g. 29. maijā viņi sapulcējās kinoteātrī "Etna", Ģertrūdes ielā. Runātājs saka: "Ja man būtu vara, es no Latvijas izvestu visus kārtīgākos krievus, tad uz šejieni notēmētu raķeti un nospiestu pogu." 700 klausītāju vētraini aplaudē. Drusku vēlāk sapulces vadītājs saņem anonīmu zīmīti ar jautājumu: "Kā jūs, pulkvedi Ļebegev, varat pieļaut, ka neatkarīgas valsts galvas pilsētā kāds runātājs draud ar atom-

bumbu iznīcināt šīs valsts iedzīvotājus?" Ļebegev nolasa šo jautājumu, un zālē sāk kliegt "Kas to rakstījis? Kuņš?" Neviens, protams, nepiesakās, un sapulces vadītājs piebilst: "Redziet, kādi nelieši pie mums ielavījušies, kas tādus jautājumus uzstāda!" Protams, viss tas notika krievu valodā.

Stāvoklis atgādina Hitlera varas iesākumus Vācijā, kad ekstrēmisti lasās kopā un kurina naudu. Kliez visi vienā barā: krievi, turēsimies kopā! Savās runās viņi sāk jau draudēt Rietumeiropai. Gadījās dzirdēt divējas runas, kuņās izskanēja cerība - ja mēs tiksīm pie tiem divdesmit tūkstoš atomlādiņiem, mēs varam dabūt Eiropu un pārmācīt Ameriku. Bet, vispirms aiziesīm līdz Lamanšam. Man šķiet, ka Eiropai te būtu drusku jāpieskata, kas te notiek, jo varbūtēji nemieri var iet tālāk par Baltijas valstīm.

Ja kādu no tādiem kūdītājiem saņemtu cieti un uzliktu kādus 5000 rubļus naudas soda, būtu līdzēts, un atkārtotā gadījumā tādu varētu izraidīt no Latvijas teritorijas. Bet absolūti nekas netiek darīts. Tas rada bīstamu situāciju. Krievi, kas ir vairākumā Latvijas pilsētās, var izprovocēt kautiņu, un tad ies vaļā. Pagaidām viņi ir piesardzīgi un uzmanīgi vēro, kāda ir rietumvalstu nostāja. Kad viceprezidents Kveils Rīgā izteicās, ka krieviem armija jāizvāc, tie uzreiz kļuva pavisam rāmi. Viņi respektē spēku.

Iepriekš minētā laikraksta vai biļetēna izdošanai domātus ziedojumus latviešu patriotu grupas vadītājs Ilmārs Ančāns lūdz sūtīt tieši viņam.

Adrese: Ilmārs Ančāns, Latvijas Dabas Mūzejā, Krišjāņa Barona ielā 4, RĪGĀ, Latvija - Lettonie.

J. T. BELDAVS

LATVIJA IR SKAISTA

Latvija ir kā nabaga princese, kuņas skrandām cauri spīd viņas zelta tērps. Uz Latviju ir jābrauc bez ilūzijām. Tā ir jāskatās tāda, kāda ir, ne tādu, kādu mēs vēlētos - un par spīti visām "posta" ziņām, atradu to vēl latvisku un skaistu. Visu, kas bija neglīts, noplucis, var labot ar pacietību un darbu. Un latvietim darba gribas nekad nav trūcis. To pat atzīst laikraksts U.S.A. TODAY, liekot latviešus strādības ziņā augstāk par visām tautām.

LAUKI.

Braucot pa Kurzemes ceļiem visur varēja manīt lielu lauku darba aktivitāti. Vienīgi sausais laiks bija draudošs vasaras ražai.

Nekur vairs neredzēja aņam vai ecējam ar zirgiem, kā vecos laikos, bet ar traktoriem. Bet ne visiem ir iespējams traktoros iegādāties, toties ar "kaimiņš kaimiņam" ētiku, ko mums mācīja mūsu izcilākais "zemnieks" - Kārlis Ulmanis, var līdzēt ļoti daudz. Traktors būs nākotnes lauku galvenais darba spēks. Un to vēl šodien, šajā naudas izmaiņas laikā, ar dolāriem var ļoti lēti iegādāties. Un tas ir jādara - katram ārzemēs dzīvojošam tas ir jādāvina saviem radiem un draugiem. Tas līdzēs vairāk kā skaļi vārdi, ja mums rūp Latvija! Tas būs galvenais spēks, kas palīdzēs atjaunot mūsu nopostīto zemi - pat īsā, vienas ražas laikā.

LUDZAS MĀJAS.

Ir arī dzīvojamo māju trūkums. Arī šeit ir radusies izdevība, kad ārzemēs dzīvojošie var viegli izpalīdzēt izmantojot Ludzas kombināta iepriekšražotās mājas ar 4-6 istabām, virtuvi, vannas istabu un garāžu, kuņas pārdod par US \$ 3 - 4.000.-. Pašam jādara iekšas darbs. Ja

viens vēlas to saņemt 3-4 nedēļās un tur tūlīt dzīvot, cena sniegtos līdz \$ 10.000.-; šīs būvē Līvānos. Izdevīgās cenas mainās ļoti ātri, bet par dolāriem vēl ļoti lētas.

RĪGA

To vācieši sauca par "mazo Parīzi", un patiesi tā tāda ir, īpaši Vecrīga, īpaši kad kāds ir dzīvojis Amerikas kontinenta standartizētajās pilsētās. Mani pārsteidza tas, ka, pretēji visiem posta stāstiem, Rīgā dzirdēju vairums runājam latviski; krieviski šur un tur, un to pašu runājam klusu.

Latviešu - krievu konflikts uz ārieni nav daudz manāms. Tikai kāds atgadījums Centrālajā tirgū, kur viena saniknota latviete sāka nikni bārt trīs eleganti ģērbusās krievietes, tās saucot par Duņām un sūtot atpakaļ uz Krieviju. Šīs tikai turpināja iet smaidīdamas tālāk, vienai noraidoši pamājojot latvietei ar lietus sargu.

Rīgas galvenā atrakcija tomēr ir labie teātri un Opera. Man gadījās noskatīties divas vēl neredzētas operas: Verdi Don Karlos ar Kārli Zariņu un Frīdu Kalēju galvenās lomās un Bellīni Norma, kuŗas grūto lomu Solveiga Raja veica apbrīnojami labi. Salīdzinot ar Toronto un citām operām, Rīgas uzvedums bija daudz pārāks. Vienīgi nospieda fakts, ka audiencē bija tikai pāris simts klausītāju. So draudošo parādību ir radījusi ekonomiskā krīze. Cerams, ka tā neradīs kulturālo krīzi. Labāko bilešu cenas bija no 10-30 rubļu.

JĀŅU DIENA

Nepiekrītu pilnīgi deputāta Juŗa Bojāra izteicienam, ka tie esot "brīvās tautas meŗoŗu svētki", bet pagāniski saulgrieŗu svētki tie ir bez mazākām kristīgās kultūras iezīmēm. Īstenībā Sv. Jānis Kristājs bija pirmais, kas vērtēja jaunus saulgrieŗus, jauna laikmeta tuvoŗanos ar Kristus atnākŗšanu. Mums kā civilizētai kristīgās kultūras tautai tas nebūtu jānoliedz, nedz jāignorē, jo tad mēs atgrieztos uz džungļiem. Bez tam mēs kļūtu labāk saprotami arī citiem, kuŗiem grūti izskaidrot, kas ir Jānis, to nesaisot ar Svēto Jāni.

VALDEŗU JĀŅI

Ar prieku pieņemu ielūgumu ŗogad privāti svinēt Jāŗus Valdeŗos. Tie ir, apmēram, 70 km no Rīgas, pie Kandavas. Mūsu grupā bija daŗi no Kanadas, ASV, Norvēŗijas, Zviedrijas, kas vispirms sapulcējuŗies saimnieces Jūŗmalas mājā, atspirdzinājuŗies, sēdamies autobusā un devamies uz Valdeŗiem.

Saimniece mūs informēja par apkārtni un kandaŗieŗu skaistajiem tautas tēŗpiem, pati tādā ģērbusies. Un drīz pēc stundas jau ieraudzījām plaŗo māju un ŗķūŗu kompleksu, kuŗam apkārt bija plaŗi lauki, dārzi un siltumnīcas.

Iebraucot plaŗā pagalmā, mums pretī nāca pagasta vecākais, kas sasveicinājās ar saimneci un viesiem un pastāstīja par paredzēto vakara norisi. Apskatījuŗi kādreiz eleganto rezidenci, nefotografējamies un atkal braucām - uz vietu kādā skaistā meŗa malā, kur mūs gaidīja daŗi ielūgti viesi no apkārtnes.

Kad saimniece kopā ar pagasta vecāko, ejot pa priekŗu, caur liepu un ozolu gatvi ieveda mūs pie sagaidītājiem, viņai pretī nāca 12 jaunas kandaŗietes tautas tēŗpos un vainadziņiem galvā, dziedādamas un akordeona pavadītas un sveicinādamas pasniedza Jāŗu zāles. Tā bija aizraujoŗa ainava, ko kādreiz var redzēt tikai operā uz skatuves. Saimniece ar katru no tautu meŗtām apskaudamās apsveicinājās, un pagasta vecākais paziņoja Jāŗu vakaru par atklātu.

Saimniece vēl uzrunāja klātesoŗos, pastāstot, kā skaistās atmiņas no pagātnes viņu ir atveduŗas atpakaļ uz ŗo vietu, un aicināja visus līgsmot un dzīrot. Tā tas notika ļoti skaistā veidā.

Tie man bija pirmie Jāŗi, kur redzēju tik daudz skaistuma Jāŗu dienas tradicionālā izteiksmē. Tas nāca gan no saimnieces viesmīlības, gan no kandaŗieŗu mūzikālā ansambļa dziesmām, radot īstu Jāŗu nakts pastorālo simfoniju.

Uguns kuriem izdzīestot un gaismai austot, visi skaistā procesionālā gājienā atgriezās uz autobusu atpakaļceļam uz Rīgu. Raugoties no tālienes uz ŗo mū-

ziskas un dziesmu pavadīto gāŗienu pa migloto ieleju, likās, ka visu mūŗu veļu valsts līgsmoja līdzi, vienojoties vienā tautas garā.

PREIŗOS

Ierodoties savā dzimtajā vietā, grūti bija atrast ceļu uz mājām, jo tas bija bagātīgi aizaudzis ar kupliem krūmiem. Preiŗos gadījās būt tieŗi skolas devītās un divpadsmitās klases izlaiduma dienā. Pēc iepazīŗšanās ar skolas direktoru Jāni Eglīti, enerŗisku, jaunu cilvėku, viņŗ man lūdza sveikt izlaiduma dalībniekus. Sava sveicīna vārdus ŗemu no Raiŗa, kad viņŗ līdzīgā notikuma laikā, atbildot uz triju meŗteŗu lūgumu pēc kāda padoma dzīvē, teicis - Ko zaļai jaunībai lai saka sirmais - darait dzīvē tā, lai pēc tam nav jāteic - vīla, un bauslis pirmais un pēdējais ir tikai mīla. Protams, Raiŗa laikā mīlestības izpratne bija citādāka, vairāk tradicionālā normā, ŗodien tā ir bieŗi pārprasta un degradēta. Ja viens ŗodien piedalās "Rock" koncertā, tur tā ir nolīdzināta līdz dzīvnieciskuma līmenim, bet, iejot baznīcā, mēs dzirdēsim, ka pats Dievs ir mīlestība - absolūts labums, skaistums un pilnība. Atceroties skolas direktora vārdus: "Esiet dzīvē godīgi!" - es turpināju - "Esiet godīgi pret sevi, pret citiem, bet īpaŗi tiem citiem jābūt godīgiem pret tām citām, jo tieŗi ŗajās cilvėcīgajās attiecībās slēŗjas viss dzīves skaistums un laime."

Tad Rainim pienākuŗi trīs jaunekļi un arī prasījuŗi pēc padoma. Viņŗ, paskatīdamies viņu acīs, padomājis un teicis: Atceraties, ka viss skaistums dzīvē nāk no sievietes, bez tā mēs tumsībā un naidā dvestu. Šis skaistums nebija domāts ārējais, bet apgarotais, kuŗu meklējot, kā kāds franŗu domātājs teicis, vīrietis esot cēlis pilis un katedrāles, rakstījis operas un simfonijas, pildīdams galērijas ar nemirstīgiem mākslas darbiem. Tas ir tas apgarotais tīkuma skaistums, kas ir bijis arī Māŗas zemes sievietēm, kuŗa mantinieces ir ŗī izlaiduma absolventes. Tas ir tas skaistuma spēks, kas ir sargājis mūsu tautas austrumu robeŗas - kaŗat ŗūpuŗus un auklējat jaunās audzes. Tas spēks ir stiprāks par armijām un ieroŗiem. Skaistums, kas pieder sievietei, vīrietim ir jārespektē un jāsarga, ne jāizmanto.

Izsniedzot diplomus, ieraudzīju vienu piecpadsmit gadīgu meiteni, kuŗai bija lielas grūŗības staigāt. Izrādījās, ka 8 gadu vecumā viņu sabraukusi auto maŗīna, salauŗot gūŗas un radot smagus vēdera dobuma ievainojumus. Visas operācijas Rīgā bijuŗas nesekmīgas, lai viņai palīdzētu. Nolēmu ŗai meitenei, kuŗas skumjā sejiņa tik ļoti atŗķīrās no citu priecīgajām, palīdzēt, izgādājot ārstniecību Kanadā vai Amerikā. Ir tik daudz palīdzēts ŗādā veidā daudziem pāri pusmūŗam, kamdēļ nepalīdzēt ŗai jaunajai meitenei, lai visu dzīvi nebūtu jānes ŗis smagais akmens, cerot uz sabiedrības atsaucīgu palīdzību.

LATGALES TAUTU DEJU SVēTKI PREIŗOS

Tie bija ar maz izņēmumiem no skaistuma pārsvarā banāli un nepiedienīgi ar saviem vulgāriem tautas dziesmu pavadījumiem, kā tautu dēliem sītot ar plaukstu vai kniebjot tautu meŗtām "mīkstumus" un tad atpogājuŗamies vārtamies pa zemi ar kājām augŗā. Ar to izcēlās īpaŗi rēzeknieŗi. Kā mainījusies Māŗas zemes cilvėku mentalitāte! - Laikam, ir zuduŗi atziņas par labo un ļauno, par skaisto un pareizo. Vai tikai nebūs jāsaka Janīnas Babres vārdiem - Un Māŗa ietinās villainē un aizgāja no Rēzeknes pāri pļavām un laukiem uz droŗāku vietu - Aglonu.

Visumā iespaids no lauku panorāmas ir pozitīvs. Arī ārējā diplomātijā daudz ir saņiegts, bet preses ziņas par ekonomiju un krievu kaŗaspēku ir nospiedoŗas. Būs vajadzīga

liela pacietība, grūts darbs un īpaši ārpus Latvijas latviešu devīgs atbalsts. Arī Brīvības Fondam laiks ir pienācis negaidīt vairs citu brīvību - jo varam pazaudēt to, kas mums jau ir.

Preiļos ir skaista Borhu, baroka stilā celta pils, kas 1975. gadā nodegusi. Mūži un torņi tai ir labi saglabājušies. Zviedri esot piedāvājušies to atjaunot, bet latvieši noraidījuši...

Garīgā atdzimšana caur jaunatni

Ejot pa ielu, man garām gāja divas jaunas sievietes, pāri divdesmitiem, un dedzīgi diskutēja par dzīves jēgu un gara vērtībām. Izmantoju izdevību, lai prasītu ceļa virzienu, kā arī izteicu vēlēšanos zināt, kas viņas tādas ir. Izrādījās, ka abas, Gita un Elja, pieder kādai jaunizveidotai grupai pie katoļu semināra, kas strādā garīgās misijas darbā, lai rūpētos par cilvēku atgriešanos pie gara vērtībām. Abas ir bijušas nekristītas, abas neticīgas, bet šīs laikā viņu dzīvē ir notikusi liela pārmaiņa - brīnumaina garīga atdzimšana, kas dod cerību visas tautas garīgai atdzimšanai - caur jaunatni.

Šodien "Pop" kultūras laikmetā, kad "Rock" koncertos jaunieši masveidīgi histēriskā ekstāzē grimst padibenēs, redzēt tādus, kas paceļas pāri un neļauj sevi aizskalot, dod lielu mierinājumu katram, kam rūp dzīves skaistums un cilvēcība.

JAUNI DRAUDI

Līdztekus strāvo arī kaut kas vēl draudošs, jauni draudi, kas kā nesaredzami ķirmiti tautas miesā grauj morālos balstus. Tā ir pornografija. Pārsteidza kāda radio intervija, ka visas spiestuves Rīgā esot tik aizņemtas ar pornografijas materiālu drukāšanu priekš Krievijas, ka neesot vietas un laika, lai iespiestu grāmatas. Liberālie brīvdomātāji to tomēr sauktu par preses brīvību uz līdzīgiem pamatiem, tikai piemirstot, ka jēram un vilkam meža vidū būs katram citādāka pieeja brīvībai uz līdzīgiem pamatiem.

E. UPENIEKS.

LATVIJA UN IGAUNIJA PIRMĀ VIETĀ

Vašingtonā, ASV, darbojas saimniecisko jautājumu pētniecības firma "Planecon", kas īpašu uzmanību velta kādreizējām padomju bloka valstīm. Šajās dienās Pasaules Banka publicējusi "Planecon" pētījumu, kurā Latvija un Igaunija izvērtētas kā izcili pievilcīgas zemes ārzemju ieguldītājiem. Tikai pēc tam pievilcības pakāpē seko Lietuva, Krievijas federācija un Ukraina.

Izvērtēšanā aplūkoti dažādi faktori, kā, piemēram, katras valsts politiskā stabilitāte, dabas bagātības, darba spēka kvalitāte, saimnieciskā struktūra, ekonomisko reformu veiksmē un ārzemju palīdzības potenciāls. Katrs faktors novērtēts pēc piecu punktu sistēmas. Pēc no kopsummās aprēķinātā vidējā punktu skaita noteikta katras zemes pievilcības pakāpe, skatoties no ārzemju ieguldītāja viedokļa uz katru no 15 kādreizējām padomju republikām.

Kādēļ "Planecon" lietpratēji pirmajā vietā izvēlējušies Latviju un Igauniju? Par lielākajām vērtībām šajās zemēs ārzemju ekonomisti uzskatījuši darba spēka kvalitāti, reformu izredzes un pieejamo ārzemju atbalstu. Šie faktori svēruši smagāk kā lietpratēju saskatītie trūkumi, pie kujiem pie-skaitīti mazais tirgus apjoms un samērā trūcīgās dabas bagātības.

Ārzemju ieguldītāju acīs Lietuva pievilcības ziņā seko tūlīt aiz Latvijas un Igaunijas, tā vismaz domā pētījuma autori. Labākās atzīmes Lietuva izpelnījusi par saimnieciskajām reformām un ārzemju atbalsta izredzēm, kā arī par teicami motivēto un prasmīgo darba spēku. Zemāko punktu skaitu Lietuvā saņēma dabas bagātību trūkums un nepietiekamā infrastruktūra, šajā jēdzienā iekļaujot tādas nepieciešamas saimnieciskās iekārtas sastāvdaļas kā transportu un sazināšanās tīklu.

Kopumā, pareģojot pētījumā iekļauto valsts saimniecisko nākotni, "Planecon" ekonomisti 3 Baltijas valstīs ierindo starp sekmīgākajām. Tiesa, tuvplānā skatoties, Baltijas valstīs vēl līdz nākošā gada beigām sagaidāma produkcijas krišanās par kādiem 30 %. Bet pēc tam, starp 1994. un 1996. gadu, notiks saimnieciska atlabšana, kas Baltijas valstīs iesāksies drīzāk un veikties sparīgāk kā citās pētījumā iekļautajās valstīs. Tā paredz "Planecon" firmas lietpratēji, un lai nu būtu no viņu mutes Dieva ausī!

Interesanti, ka "Planecon" vērtējumā ārzemju ieguldītāju pievilcības ziņā Krievija atpalika aiz Latvijas un Igaunijas, neskatoties uz to, ka Krievijai ir plašas tirgus iespējas, dabas bagātību krājumi un labas ārzemju atbalsta iespējas. Toties Krievijas darba spēks, kaut labi izglītotots un kvalificēts, pētījumā saņēma zemāku novērtējumu viduvējas strādnieku motivācijas dēļ.

Arī Ukraina, kam tāpat ir gan dabas bagātības, gan plašas tirgus iespējas un kvalificēts darba spēks, pazaudēja punktus par darbinieku viduvējo motivāciju un disciplīnu. Arī saimniecisko reformu izredzes Ukrainā novērtētas kā viduvējas. Ukrainai saimnieciskais atplaukums ap 1995. gadu varētu sākties tikai tādā gadījumā, ja valdība vislielāko vērtību piegrieztu radikālām saimnieciskām reformām un veselīgu tirdzniecisko attiecību atjaunošanai ar Krieviju.

Nākošā pakāpē aiz jau minētajām valstīm seko Baltkrievija, Kazachija un Armēnija, kuŗu ieguldītāju pievilcības spēku "Planecon" vērtētāji aprēķinājuši par mērenu jeb viduvēju. Pēc viņu domām, Armēnijas stiprā puse ir reformu iespējas un politiska stabilitāte, neskatoties uz atniskajiem konfliktiem Aizkaukazā. Tomēr jāatzīst arī, ka šie konflikti stipri apēno tuvākās nākotnes saimnieciskās izredzes ne vien Armēnijā, bet arī Grūzijā un Azerbaidžānā. Ļoti pozitīva parādība Armēnijā ir prāvālais kapitāla ieplūdums no ārzemēs dzīvojošiem armēņiem, ja vien to ieguldītu saimnieciskos pasākumos un neizniekotu karošanā ar Azerbaidžānu. Arī Azerbaidžānai būtu labas izredzes uz saimniecisku uzplaukumu, ja vien tā spētu noslēgt mieru ar Armēniju un pievērsties savu naftas atradņu izmantošanai.

BIRUTA SŪRMANE

FORUMS: PĀRDOMAS, VĒRĀJUMI, PIEZĪMES

LOMELE, BELGIJĀ

14. jūnijā aizvesto un II pasaules karā kritušo piemiņas brīdis Lomeles brāļu kapos, Beļģijā.

"Nav nevienam lielākas mīlestības par to, ja kāds atdod savu dzīvību par saviem draugiem."
Jāņa 15., 13.

Šie Kristus vārdi tik labi attiecas uz mūsu latvju tautas meitām un dēliem, kas atdevuši savas dzīvības, lai aizstāvētu ļoti cēlas vērtības - Latvijas pastāvēšanu un Latvijas dvēseli.

1941. gada 14. jūnijā daudz tautiešu izveda, un šeit, mūsu tuvumā, dus mūžīgā mierā kādi 80 latvieši, kas miruši gūstā, slimnīcā vai cīņās laukā.

Mēs vēlamies šodien pateikties, lūgties un mācīties. Vēlamies pateikties Dievam, kas ir devis šiem tautiešiem tādu mīlestību, tādu drosmi, tādu izturību, lai ziedotos par augstāko vērtību aizstāvēšanu. Vēlamies arī pateikties pašiem mirušajiem, kuŗu upuris nes šodien brīnišķīgus un redzamus augļus. Patiešām, no mūsu sirdīm paceļas vislielākā pateicība, bet reizē arī visdziļākā lūgšana. Lūgšana par mirušajiem; lūgšana par mūsu tautu un par mums pašiem. Mums jānācas no mūsu pagātnes, mums jānācas no mūsu tautiešiem, kas atdevuši savu dzīvību.

RAKSTNIECES VERONIKAS JANELSIŅAS

"Es, zilais putns" lido 2400 jūdzes bez nolaišanās. Putnu ar neparastu vīziju neviens nav redzējis un fantastiskā romāna lasītājs to var iztēlot pēc patikas. Šis romāns nesen iznāca DV apgādā, Toronto, ar tikpat tīkami jauku humora gaisotni, kas latviešiem ir tik reta parādība.

Ja viņas putns, kā putnu grāmatā minēts, nolido tik milzīgus attālumus bez nolaišanās un "degvielu papildināšanas", jādodomā, ka teiksmainais romāns būs jau aplidojis lielāko daļu mūsu grāmatu draugus abās pusēs.

Ed. Keiša telepātisks šaržs un teksts

Par kādu mērķi tad mēs vēl esam gatavi sevi upurēt, sevi ziedot? Padomāsim par to katrs personīgi. Ko tad mēs vēl gribam aizstāvēt? - savas ērtības, savu mantu, jeb kaut ko vairāk? Kādā nolūkā mēs ziedojam savu dzīvi? - lai apmierinātu savu egoismu jeb patmīlību, vai lai sasniegtu ko citu?

Mēs, varbūt, netiešā veidā esam izmantoti. Ne jau vairs tādā veidā, kā to darīja hitleriskā un staliniskā vara, kuŗas dēļ tik daudzi mira - uzlūkojam tikai šos 40 000 krustus, šos 40 000 vācu kritušos.

Kas tad var šodien mūs iespaidot un izmantot mūsu sabiedrībā? Noteikti daudz kas, bet īpašā veidā - naudas vara, kas caur sazināšanās līdzekļiem, caur reklāmām iespaido mūsu dzīves uzskatu, mums uzspiež tikai materiālas vērtības un mūs pamazām padara par to vergiem. Vai mēs ziedosim savu dzīvi tikai tam? Vai mēs upurēsimies tikai, lai iegūtu dārgāko automašīnu, skaistāko televizoru un lai aizbrauktu atvaļinājumā uz tālākām dienvidzemēm? Jā, šeit ir ļoti svarīgs jautājums: par kādām vērtībām mēs ziedosim savu dzīvi, kādas vērtības mēs piedāvāsim mūsu bērniem un savai tautai Latvijā, kas nesen atguvusi neatkarību? Kādu Latviju mēs vēlamies?

Ja mēs salīdzinām jauno Latviju ar kādu celtni, kas pamazām tiek veidota, tad jāpadomā, kādi būs tās pamati, cik mājīgas telpas mēs vēlamies tur iekārtot, cik plašus logus mēs mēģinām izveidot un kādu jumtu gribam uzlikt?

Ja mēs vēlamies, ka jaunajā Latvijā cilvēks uzplaukst visā savā skaistumā, visos savos apmēros, tad telpām jābūt tā iekārtotām, ka ne tikai cilvēka miesa var attīstīties, bet arī viņa dvēsele; tāpēc celtnes jumtam nav jābūt nospiedošam, bet atvērtam uz Debesīm, uz Dievu, uz Kristu, tā lai dievišķās Saules stari var apgaismot un apsildīt katru mājas viesi. Bez Kristus mēs nekad nespēsim aizstāvēt un pilnveidot cilvēku līdz galam, jo vienīgi Kristus zin, kas ir cilvēka īstā cieņa, cilvēka augstākais paaicinājums. Latvijas celtni jābūt pilnīgi atvērtai uz Dievu, lai viņš varētu to iedvesmot un caurstrāvot. Tas nenozīmē, ka valstij jābūt vienotai ar kādu Baznīcu, bet ka valstij jābūt atvērtai uz augstākām vērtībām, ka tai jāveicina augstāko vērtību uzlaukšana, tas nozīmē, ka katram tautietim - gan strādniekam, gan skolotājam, gan tirgotājam, gan deputātam, katram jāļauj Kristum sevi iedvesmot, sevi atjaunot, sevi atbrīvot.

Vai mēs esam gatavi ziedoties, lai celtu šādu Latviju, vai mēs esam gatavi aizmirst savu

egoismu un savas personīgās intereses, lai patiesi mīlētu viens otru un ziedotu visus savus spēkus par visaugstākām vērtībām, kā to darīja tie, kas ir krituši par Latviju?

Lūgšim, lai visi tautieši, kas ir aizgājuši mūžībā, uzpurējoties līdz galam, nāktu mums rādīt ceļu, mūs mācīt un apgaismot. Lausim lai Dievs palīdzētu mūsu tautai šajā svarīgajā vēstures brīdī atrast dzīvības ceļu un novērsties no jaunas verdzības kārdinošām takām.

Priesteris P. M. JERUMANIS

3x3 ABRENĒ

Piedalās rekordskaits dalībnieku

Šovasar 3x3 nometnē "Abrenē", Francijā, piedalījās ap 100 latviešu no vairākām zemēm. Tie klausījās referātus par Latvijas politisko un saimniecisko attīstību, iesaistījās diskusijās, tuvāk iepazīs ar latviešu folkloru, gatavoja latviskas rotas un instrumentus, piedalījās dejošanā, ekskursijās un saviesīgos vakaros. Šajā, ceturtajā 3x3 nometnē "Abrenē", bija pulcējušies vairāk dalībnieku kā jebkad - no Latvijas, Kanadas, Vācijas, ASV, Anglijas, Francijas un Zviedrijas. Strādāja 12 lektori un instruktori, to starpā Augstākās Padoles deputāti Odisejs Kostanda un Valentīna Zeile, trimdas latviešu uzņēmējs Jānis Gobiņš, pazīstamā rotkale Lilita Spure no ASV un instrumentu meistars Māris Jansons no Latvijas.

Nometne, kas notika no 19.-25. jūlijam, visvairāk atšķīrās no iepriekšējām ar tās lielo dalībnieku skaitu no Latvijas. Šajā nedēļā "Abrenē" uzturējās ap 135 cilvēki, kas visi vairāk vai mazāk piedalījās nometnes pasākumos. Oficiāli reģistrēti bija gandrīz 100 cilvēku (69 no Latvijas). To vidū bija ne tikai deputāti, bet arī uzņēmumu vadītāji, kultūras darbinieki, tautsaimnieki un arhitekti. Latvijas latvieši jau iepriekš bija samaksājuši par savu apmešanos, uzturu un piedalīšanos nometnē. Daudzi no viņiem pauda ieteikumus nākamās 3x3 nometnes rīkošanai, un radās iespaids, ka viņi gatavi arī citu gadu doties uz "Abreni", jo tā ir viegli sasniedzama no Latvijas. Bija runa par to, ka te turpmāk varētu notikt gan tūrisma braucieni, gan dažāda veida kursi pieaugušajiem.

Sogad viena no populārākām ievirzēm bija tautsaimniecības, ko vadīja tautsaimniece V. Zeile. Lekcijas lasīja arī uzņēmējs J. Gobiņš, sociologs Māris Mellēns un LR Ekonomisko Reformu ministrijas privatizācijas bloka daļas vadītājs Eduards Lazdiņš.

Šajā ievirzē trimdas un Latvijas latviešiem bija izdevība sīkāk iepazīties ar ekonomisko stāvokli Latvijā. Varbūt vēl svarīgāk - kopīgi apspriest stratēģijas Latvijas saimnieciskajam uzplaukumam. V. Zeile, pirmām kārtām, iepazīstināja dalībniekus ar ekonomiskām un finanšu problēmām. Aprakstot Latvijas iedzīvotāju sadali pēc tautībām, norādīja, ka no Latvijas uzņēmējiem 60 % ir krievi, 30 % ebreji un tikai 10 % latvieši. Viņa lēš, ka tikai 40 % Latvijas AP deputātu aizstāv latviešu intereses, kamēr citi cīnās, lai aizstāvētu savas personīgās vai arī Krievijas intereses.

Savukārt, sociologs M. Mellēns stāstīja par sabiedriskās domas aptaujas rezultātiem attiecībā uz saimnieciskiem jautājumiem. Kā rāda aptauja, Latvijas iedzīvotāji zina, ka ekonomiskais stāvoklis vismaz uz nākamo gadu būs tikpat slikts vai sliktāks. Šobrīd 1/3 Latvijas ģimeņu par pārtiku vien iztērē vairāk nekā 2/3 no saviem ienākumiem. Blakus trūcīgajiem iedzīvotājiem pastāv jauns bagātnieku slānis: bijušie komunisti - tagadējie kapitālisti. Ņemot vērā šo situāciju, nav pārsteigums, ka iedzīvotāji ar skepsi raugās uz saimnieciskām reformām: tagad iedzīvotājos ir negatīvāka attieksme pret privatizāciju un brīvo tirgus saimniecību nekā pirms gada. Domājot par M. Mellēna teikto, jājautā, vai vispār ekonomiskas reformas var izdoties valstī, kur iedzīvotāji ir arvien negatīvāk noskaņoti pret brīvo tirgus saimniecību?

Savukārt, E. Lazdiņš iepazīstināja ar valsts uzņēmumu privatizācijas procesu Latvijā. Ir pieņemti likumi, kas drīzumā pieļaus masveidīgas privatizācijas sākšanos. Pēc gada varētu sākties ekonomiskais uzplaukums Latvijā. "Nomenklatūras haizivis", saka Lazdiņš, šobrīd izmanto situāciju, kad likumdošanā ir robi, lai privatizācijas procesā piesavinātu, respektīvi, nolaupītu valsts īpašumu. Kā šajā sakarībā stāstīja M. Mellēns, Latvijā nav likumu, kas aizliegtu valdības oficiālām personām vai AP deputātiem nodarboties ekonomijas laukā. Līdz ar to par likumdošanu atbild cilvēki, kas paši ir uzņēmēji vai topoši uzņēmēji un kas cenšas šos likumus grozīt pēc savām vajadzībām.

J. Gobiņš, kas sekmīgi veic uzņēmēja darbību Latvijā un ārzemēs, stāstīja par savu pieredzi firmas "Infologistik" dibināšanā un veidošanā. Latvijā esot pasaules klases datora programmētāji, kuŗu spējas jāizmanto. Visperspektīvākais peļņas avots tomēr esot starpniecība-tirdzniecība starp Rietumiem un Austrumiem. Tieši uzņēmēji spēj būvēt ekonomiskus tiltus starp abām pasaulēm, pazīstot abu pušu mentalitātes. Atgādināja, ka starpniecība bieži sastāda vairāk kā 50 % no preces cenas un ka šāda veida ekonomiska darbība nepiesārņo vidi, neizšķieš dabas bagātības, bet nes pārdevējam labklājību un valstij nodokļus.

Savā nākamajā referātā Gobiņš tuvāk aplūkoja, kas darāms, lai panāktu Latvijas saimniecisko uzplaukumu. Ceļā uz tirgus saimniecību Latvijā vispirms būs jāizcieš ļoti grūti laiki, kad lielīgi jaunbagātnieki kritīs citiem uz nerviem, kad valsts uzņēmumi nobankrotēs un "būs bezdarbs, paldies Dievam", jo pēc tam celsies darba ražīgums un kvalitāte. Svarīgi panākt tautas un valdības pozitīvu attieksmi pret tirgus saimniecību, nodrošināt ekonomiskos likumus un to izpildi. Šādaī attīstībai nepieciešams Rietumu kapitāls, un tas būs, ja rietumniekiem būs tiesības pirkt un pārdot īpašumus. Ieteica zināmu procentu Latvijas zemes atļaut pārdot rietumniekiem un zināmu procentu - austrumniekiem.

Norādīja, ka pasaules praksē nav piemēru, kur komerciāla rakstura pasākums labāk darbotos zem valsts vadības nekā privātās rokās. Tāpēc jāprivatizē visi valsts uzņēmumi, sakaru un transporta sistēmas, naftas piegādes utt. Valsts administratīvais aparāts jāsamazina par 50 %, ar dažiem izņēmumiem, ko nosaka ārzemju komisija.

Runājot par kļūdām, kas jau pielaistas ekonomisko reformu gaitā, Gobiņš minēja to, ka Rietumu latviešu palīdzība tikusi atstumta, Latvijas varas struktūras reaģējušas uz krīzēm, nevis strādājušas

DZĪVES VIRPULĪ NO ED. KEIŠA ALBUMA

Ilgāku laiku darba pienākumos savā profesijā Rīgā uzturējās LNAK valdes priekšsēža vietnieks un PBLA valdes loceklis T. Kronbergs.

"Kungī, jo vairāk tās naudas, jo grūtāk tā noturama. Tāpēc jau pašā sākumā tā jāmacās neizlaist no rokām."

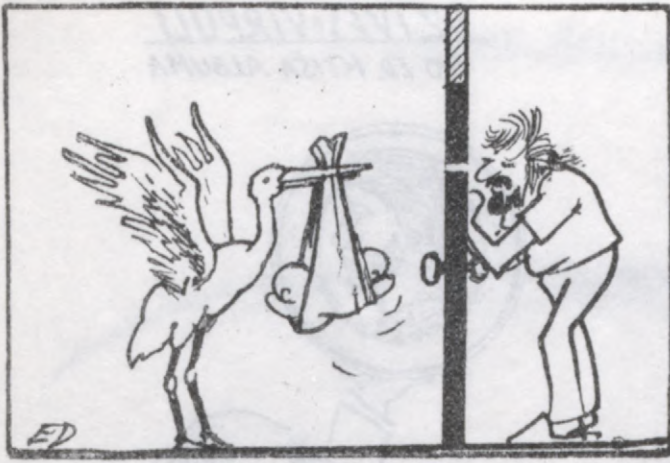
Volfgang Čete teicis - vienai šarantai un gudrai sievai tautas norisēs ir lielāks svars nekā desmit pārgudriem vīriem. Latviešiem Māra Trapāne ir viena / Vēstules fragments /

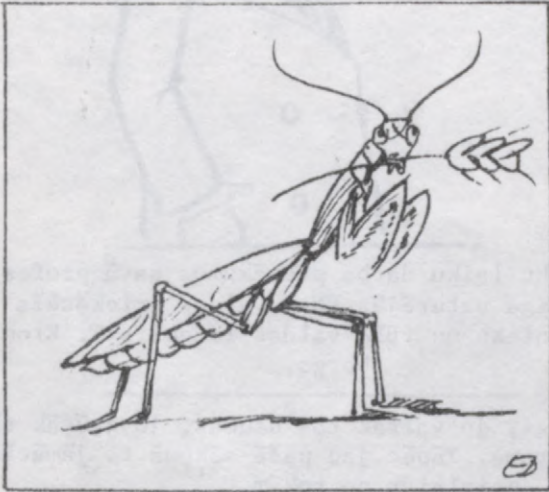
Kaut maize un grāmata iet roku rokā, kultūra staigā pliku dibenu.

- Andrejs Eglītis, Latvija Amerikā Nr.28./9.

/ Turpinājums sekos /

Latvijā saradušies daudz stārķu un tā ir laba zīme, saka archibīskaps A. Lūsis pēc viesošanās dzimtenē.

"Tukuma lauku ļaudis vēsta, ka lielle "pļāvēji" jau ieradusies un aplūko apsētos laukus.

Kopš Dievs cilvēkam piegudroja sapņu filmu, lai viņam nebūtu garlaicīgi gulēt, pats cilvēks uz savu roku saražojis milzīgi daudz vienas filmiņas. Beidzot arī latviešiem radusies filmu režisora Jāņa Streiča lielfilma pēc rakstnieka Jāņa Klīdzēja pazīstamā romāna Cilvēka bērns, pirmā saturīgākā filma par Latgales dzīvi, kurā galveno lomu tēlo 7 gadus vecais Andris Rudzinskis, un tik aizrautīgi, ka Nacionālā kino skatē puika "izgriezis pogas" daudziem aktieriem un saņēmis latviešu Oskaru, Lielā Kristapa medaļu. To saņēmis arī pats režisors Jānis Streičs.

- Ed. Keiša šaržs un teksts

ar tālejošu stratēģiju. Valdības aparāts joprojām piesātināts ar bijušajiem komunistiem un ar nepieredzējušiem cilvēkiem svarīgos amatos. Likumdošanā turpmāk jāstrādā ar Rietumu ekspertu palīdzību un vadoties pēc kritērija, ka likumam jāveicina privātā iniciatīva.

Tautsaimniecības paneļdiskusijas vakara debatēs pa laikam kļuva visai intensīvas. Gobiņš norādīja, ka Latvijā būtu bijis iespējams straujš saimnieciskais uzplaukums, bet šī izdevība palaista gažām, galvenokārt tamdēļ, ka valdība neprata rīkoties un neizmantoja Rietumu latviešu potenciālu. Gobiņa viedoklis - vienā galvenām problēmām Latvijas tautsaimniecībā esot Ministru Padomes priekšsēdētājs I. Godmanis, kas esot pārstrādājies un kam derētu paplašināt savas zināšanas ekonomijas laukā.

Mellēns, savukārt, teica, ka no pašreizējām varas struktūrām Latvijā nevar daudz sagaidīt, jo AP ir padomju varas turpinājums un valdības sastāvā ir daudzi Latvijai nelabvēlīgi spēki. V. Zeile teica, ka korruptīvie slāņi tīši cenšas aizkavēt trimdas latviešu darbību Latvijā, jo baidās no speciālistiem, kas varētu piedāvāt savas zināšanas par Rietumu likumdošanu. No zāles Ģ. Zēgners teica, ka Latvijas saimnieciskā attīstība, acīmredzot, tiek "bremzēta no iekšpuses", jo varas struktūras kavējošas ar daudzu būtiski svarīgu likumu pieņemšanu.

Tālāk aplūkoja jautājumu, kā panākt minēto uzplaukumu un kā veicināt tieši latviešu uzņēmēju darbību. Zeila atgādināja, ka Latvijā dzīvo 1 miljons kolonistu, un brīdināja, ka viņu rokās reformu gaitā var nonākt liela daļa īpašumu. Pēc viņas domām, pēc augsta puča vajadzēja tūlīt gādāt par to, lai īpašumi nenonāk bijušo komunistu rokās. Tagad ir par vēlu. Vajadzīga komercbanka, kas atbalstītu tieši latviešu uzņēmēju darbību. J. Viņķelis ieteica atbalstīt zemniekus, jo tie, galvenokārt, esot latvieši. Gobiņš - latviešu uzņēmumus var stimulēt ar to, ka oficiāli atjauno LR pilsonību tiem, kas tiešām ir pilsoņi un dod šiem pilsoņiem zināmas privilēģijas ekonomijas laukā.

Diskusiju beigās atskanēja atzinums, ka Latvija nevar gaidīt, kamēr izaugs nākamā paudze, kas visu pārveidos. Tagad ar Rietumu zināšanām jāizglīto pieaugušie, lai tie varētu ieviest vajadzīgās reformas. "Abrenes" direktors A. Grasis ierosināja "Abreni" kā vietu, kur varētu piedāvāt nepieciešamos intensīvkursus pieaugušajiem, lai viņi varētu tur mierīgi un netraucēti strādāt. Šo ideju atbalstīja deputāte Zeile, izsakoties, ka šādi kursi būtu Latvijas valsts interesēs, un norādot, ka to rīkošanai līdzekļus varētu pieprasīt no Augstākās Padomes.

Polītiskajā ievirzē piedalījās laikraksta "Atmoda Atpūtai" redaktrise Elite Veidmane un M. Mellēns, vienu pēcpusdienu veltot Latvijas masu informācijas līdzekļu apskatam. Taču, galvenokārt, šajā ievirzē lekcijas lasīja deputāts Kostanda. Viņš iepazīstināja ar Latvijas politisko partiju un organizāciju panorāmu un secināja, ka politiskais spektrs ir saskaldīts un ka, acīmredzot, vienīgo stipro bloku veidošot kreisie spēki. Šajā blokā ietilps bijušo komunistu partija, Latvijas Demokrātiskā Darba Partija (LDDP), kas esot lielākā ar 6.390 biedriem. Tā vēloties veidot jaunu Latviju uz jauniem tiesiskiem pamatiem un ciešām saitēm ar Maskavu. LDDP biedrojas ar Latvijas Lauksaimnieku Savienību (LLS), kas esot bijušo kolchozu un sovchozu vadītāju dominēta grupa. Šim topošajam reformkomunistu blokam (LDDP un LLS) ir nauda, pieredze politikā un kontrole pār 2 lielākajiem Latvijas laikrakstiem - "Neatkarīgā Cīņa" un "Lauku Avīze". Labējo, nacionālo organizāciju un partiju vidū, savukārt, šādu vienotu bloku nav. Arī samērā jaunajā Tautas partijā, ko veidojot Represēto savienība, esot tikai ap 500 biedru.

Runa par politisko spektru ir visai aktuāla, jo, kā paskaidroja deputāts Kostanda, Saeimas vēlēšanas Latvijā jau gaidāmas šogad. Par agrām vēlēšanām iestājas tieši minētais kreisais bloks, kas uz vēlēšanām ir vislabāk sagatavojies. Nacionālie spēki nav vēl gatavi. Viņš noraidīja daudz dzirdēto argumentu, ka it kā Latvijā neesot citas izvēles, kā ievēlēt

tos pašus bijušos komunistus, kas esot vienīgie kompetentie politiķi. Kostanda atgādināja, ka no 2,6 miljoniem Latvijas iedzīvotāju komunistiskajā nomenklatūrā piederēja tikai 6.000. Tātad alternatīva šai nomenklatūrai pastāv.

Referātā pa Latvijas aizsardzības problēmām Kostanda teica, ka okupācijas karaspēks Latvijā sastāv no, apmēram, 60.000 militārpersonām, bet pensionēto militārpersonu skaits ir ap 90.000. Viņš saskata lielas problēmas tieši pašas Latvijas aizsardzības spēku veidošanā: zemessardzē sastāv ap 14.000 brīvprātīgo, kas varētu būt reāls garants Latvijas drošībai, bet šim grupējumam piešķir ļoti maz līdzekļu. Turpretim citos aizsardzības spēkos tiek veidota ūdens galva - pārmērīgi liels štābs. Ar Latvijas aizsardzības spēku veidošanu nodarbojas daudz tādu, kas nāk no padomju militāristu aprindām, kas apmāca pēc padomju metodoloģijas un kas nav uzticami Latvijai - atzina Kostanda.

Visvairāk klausītāju bija ieradušies uz deputāta pēdējo lekciju - par KGB darbību Latvijā. - Pirms Latvijas neatkarības pasludināšanas pērnāda augustā republikā bijis 100.000 ar KGB saistītu cilvēku: aģenti, ziņotāji, štāba darbinieki, pensionēti čekisti. Čekas darbība it kā pārtraukta pēc neatkarības atjaunošanas, tomēr daļa KGB darbu turpinot strādāt Latvijā, Krievijas armijas sevišķo daļu aizsegā. Latvijai pašai nav efektīva drošības dienesta. Pēc puča LR Iekšlietu ministrija sāka veidot slepenu dienestu, izmantojot bijušos čekistus. Arī tagad tur no 101 darbinieka 41 esot bijušie. Kostanda uzsvēra, ka var arī citādi: nav jāpieņem darbā veci "speciālisti", bet gan cilvēki, kam ir prāts un loģiska domāšana. Pēc viņa domām, Latvija varētu sekot Lietuvas sekmīgajam piemēram, kur vecais drošības dienests pilnīgi likvidēts un darbā tiek pieņemti jauni cilvēki.

Politiskajā paneldiskusijā, ko vadīja E. Veidemane, degpunktā bija jautājums par gaidāmajām Saeimas vēlēšanām: kā panākt to, ka tiek ievēlēti Latvijai labvēlīgi spēki? Kostanda atgādināja, ka nacionālo spēku vidū nav nevienas tādas partijas vai organizācijas, kuŗa varētu īsā laikā līdz Saeimas vēlēšanām pārtapt vadošā politiskā partijā. Ieteica veidot nacionāli patriotisku koalīciju ar nosaukumu LATVIJAS LĪGA, kuŗā sastāvētu Latvijas Nacionālā Neatkarības kustība, daļa Tautas Frontes biedru, Tautas partija, kā arī kristīgie un konservatīvie spēki.

M. Mellēns pasvītvoja, ka trimdas latviešiem ir svarīgi iesaistīties priekšvēlēšanu cīņā. D. Gilne no zāles jautāja, vai esot pareizi trimdas latviešiem šajās vēlēšanās balsot, ja viņi nedzīvo Latvijā, nemaksā Latvijā nodokļus un nav pietiekami labi informēti par notikumiem Latvijā? A. Grasis atzina, ka vēlēšanu kampaņai jānotiek arī trimdā, lai cilvēki būtu labi informēti. Šajās vēlēšanās nedrīkstot atteikties no trimdas latviešu līdzdalības, jo tie ir LR pilsoņi un sastāda 10 % latviešu tautas. Ja šajās vēlēšanās netikšot ievēlēti Latvijai labvēlīgi spēki, vēl nākamajos 10 gados Latvijā nekas nemainīšoties.

Folkloras ievirzē piedalījās lektori raibā virknē. To vadīja folkloriste Māra Mellēna. Lekcijas lasīja tautas deju pētniece Sniedze Grīnberga, rotkale Lilita Spure un folklorists A. Grasis. Folkloras vakarā M. Mellēna stāstīja par koku nozīmi latviešu tradicionālajā kultūrā. Ievadot ievirzi, apskatīja jautājumu, vai šī kultūra piemērojama moderniem dzīves apstākļiem, izvirzot tēzi, ka tā arī šodien var latvietim dot stabilitāti un palīdzēt viņam dzīvot saskaņā ar Dievu, dabu, sevi un citiem.

S. Grīnberga stāstīja par tautas dejām 19. g. s. beigās un 20. g. s. sākumā. Viņa pati braukusi pa Latviju un videolentē ierakstījusi maz pazīstamas dejas. Viņa rādīja šīs video lentes, pati dejas demonstrēja un stāstīja par deju attīstību.

L. Spure stāstīja par etnogrāfiskiem rakstiem rotās, ilustrējot lekciju ar diapozitīviem.

A. Grasis stāstīja, kā tautas dziesmu pasaule iespaido mūsu valodu un domāšanas veidu, un otrādi.

Populāro rotkalšanas ievirzi L. Spure ievadīja ar vēsturisku pārskatu par latvisko rotu attīstību. Diapozitīvu klāstā varēja redzēt rotas no archaioloģiskā perioda (līdz 15. g. s.), no etnogrāfiskā perioda (15.-19. g. s.), kā arī trimdā gatavotās rotas. Dalībnieki bija sajūsmā par savu instruktori. Kā teica D. Grotāne no Latvijas: "Es labāku rotkalšanas skolotāju neesmu redzējusi." Nedēļas gaitā tika izgatavoti gredzeni, saktas, aproces un piespraudes. Paralēli tai pašā darbnīcā instrumentu meistars M. Jansons vadīja instrumentu gatavošanas ievirzi. Te izgatavoja 2 kokles un vairākas stabules.

Paralēli ievirzēm darbojās bērndārzs Rūtas Smilškalnes vadībā un auto vadīšanas kursi Ivara Smilškalna vadībā. Brīvajā laikā dalībnieki varēja skatīties dokumentārfilmas no Latvijas.

Tautas dejas S. Grīnbergas vadībā ar M. Jansona akordeona pavadījumu guva lielu piekrišanu: dalībnieki mācījās jaunas dejas svīsdami un pūsdami. Norunāja, ka citu gadu vajadzēs šīs tautas dejas rīkot katru dienu, tieši pēc vakariņām, lai pēc iespējas iesaistītu visu nometni.

Trešdien, pēc Latvijas latviešu pieprasījuma, notika autobusa ekskursija uz Parīzi. Braucējiem pasniedza ceļa kartes ar vadošiem norādījumiem, un tā viņi izbrauca agrā rīta stundā un atgriezās tikai nākamajā rītā. Atgriežoties dalībnieki stāstīja, ka dabūjuši nedaudz maldīties, ka autobuss uz kādu laiku iesprūdis kādā šaurā Parīzes ieliņā (!), bet vispār piedzīvojums bijis "kolosāls", "mūža sapnis piepildījies". Apskatījuši ne tikai visas populārākās tūristu vietas, bet arī dziedājuši latviešu dziesmas uz baznīcas kāpnēm slavenajā Monmartrā, tā iepriecinot vietējos frančus.

Otra ekskursija veda uz kādu šampānieša brūzi un uz pāris slavenām franču pilīm. So ekskursiju "izsita no sliedēm" pēkšņā prasība no Latvijas grupas vadītāja, ka lielie autobusi pa ceļam obligāti jāuzpilda ar lētu degvielu un Latvijas latviešiem jāiet iepirkties! Tā nu šis brauciens aizkavējās. Ekskursanti neredzēja visu, kas bija paredzēts. Šajā sakarībā jāsaaka, ka šī 3x3 nometne ar plašo Latvijas latviešu līdzdalību bija eksperiments. Viena daļa ciemiņu cītīgi piedalījās nometnes nodarbībās, bet cita bija atbraukusi tūrī tūrisma un izpriecās braucienā. Tas izraisīja pārrunas par to, ka nākamreiz varētu rīkot tūrisma braucienu atsevišķi no 3x3.

Viseksotiskākais sarīkojums noteikti bija Gambijas vakars ar pikantām vakariņām gambiešu gaudmē. Divi latviešu tūristi, kas bija nesen apmeklējuši Kurzemes hercoga Jēkaba kādreizējo koloniju Āfrikā, rādīja diapozitīvus un stāstīja par raibajiem piedzīvojumiem. Vakara dalībnieki dabūja redzēt latvieti Gambijas tautas tērpā, dzirdēt gambiešu mūziku un piedalīties konkursā, kas noslēdzās ar gambiešu deju sacīkstēm. Vistrakākais dejotājs, Ģirts Štoliņš no Kanadas, saņēma pudeli Gambijas alus.

Nometne noslēdzās ar balli, kuŗā bija bērnu un pieaugušo priekšnesumi, un dejošana līdz agrai rīta stundai.

Pēc 3x3 nometnes vairāki tās dalībnieki uzkavējās "Abrenē", kur tūlīt sekoja divu nedēļu bērnu vasaras skola un jaunatnes kursi. Kā šajosursos gāja, par to ceram drīz saņemt ziņas.

I. CĀZERE

12. LATVIEŠU RIETUMKRASTA DZIESMU SVĒTKI

Mūsu Amerikas Rietumkrasta ceļojuma plānā mēģinājam iedalīt laiku tā, lai būtu klāt vismaz svētku atklāšanā un pirmajos sarīkojumos. Negribēdami piedzīvot varbūtējo nākošo zemestrīci Losandželosā, ieradāmies Sietlā 2 dienas agrāk kā bija paredzēts. Tā nu mums bija laika diezgan,

lai apskatītu šo vēl neredzēto pilsētu.

Tā ir patīkama, ne pārāk liela, ar nedaudz augstceltnēm pilsētas centrā. Vēl saglabājušās vairākas ēkas un skatu tornis no 1964. gada pasaules izstādes. Ir plašs ostas rajons, kur ienāk kuģi no Klusā okeāna. Ielās uzkrīt daudzie ubagotāji un bezpajumtnieki. Redzējām ģimeni, māti ar 2 bērniem un 3 supiem, iekārtojamies uz naktsguļu kādas ēkas ieejas durvīs. Traucē daudzie iereibušie ielās, tāpat jauniešu bari, kuģi ģērībušies neiedomājamos tērpos. Tikko sāka krēslot, tā ielas kļūst tukšas no gājējiem, kā tas bija redzams arī Sanfrancisko un Losanģelosā.

Bijām apmetušies Šeratonā viesnīcā, kur notika dziesmu svētku atklāšana un vairāki citi sarīkojumi. Svētku atklāšanā bija ap 300 apmeklētāju.

Svētkus ar uzrunu ievadīja rīcības komitejas priekšsēdis Jānis Praudīšs; ievadvārdus teica prāv. Roberts Āboliņš, kam sekoja Vašingtonas Latviešu biedrības priekšnieka Gunāra Švarca svētku runa. Noslēgumā bija vairāki apsveikumi.

Neskatoties uz to, ka goda viesu vidū nebija neviena amerikāņu valdības vai pilsētas pārstāvja (tikai viena lietuviešu pārstāve), gandrīz visa atklāšanas ceremonija noritēja angļu valodā, par ko klausītāji bija ļoti sašutuši.

Atklāšanas programmas daļā uzstājās vietējais sieviešu ansamblis "Sigulda" ar 5 tautas dziesmām un noslēgumā ar "Tev mūžam dzīvot Latvija!" Ansambļa sniegums patika.

Pirmās svētku dienas vakarā notika Ausmas Līdaces koncerts. Spriežot pēc viņas koncertiem svētkos Indianapolē un Toronto, publika sagaidīja iepriekšējo patīkamo sniegumu. Balss Līdacei ir lieliska, bet ar programmu, it sevišķi tās izpildījumu, klausītāji šoreiz likās vīlušies, ka to pa daļai varēja spriest no skopajiem aplausiem. Programma sākās ar "Chanson d'amour" un "Blue Moon" dziesmām, gan pārstrādātā aranžējumā. Vai latviešu dziesmu svētkos jāklusās dziesmas, kuņas katrā laikā varam dzirdēt radio vai citur? Arī Līdaces ansambļa "City Rain" programmas pavadījums būtu bijis vairāk piemērots kādā disko kluba uzvedumā. Izpildījums bija reizēm tik skaļš, ka tajā pazuda dziedātāju balsis. Bija velti mēģināt skaļajā troksnī saklausīt dziesmu tekstus. Izņēmums 1. daļā bija Upenieces klusinātos topos komponētā Ā. Elksnes "Tīru dzīvi", un 2. daļā tikai vienas ģitāres pavadījumā dziedātais Atmiņu virknējums, kurā bija vairākas R. Paula dziesmas, ko Līdace vēltīja savai agrākajai grupai "Staburadzes". 2. daļā dzirdējām arī L. Ritmanes komponētās dziesmas "Es pasaulei mieru prasu" un "Vēstule Gaujai", par kurām apmeklētāji pateicās atzinīgi.

Pēc Līdaces koncerta sekoja iepazīšanās balīle, kurā par jauko deju mūziku gādāja mums pazīstamais "Ornaments" no Latvijas.

Svētkos iepazīnāmies ar rakstnieku K. Ķezberu no Čikāgas un latviešu ledus hokeja spēlētāja Šnepsta vecākiem no Edmontonas. Patīkama bija tikšanās ar abām rakstniecēm Indru Gubiņu un Dzidru Zeberīņu. Pēdējā bija tikko atgriezusies no Latvijas. Gaidīsim viņas stāstījumu par ciemošanos dzimtenē. Satikām arī mūsu pašu Kiršteinu Rasmu un Ilgu Graveliņu, kuņas skaistie audumi kuplināja svētku tirdziņu.

Zēl, ka ceļojuma plānu dēļ mums nākošajā dienā bija jādodas tālāk uz Viktoriju, Britu Kolumbijā un ka nevarējām palikt Sietlā un priecāties dziesmu svētkos ilgāk kā šo vienu dienu.

UN ZEMESTRĪCE LOSANĢELOSĀ

Pēc septiņu dienu ceļojuma pa skaisto un mežnīgo Ziemeļkaliforniju, kur redzējām un piedzīvojām daudz ko skaistu, vadam pēdējo nakti Losanģelosā, Hyatt-Regency viesnīcā, kas starp citiem debesskrāpjiem atrodas tieši pilsētas centrā. 28. jūnijā pamostamies puspiecos no rīta un nevaram vairs iemigt. Pēkšņi, īsi pirms pieciem, dzirdam savādi šalcošu troksni, it kā tuvotos liela vētra vai pērkona

negaiss. Nākošā momentā visa trīsdesmit piecu stāvu viesnīca (esam 5. stāvā) sāk drebēt, brakšķēt, krakšķēt, līgoties. Saskatāmies un abi reizē izsaucamies - zemes trīce.

Ēka dreb un līgojas tik ļoti, ka kājās grūti nostāvēt. Baismīgā šalkšana aizvien pieņem un ir šaušalīga baiļu sajūta. Liekas, ka vai nu iebruks grīda zem kājām, jeb uz galvas uzgāzies griesti. Nav kur bēgt, nav kur paslēpties, ir pilnīga bezspēcības sajūta.

Zemes trīce ilgst 45 sekundes, kas liekas gandrīz kā 45 minūtes. Beigās viss norimst, un mums sajūta sāk uzlaboties. Kā brīnums, viesnīcā elektrība darbojas, darbojas arī radio. No tā uz zinām, ka notikusi smaga zemes trīce - 7,4 stipra pēc Richtera skālas. Vairākos citos rajonos nav elektrības, daudzas ēkas bojātas, un vietām radušās zemes plaisas un nobrukumi.

Pulkstens ir īsi pirms astoņiem. Pa šīm trim stundām esam atguvušies no šaušalīgā pārdzīvojuma. Jūtamies atkal drošībā, kad ēka sāk atkal līgoties un drebēt. Otreiz gan ne gluži tik stipri un ne arī tik ilgi kā pirmo reizi. Radio vēsta, ka "pēcgrūdieni" vēl turpināšoties...

Baismīgo sajūtu, piedzīvojot zemes trīci šādā stiprumā, ir grūti otram aprakstīt, iztēlot. Pat tagad par to rakstot, pārņem trīsas un uz ādas uzmetas zoss āda.

Vairs nejutamies droši šajā vietā. Negaidām, kad sāks darboties celtni. Paši nostiepjām kafijas leju pa "emergency" kāpnēm un braucam uz lidlauku, lai dotos tālāk uz Dziesmu svētkiem Sietlā, par kuņiem rakstīju šī ziņojuma pirmajā daļā.

-š

TRIMDAS SIRDSAPZIŅA - V. ANTIŅŠ

Trimdas nacionālpolitiskā skatuvē Voldemāram Antiņam vienmēr svarīga loma, un to viņš ne tēlo, bet dzīvo līdzīgi jau no tiem laikiem, kad devās uz Vašingtonu kā jauns puisis dibināt Amerikas Latviešu Apvienību. Bija jau nodibinājis DV organizāciju Bostonā, un viņu sāka vērtēt arī citi, jo viņa sabiedriskais dinamisms bija tāds, kam nav otra līdzīga. To bija manījis Oļģerts Liepiņš, kas savā avīzē "Amerikas Vēstnesis" Antiņu ierindoja sabiedrības pašās pirmajās rindās.

V. Antiņš ir vienmēr visos kongresos, kur ir pats ātrākais runātājs, bet viņa runas, vairāk uzrunas, ir īsas. Līdz šim ir bijis tā, ka, varētu sacīt, bez viņa nav noticis neviens kongress. Viņš ierodas ne kā privātpersona, bet gan ar mandātu no DV vai Virsnieku apvienības. Ceļa naudas, ko delegāti saņem no savām organizācijām, V. Antiņš neprasa. Vienmēr dodas pats ar savu maku. Pirms gadiem, kad bija darbs uz būvēm, bija arī nauda. Varbūt Antiņš par lepnu lūgt, ja paši to nezināja, ka delegātam bez mandāta vēl jādod ceļa nauda, kas ir saprotama lieta. Antiņš labi pelnīja, neskopojās un naudu deva bez ierunām mūsu skolām, baznīcām, visiem fondiem, kādi vēl pastāv tagad. Tā būtu milzīga summa, ja saskaitītu... Šis patriots ir tagad noskumis, ka viņš vairs nevar būt devējs. Devējs jūtas arī aizmirsts, un nelaimes nākušas klāt visai drausmīgas. Braucot no darba mājās, pretim braucoša automašīna norauj viņam kreiso roku līdz plecam, padarot viņu par pilnīgu invalīdu.

Kamēr bija darbs un varēja strādāt, V. Antiņš uzcēla savai ģimenei reti izskatīgu māju Piesaulē, Ņuhempšīrā. Pēc stila tā atgādina kāda pilskunga senlatviešu pili. Tāda tā ir no ārienes meža piekalnē, bet arī iekšpusē ir pilna no sienas līdz sienai ar latviešu kultūras vērtībām, gleznām, grāmatām un latviešu mūzikas kasetēm. Kaut viņš nav cilvēks, kas lepojas, šai ziņā pārspēj pārējās kolonijas iemītniekus. Tagad dzīve daudziem kļuvusi liesa, un tāda ir arī

Voldemāram Antiņam, Raiņa līdžīgā vārdā sauktam varonim. Jūs zvaniem pa tālruni, un tas vairs neatbild, ir noslēgts - nav samaksāts rēķins. Kur gan tik lieli rēķini? - Demonstrācija, kad tā notiek, nekad pati no sevis nesākas. Jāzvana pa tālruni, jārunā, jāatgādina, pat jālūdz - nāciet taču, ir nepieciešams, lai mēs prasītu Latvijai brīvību utt. No runām tālrunis kļūst pat karsts. Visur, sabiedrisko darbu veicinot, ir vajadzīga nauda. Tāda ir Amerika. Antiņš nekad nav bijis skopulis vai gulējis uz sava bankas konta. Viņš ir pilnīgs tukšinieks. Nu viņa gudrie brāji smeļ, pirdz un saka: kas tev lika darīt, ziedot? Viņi savā sabiedrībā to atkārtoti vairāk reižu: Kas tev lika ziedot? Tādās reizēs Antiņam aptiek sirds. Vai tādu atbildi viņš varētu saņemt. Ne sapnī! Mūsu tautai esot dīvains sakāmvārds - labam cilvēkam daudz ienadnieku...

Neraugoties uz materiāliem zaudējumiem, Antiņš nebūt vēl nav miris. Viņš steigdz palīgā un aicina arī citus, brāļiem, kam vajadzīgs sabiedrības atbalsts. Viņš spēlē vēl arvien uz mūsu trimdas nacionālpolitiskās skatuves, kā vīrs, kas ne no kā nebaidās, ir atklāts un godīgs. Tā daudzi viņu apbrīnoja, kad pacēlās aizkars lielajā sabiedriskajā konfliktā starp Latvijas goda konsulu Aivaru Jerumani un vēstnieku Dinbergu Vašingtonā. Nu sašūpojās mūsu trimda politiskā vētrā, kāda nebija vēl piedzīvota. V. Antiņš saskatīja Jerumanim pāri nodarījumu, bet arī pēdējā personības dziļumu, kāds tautai tieši tagad bija vajadzīgs. Pateicoties V. Antiņam, veidojās sirsnīga Jerumaņa atbalstītāju grupa, un tā vēlējās, lai par nākamo ALA priekšnieku ievēlētu A. Jerumani. Nekad vēl nav bijis tik daudz labvēlīgu vēstulju, kas apliecinātu cieņu. Runāja vai visa tauta, un atbalsis sāka nākt arī no dzimtas puses.

Antiņš domā, ka pēc šī pavasarja sasprindzinātiem kongresiem preses atreferējumi bijuši vienpusīgi un paši kongresi kā Milvokos, tā Minesotā virzīti pa jau iebrauktām sliedēm. Daudzi delegāti uz tiem brauca ar pilnām sirdīm, bet atpakaļ atbrauca tukši. Tur neviens pie mūsu sadzīves aktuālajiem jautājumiem netika. Delegātiem bija jānorij rūgtie kumosī un jāseko vadības noteiktajai dienas un darba kārtībai. Trimda gan bija savilpota un karsti varēja iet tālāk, bet to aplūsināja ar izkalkulētiem gājieniem un taktiku. Lai izbeidz cīnīties par Latviju! Ko vēl vairāk gribiet, Latvija ir starptautiski atzīta! Kongresā arī nediskutēja par kādu Latviju Īsti stāvam. Vai tur valdīs latviešu tauta vai ienācēju bari. Trimdinieku prāts sašūpoja Latvijas AP priekšsēža A. Gorbunova iealcināšana uz ALA kongresu. Tas bija trimdinieku apziņā nesaprotams un nepieņemams. Pret viņa ielūgšanu protestēja V. Antiņš. Tā kā goda konsula A. Jerumaņa atcelšana no amata notika reizē ar A. Gorbunovam vietas ierādīšanu ALA kongresā, var teikt, ka mūsu trimda bija pilnīgi saļodzīta. Jauno ceļu gājēji brauca bravūrīgi pāri trimdas celmiem un pāri jaunajiem asniem, kas vēl pie tiem zaļo. Delegāti savās runās bija nedroši, nav vēlējušies atsegt brūces. Bez kritikas, un tie nevēlējās redzēt, ka Trojas zirgs jau auļo sprauslādams pa trimdas iekoptajiem stūrīšiem... Agrāk ar cieņu iegūstamā zelta mūža biedra nozīmes piešķiršana kļuvusi lēta, kā maza skārda gabaliņš, ko var nopirkt katrs lielceļa laupītājs, un, to pasniedzot, pārkāpa kongresa rullī, jo gaitenis bija tāpat kā zāle kongresa teritorija. Kam tas Īsti kalpoja un kalpos?

Antiņš saka, ka nebūs brīnums, ka Rīgā to saņems čekas bende Noviks un lepni staigās pa bulvāriem, rādīs savu ordeņoto krūti un teiks: Ja cits manā vietā būtu, tad būtu aizvests trīs reizes vairāk, es tikai nepilnus 40.000...

Ar šādām ķecerīgām domām pie šo rindiņu

rakstītāja viesojas šis vīrs, kas neatlaižas no savas iecerētās vizijas, ka Latvijai jābūt latviskai, jo pretējā gadījumā tai nav vairs nākotnes. To nomāks krievi, Ārlietu ministrs saka: Rietumi mūs nesapratīs. Kā tā ministrs var teikt, kad tautas izdzīvošana ir uz spēlēs? Jājautā, kāpēc tad nedara, lai Rietumi mūs saprastu, bet Rīgas kungi varbūt nemaz negrib to panākt. Lai veicinātu Latvijas propagandu, Ārlietu ministrijai vajadzētu uz Rietumiem sūtīt lektoros, kas ir spējīgi par šo bīstamo lietu runāt.

Antiņš daudz lasa, un viņam pienāk arī avīzes no Latvijas. - Mēs vēl neesam savu darbu padarījuši - stāsta Antiņš. Neyaru piekrist uzskatam, ka komūnisms būtu miris. Šie cilvēki vai arī necilvēki ir dzīvi. Viņi turpat vēl elpo, runā. Neviens no viņiem nav saņēmis ne sodu, ne arī kādus citus ierobežojumus. Salīdzinot ar nacistiem pēc kara, komunistu partijas biedri ēd tālāk to pašu agrāko maizi un dzer to pašu agrāko špabi. No viņu puses nav bijušas nožēlas, un viņu dvēseles alkst atreibības un, varbūt, jaunu asiņu. Vēl komūnisms nav miris! Kas Rietumos mūs aizstāvēs, jo no Latvijas plūst dezinformācija par it kā krievu ieceļotāju vajāšanām. Līdz šim bija darbīgs Ojārs Kalniņš, bet, pāriedams diplomātiskā dienestā, tautas aizstāvēšanu atmetis. Tā nu iznāk, kas Wall Street Journal ievietotiem Jerumaņa, Kalniņa pretrakstiem oficiālas balsis aplamību atspēkošanai ir aplūsušas. Diplomāts nedrīkstot savu tautu aizstāvēt presē. Alfreds Bīlmanis gan to darīja!

Mēs neesam svešumā devušies, lai tikai sevi fiziski saglabātu Latvijai. Mēs sev līdzī gan bēgļu barakās, gan Amerika pārticībā esam nesuši savu augstāko tautas ideālu - 18. novembra Latviju, un par to mēs stāvēsim vienmēr. Bija savādi, ka tad, kad Latvijā atļāva nacionālo karogu, kam līdzī vēl turējās LPR karogs, daži mūsu cienījami runas vīri, apreibuši ilūzijās, teica: - Kāpēc gan ne? Mūsu karogs ASV stāv līdzās Amerikas karogam." Vai izšķirību viņi nejuta? Vai varēja tik dumji runāt? Mēs nevaram šūpoties kā niedras vējā. Un ir sabiedrībā tā, ka gaŗākās niedras vējā šūpojas visvairāk.

Antiņš ar degsmi uzsver: Mums jāatbalsta tie centieni Latvijā, kas stāv par latvisku Latviju, bet mēs viņus šeit, rietumos, neesam redzējuši. Tie ir atšķirti no mums, kas domājam vienādu domu. Pie mums atbrauc TF un arī AP vīri, kas nāk no agrākās nomenklatūras, kas nav cietuši no okupantu jūga. Mums liek sadarboties ar viņiem, kuyiem netīras vestes un, varbūt, arī rokas. Tā ir PBLA un ALA lielākā kļūda, ka viņi, kam ir nauda, darbojas ar bijušiem tautas apspiedējiem un aizmirst nacionālos cilvēkus. Tā svārstījās mūsu politiskais barometrs, un mūsu kongresi bieži ir kā māla pikas, no kuŗām kungi veido to, ko vēlas. Augšā celšanās no krēsliem kongresā tik parādīja, cik mēs esam mīksti, kā mēs ļodzamies un klanamies to priekšā, kam vara un viltus.

V. Antiņš DV kongresā bija vācis parakstus, un tos devīgi bija devuši delegāti un delegātes, lai uzstādītu A. Jerumaņa kandidatūru. Bet nekā neiznāca, jo vadība nevēlējās dot savu atbalstu patriotam. No viņiem 95 % bija par labu Jerumaņa atbalstīšanai, bet kongresa vadība domāja citādi. Tas nenozīmē, ka Jerumanis būtu uzlikts uz ledus, viņš darbosies varbūt vēl vairāk, bet ja būtu Īsta vēlēšanās, vanagi viņam varēja līdzināt gludāku ceļu. Ierindas disciplīna nav politiskā disciplīna.

Voldemāra Antiņa personā mēs redzam bezkompromisa cīnītāju, kāda otra mums nav. Atgādinādam mūsu pienākumus, viņš bieži runā skarbi un lietas sauc īstā vārdā. Tālumā dzīvojošie varbūt iedomājas, cik tur, Bostonā, lieli patrioti. Bet tā jau nemaz nav. Tur ir tāpat, kā visur citur pagurušie un savas misijas neizpratnē iestīguši trimdas purvā. Viss būtu tāpat kā citur, ja tās tuvumā nedzīvotu Voldemārs. Kā kaŗavīram ir vajadzīgs šauja-

jamais un patronas, tā Voldemāram līdzekļi. Ja viņš apstāsies un vairāk Bostonā nerādīsies, sabruks tas ugunskurs, kuŗu no tālienes apbrīno un kam viņš atdod savu pēdējo dolāru. Būtu nelāgi ap dūšu dzirdēt no viņa: Es vairāk nevaru... Kaut to mēs nekad nepiedzīvotu! jo tad vairs nebūs, kas liesmo, neredzēs liesmojošo brīvības lāpu un Latvijā nedzirdēs mundrynošas balsis par tautas brīvību no citu tautu jūga.

OSVALDS AKMENTIŅŠ

A/S "VENTA UZSĀK DARBĪBU LATVIJĀ

Dzimtenes mīlestība aizstāj šejienes ērtības.

A/S "Venta" uzsākusi sekmīgu darbību Latvijā, iegādātie gateri un zāģi darbojas 7 dienas nedēļā, sagādājot būvmateriālu jauniem saimniekiem. Atsaucība un interese par šo pasākumu aug.

Pirms tieši 2 gadiem maza grupa Latvijas rītdienai ticīgu latviešu Kanadas rietumu krastā, ar vecāko būvinženieri Andri Zeidaku priekšgalā, nodibināja akciju sabiedrību "Venta" ar mērķi sagādāt līdzekļus Latvijas jaunuzbūves darbam. Skeptiķi un piesardzīgie uz pasākumu skatījās caur tumšām acenēm, jo Latvijas brīvības atgūšana vēl arvien bija nākotnes jautājums, kuŗam atbildi nespēja dot pat labākie gaišreģi.

"Venta" ir privāta akciju sabiedrība, pakļauta dažādiem Kanadas akciju sabiedrību likumiem un noteikumiem. No tiem viens nosaka, ka tai nedrīkst būt vairāk par 50 dalībniekiem; akcijas nedrīkst pārdot vai atdot citādi, kā ierobežotā veidā ar visu dalībnieku atļauju. Katras akcijas cena ir dolārs, bet noteiktais aizdevums, sākot ar 1992. g. 1. septembri ir jau pacelts uz \$ 125.-, ja vēl kāda akcija būs pērkama no 2.000 16. februāra sapulcē atļautām Ventas akcijām. Akcijas pircēja aizdevums ir uz nenoteiktu laiku un bez jeb kādas peļņas vai atdošanas solījuma.

Pēdējā A/S "Venta" pilnsapulcē, kas notika 1992. gada pavasarī, Vankuverā, izdarīja 4 svarīgus lēmumus: a/ pēc iespējas drīz, jau šovasar, dibināt jaunu Latvijas uzņēmumu "Namdaris", lai Ventas firmas dalībnieki katru savu Ventas akciju varētu dabūt 1 Namdaŗa akciju, bez akcionāru skaita ierobežojumiem un arī pārdošanas tiesību noteikumiem, kādi pastāv Ventai; b/ lai peļņa, kad tā sāksies (šobrīd tā jau ir sākusies), paliktu Namdarim un nevis Ventai, un līdz ar to valsts nodokļus par firmas peļņu dabūtu Latvija un nevis Kanada; c/ lai Namdaŗa kapitālu varētu turēt Latvijā, tikko būs ieviesta cietā valūta - Latvijas lats; d/ sakarā ar Ventas galvenā vadītāja A. Zeidaka pārceļšanos uz dzīvi Latvijā, Ventas-Namdaŗa darbībai būtu jānotiek tuvāk viņa jaunai dzīves vietai.

Tūdaļ pēc pārceļšanās uz Latviju, uz Liepupes pagasta Pīdām, kas atrodas 20 km ziemeļos no Saulkrastiem, Zeidaks devies apskatīt Ventas iegādāto zāģētavu darbību. Vienu vada Sarma Upesleja ar 2 zāģu meistariem un katrs ar palīgu, kas strādā pamīšus. Šī pārvietojamā zāģētava jaunos Latvijas saimniekus apkalpo, pārceļoties pēc vajadzības no vienas vietas uz otru Tukuma apkārtnē un sazāģē tur sarūpētos baļķus. Pieprasījumu pēc baļķu sazāģēšanas esot vairāk kā zāģētava spējot aprūpēt, tādēļ tā darbojas 7 dienas nedēļā no gaismas līdz tumsai bez atpūtas, tad darbu turpina otrs meistars ar savu palīgu. Ļoti daudz izpalīdz arī jaunie saimnieki, kas labprāt dod naktsmājas zāģētājiem. Līdz 16. maijam sagatavoti būvmateriāli 15 jaunsaimniekiem un uzcelts pirmais šķūnis Irlavas pagasta Robežniekos.

Ja par padarīto darbu var tikai priecāties, to pašu nevar teikt par finansiālo pusi, jo jauniem saimniekiem arvien ir grūtības ar maksājumu kārtošanu, jo to rocība nav spoŗa.

Citāds stāvoklis tomēr esot ar vecajiem saimniekiem, kas Ventas noteikto likmi, saziņā ar zāģētavu vadību Latvijā, cenšas respektēt pēc savām

spējām. S. Upesleja gan norādot visiem šāda palpojuma pieprasītājiem, ka Latvijā novietotie zāģi un gateri neesot uzskatāma kā dāvana, bet gan kā palīdzība vēlāk pašiem izlīdzēt sev. Noteikto likmi 12 % gadā no zāģētavu vērtības pagaidām gan izdosies iekasēt tikai daļēji. Vēlāk, ar lata ieviešanu, stāvoklis, cerams, uzlabosies. Zāģētavas varētu pelnīt, ja pārtrauktu darbu pie jauniem saimniekiem un uzsāktu zāģēt komerciāliem uzņēmumiem eksportam. A. Zeidaks un S. Upesleja vienojušies pagaidām vēl turpināt apkalpot jaunus saimniekus un nomu segt pēc viņu spējām un radušos pārādus iekasēt vēlāk.

S. Upeslejas uzņēmuma z/s "Radi" pārraudzībā un sadarbībā pavasara sākumā nosūtīta somu zāģētava "Kara Konepaje", 75 zs rīķķa zāģis ar baltkrievu 80 zs dīzeļa dzinēju, bet Māra Peiŗa uzņēmumā - sia "Saime", kas atrodas Rencēnos, nosūtīts amerikāņu "Wood-Mizer" zāģētava ar lentas zāģi un 24 zs benzīna motors. M. Peiŗa zāģētava nav pārvietojama no mājas uz māju. Baļķi jāpiegādā zāģētavā. Jūlija beigās bija sagatavoti būvmateriāli 5 jaunsaimniekiem. Uzņēmums zāģē baļķus arī pašu celtniecības vajadzībām un eksportam. Zāģētavu apkalpo 3 vīri maiņās. M. Peiŗs apsoltis, ka sākot ar otro mēnesi spēsot segt visus nomā paredzētos izdevumus.

Ceļā no Vācijas uz Latviju Zeidaks painteresējies par sīko darba rīķķu iepirkšanas iespējām; nācis pie atziņas, ka šie rīķķi esot daudz dārgāki kā ASV vai Kanadā; tā tur iepircis tikai pa daŗiem vai vienam no katra kā paraugus. Sarunās ar Latvijas uzņēmējiem un amatniekiem noskaidrojis, ka prasības pēc nomājamiem darba rīķķiem būtu lielas, bet tajā pašā laikā pastāvēt grūtības un neskaidrības. Viena no tām esot nomājamo darba rīķķu drošība un pasargāšana no izzagšanas, otra - kā nodrošināt prasmīgu un raŗīgu to lietošanu. Zeidaks arī norāda, ka sakarā ar patreizēja augstā naudas kursa attiecību starp Latvijas rubli un ASV un Kanadas dolāru un vācu marku, darba rīķķu iepirkšana ārpus Latvijas vairs neesot izdevīga, jo Latvijā varot dabūt tos visus par izdevīgākām cenām.

Jau salīgta 3. Ventas gatera iegāde. Tā lietotājs būs Arnis Preiss, z/s "Zelmeŗi", no Skultes pagasta Zelmeŗiem. Tā par ASV \$ 5.500.- izdevies nopirkt krievu pāvadājamo gateri kopā ar automaŗīnu piekabēm, uz kuŗām tas uzmontēts. Vienlaikus darbojās vairāki zāģi, kuŗu dzīŗšanai vajadzīga 100 zs jauda. Viņam piešķirts no Ventas \$3.500.- aizdevums transformatora iegādei. Sakarā ar šo izdevīgo pirkumu Preiss apsoltis samaksāt 12 % no \$ 10.000.- kapitālieguldījuma.

A. Zeidaks norāda, ka patreizējos apstākļos jāizmanto visas iespējas, lai veiktu visizdevīgākos darījumus. Tas esot jādara arī Rietumu zemēs, kur viņam jūlijā izdevies nopirkt gandrīz jaunu teotāļmetru par, apmēram 1/6 daļu no tā vērtības. Ventas un Namdaŗa pārņemšanas jautājumu viņš paredzējis augustā, jo gandrīz visi Ventas akcionāri tam piekrituŗi.

Kaut gan Ventas un Namdaŗa darbība pagaidām ir zināmā mēŗā ierobeŗota lielāku ieguldījumu un jaunu akcionāru vilcināšanās dēļ, nav šaubu par A/S "Venta" pasākuma pareizā ceļa izvēli, pasāktā darba panākumiem, bet jo vairāk lielās atsaucības un jauniem pieprasījumiem pēc Ventas zāģētavu palpojumiem.

Nav piepildījies sapnis par cementa bloku maŗīnas iegādi, kas izmaksātu \$ 90.000.-, kuŗu vairs Ventas kontā nav. Sādas maŗīna nozīmi Latvijā šodien saskatīja 3 Ventas direktori un ar saviem privātiem līdzekļiem to iegādājās un nosūtīja uz Latviju. Tā uzstādīta Liepupes celtniecības bazē. Tā palēnam ar Rietumu latvieŗu uzņēmību un viņu iekrāto naudu. Latvijā aug un vairojas jauni pasākumi. Daudzi no tiem sadarbībā ar Latvijā jau esoŗiem. Paldies Dievam, ka šādu uzņēmumu un ticīgu ļauŗu Latvijas rītdienas mums netrūkst. Latvija šodien gaida un aicina katru no

mums, līdzīgi A. Zeidakam, atgriezties un sava mūža pēdējo cēlienu pavadīt savā dzimtenē.

Runājot par A. Zeidaku, kas Latviju atstāja kopā ar māti, toreiz vēl zēna gados, jāatzīmē, ka tas 45 gadu laikā, būdamas Austrālijā un Kanadā, savā darbā kā vecākais būvinženieris, sasniedza ievērojamu stāžu, uzņemoties atbildību par lielu projektu ap 500 miljonu dolāru vērtībā vadību. Viņš šodien atgriezies dzimtenē un sava mūža otro pusi nolēmis pavadīt pie Latvijas zemes. Viņš ir jaunsaimnieks vectēva mājās "Pidas", Liepupes pagastā, tieši jūras krastā. Par savu atgriešanos viņš raksta tā:

"Ir brīnišķīgi atkal būt mājās! Kaut pavēlā mūža posmā, tomēr ir sākusies īsta dzīve savā zemē, savā vidē, savā valodā ar savu dvēseli visapkārt, nevis vairs tāda vārgi cerīga un tomēr apšaubāma veģetētāna saimnieciski vieglā un ērtā, bet garīgi tukšā ikdienā bez īstas piederības un bez cilvēka normālas nākotnes. Šobrīd man Pidas tikai 3 istabas izmēztas tiktāl, ka tajās var pārnakšņot. Šobrīd labojam vecās divstāvu mājas jumtu. Pirms ziemas jau māja būs pilnā mērā apdzīvojama. Šodien ceļam arī šķūni. Ceru to augustā pabeigt, kur vienā galā novietošu jūnijā nopirktās lauksaimniecības mašīnas, bet otrā galā paredzēts sākt ražot celtniecības piederumus. Vidū pietiks vietas daudzu ciemiņu naktsmājām tādā gadījumā, ja pati māja būtu ciemiņu pilna. Gaidu ciemos visus latviešus, tālos un tuvos draugus un paziņas. Uz Saulkrastiem, ja saņemšu laikā ziņas par ierašanos, aizbraukšu pat viņiem pakal."

Domājot par to, no kā Andris Zeidaks atteicies - lielās algas, prestiža darba, lielām ērtībām, daudzsoļas nākotnes, un salīdzinot ar to, ko viņš iemainījis pretim - nabadzību, skatoties no saimnieciskā viedokļa, trūkumu, neērtības, saspiestību, neziņu par rītdienu, smago darbu un neparedzamiem šķēršļiem, var droši teikt, ka dzimtenes mīlestība, tēvu zeme, Latvijas pļavu un ziedu smarža, Vidzemes jūra tālums un tās smilšainā grants un Latvijas baltie stārķi Tevi saistīja vairāk kā svešās zemes labumi. Daudz svešās zemēs redzēji, bet dzimtenē Tu pārnāci. Tev dievpalīgu vēlam!

A. Zeidaka adrese Latvijā: Liepupes "Pidas", pasta nodaļa Dunte, Limbažu apriņķī. Latvijā. Turpat arī saņemama plašāka informācija par A/C "Venta" darbību un izdarāmi jauni akciju pieteikumi. Tālrunis Liepupes celtniecības bazē - 240-20252. Atstājiet ziņas par savu ierašanos Latvijā tur.

SKRASTIŅU INDULIS

A/S "LATVIJAS BEBRI"

Tās pirmā likumīgā sanāksme Montrealā.

Montrealas latviešu aktīvo sabiedrisko darbinieku, apmēram, pirms gada pasāktā darbība, lai radītu un sniegtu atbalstu Latvijas saimnieciskās dzīves atdzimšanā, beidzot sasniegusi drošākus un jau noteiktus pamatus. Vispirms, šī vienība ir oficiāli reģistrēta Kvebekas valsts iestādēs kā "Latvian Beavers Inc." vai franciski "Castors Lettons Inc." un latviskai "Latvijas bebrī Inc." Šīs pirmās, saistošās akciju sabiedrības "Latvijas bebrī, Inc." oficiālā sanāksme notika 8. jūlijā, Latviešu centrā, 3955 Povost ielā, Lašīnā. Tajā piedalījās 13 akcionāri, reprezentējot 200 akcijas, vai citiem vārdiem - 63 % no visām pārdotām akcijām līdz 8. jūlijam.

Sapulci vadīja šīs Latvijas atbalsta grupas pirmais iniciators un viens no tās aktīviem atbalstītājiem - Jānis Tērauds, kas ir arī A/S "Venta" direktors. Pierakstīja šī pasākuma atbalstītājs Alberta Caune. Sapulces darbība notika latviski. Ierosinājumus, priekšlikumus un lēmumus izveda pēc Kanadas valdības oficiāliem sanāksmju vadīšanas noteikumiem. Katru ierosinājumu iztirzāja tikai tad, ja to atbalstīja kāds no sapulces dalībniekiem. Sapulces vadītājs un sekretārs bija tikai pagaidu darbinieki. Bija ieradies kvorums, konstatēja J. Tērauds (tam vajaga 7 akcionārus, kas pārstāv 25 % no visām pārdotām akcijām). Vienbalsīgi pieņēma

izstrādāto dienas kārtību.

Sapulces vadītājs ziņoja, ka apvienība reģistrēta, resp., inkorporēta Kvebekā, vadoties no provinces sabiedrību likuma I A daļas, un uzrādīja apliecību, kas izdota 1992. gada 14. aprīlī. Līdzšinējo darbību vadīja J. Tērauds, A. Caune un A. Palejs. Noturēta viena sanāksme, kurā pieņemti vispārējie statūti (By-Law Nr. 1) un dota atļauja atvērt bankas kontu Rojalbankā (Royal Bank of Canada).

Vienbalsīgi pieņēma un apstiprināja līdzšinējo direktoru darbību un lēmumus (ierosinātājs E. Auders, atbalstot V. Hūnam). Nolasīja un iztirzāja vispārējos statūtus, kurus pieņēma bez grozījumiem (V. Hūns, J. Verners) atklātā balsošanā. Tāpat vienbalsīgi pieņēma bankas statūtus (A. Vilks, L. Bisenieks).

Nonākot līdz 4. dienas kārtības punktam, pilnvaras izbeidzās pagaidu direktoriem. Pēc pārrunām nolēma, ka sapulcē ievēlēs maksimāli atļauto direktoru skaitu - 9. J. Tērauds (A. Caunem atbalstot) nominēja - E. Auderu, L. Bisenieku, A. Cauni, G. Hūnu, T. Krauli, A. Paleju, J. Tēraudu, J. Verneru un A. Vilku. Visiem kandidātūrai piekrītot, tos ievēlēja par direktoriem A/C "Latvijas bebrī", kas ir pirmā un arī vienīgā šāda veida Latvijas atdzimšanas un palīdzības organizācija Montrealas latviešu sabiedrības mērogā.

Revīzijas komisijā vienbalsīgi ievēlēja V. Hūnu, G. Jākobsonu un J. Začu. Šādas akcionāru sanāksmes notiks reizi gadā. Ir iespējamas arī ārkārtas sapulces.

Informācijas sanāksmes, kurās ir tiesīgi piedalīties visi interesenti, notiks kā līdz šim, katru pirmo mēneša trešdienu, plkst. 19:30, Latviešu centrā.

Sekojošās pārrunās Organizāciju padomes priekšsēdis A. Spura pastāstīja par savu neseno Latvijas apciemojumu, par turienes banku sistēmu. A. Vilks savā ziņojumā par piedzīvojumiem tēvzemē stāstīja par celtniecības attīstību un Latvijas aviācijas turpmākiem nodomiem un mērķiem to pacelt uz stabilākiem un drošākiem nacionāliem pamatiem, meklējot informāciju un tehnisku atbalstu Rietumu zemēs.

Interesantu ziņojumu sniedza Dāvids Timmermais, pastāstot par saviem sakariem ar CIDA (Canadian International Development Agency - Kanadiešu starptautisko attīstības aģentūru) un par tur pastāvošām iespējām dabūt finansiālu atbalstu dažādiem projektiem, kurām būtu sakars ar atbalsta un jaunuzbūves pasākumiem mūsu dzimtenē. Viņš apsoliya sagādāt atbalsta pieprasījuma formas, kurās tad varētu apskatīt un izvērtēt nākošajā sanāksmē.

Sapulcei sekoja "Latvijas bebrī" direktoru sanāksme ar administratoru vēlēšanām. Šo sanāksmi vadīja J. Tērauds, pierakstīja A. Caune. Amatus sadalīja šādi: prezidents - J. Tērauds, vice-prezidents A. Palejs, sekretārs G. Hūns, kassieris A. Caune, Otavas sakarnieks A. Vilks, Latvijas sakarnieks E. Auders un vietējais sakarnieks J. Tērauds.

Nākamā direktoru sanāksme notika 13. jūlijā, Latviešu centrā. Tajā deva norādījumus Latvijas sakarniekam E. Auderam, sakarā ar viņa plānoto Latvijas apciemojumu. Ieteica iespēju robežās stāties sakaros ar Latvijas aviācijas attīstības organizētājiem, lai uzzinātu viņu vajadzības un vēlmes, kā un kādā veidā mēs šeit, Rietumos, viņiem varētu sniegt atbalstu. Ierosināja sakaru uzņemšanu ar dažādiem Latvijas valdības nodaļu un saimnieciskās dzīves vadītājiem, kā arī ar privāto sabiedrību uzņēmumiem un lauksaimniecības vadītājiem.

Pēc kasiņa A. Caunes ziņām, sabiedrībai līdz šim pieteikušies 20 akcionāri, iegādājoties 300 akcijas (kopā \$ 3.000.-). Katras akcijas cena ir \$ 10.-. Lielākais skaits atsevišķam akcionāram - 50, mazākais - 2.

SKRASTIŅU INDULIS

PA ZONĀM!

Absolūti 'karstākais' video mūsdienu Ķīnā nav kāda pusplikas Madonnas deļa, asiņains, iznīcinošs Švarce-nera gājiens, Džeksona jaunākais grāvējs, vai pēdējais modes bļāvienis. Nē! Visvairāk pieprasītā lente (pa kluso kopēta, laista no rokas rokā) rāda politbiroja locekļa, viceministra Tjana Džijuna (Tian Jiyun) runu par lauksaimniecības tematiem kompartijas vecāko birokratu skolā Beižingā.

Kas te neparasts? Ne jau tas, ka Ķīnas iedzīvotāju vairākums uzreiz uzmanīgi ievēro senīlo kompartijas vadoņu prātuļošanu. Pēc Tjenanminas laukuma slaktiņa tāda pretimnākšana vairs nav iespējama. Ne arī tas, ka kompartija piedāvā ko jaunu. Tā nav spējīga to darīt un partijas kadri pret maiņām cenšas turēties par katru cenu. Tā intervijā viens par maiņām PSRS: "Tā ir Krievija. Šeit ir Ķīna."

Divi motīvi. Tjans—acīmredzot ar atļauju no kādas augstākas vietas—pirmo reizi publiski nozīmējis partijas ideologus par fanātiķiem un, visneparastāk, to darījis ar humoru. Viss tas—ierakstīts!

Tjana teze ir vienkārša: "Vai tad jūs nevarat nodibināt kreisajiem īpašu ekonomisku zonu?... Algas būtu zemas, cenas būtu zemas, būtu jāpaļaujas uz kuponiem, jums būtu vienmēr jāstāv rindās un jābauda viss pārējais, kas iet kopā ar kreiso domāšanu." Tādi prieki nepienāktos tikai 'darba tautai'. "Mēs visi varētu gari un plaši spriest ko mums vajadzētu pirkt ar gaļas kuponiem... Tad, nākošā dienā, visi skrietu uz veikaliem, lai stātos rindās bet, protams, izrādītos, ka tur nebūtu nekas no tā, ko vēlamies. Un tad mēs skrietu prom, lai stātos citā rindā." Dzīves īstenība. Bet trāpīgais jautājums: "Ja mēs patiešām tādu zonu uzstādītu, vai kāds gribētu tur iet?" Ar vārdu sakot: vai ir kāds, kas tiešām no brīvas izvēles grib dzīvot Ķīnā, tāda, kā viņa ir? Klausītājos—neērti smieklī.

Tjana runa jau aizgājusi leģendas līmeņos un tai liek klāt visādas citas sūdzības, piem., no tādas zonas partijas kadri nevarētu sūtīt savus privilīģētos bērnus studēt ārzemēs, policija un armija par rīcību atbildētu tautai, ne kompartijai, utt.. Tādas 'idejas' Tjans nav paudis, bet ir skaidrs, ka neapmierinātība ar senīlo valsts vadību dziļi šķēļ arī šo kompartiju.

Vai tādas 'zonas' tomēr nav brīnišķīga ideja? Ar plašām audzināšanas iespējām?

Latvijā, piem., kādā bijušā padomijas armijas bazē varētu sadzīt visus bijušos kompartiešus—lai tad tur tie viens otru apzog un 'taisa biznesi'. Viņiem piešķirtu savu avīzi (to obligāti jāsauc 'Cīņa', vai 'Patiesība'), lai varētu turpināt apmelošanu un propagandu. Varbūt mazu spiestuvi, lai taisnojas un raksta memuārus. Ja tādas zonas mītnieku starpā būtu 'radošā inteliģence', iznāktu arī teātris, korītis (dabīgi, ar 'pareizu' repertuāru), viena otra televīzijas programma. Uz tādu vietu dotos ekskursijas (it īpaši no skolām), lai apskatītu un vērtētu 'ideālu'. Ja izveidotos 'paraugkolchozs', tad drošs, ka tas lepnī uzņemtu kreisi noskaņotu rietumu akadēmiķu svētceļojumus. Ja kāds gribētu precīzi noskaidrot 'zinātniski lemto' nākotni—tikai jāizbrauc un jāapskatās kā 'avangards' strādā.

Mazliet tālāk: mafijas zona. Tā būtu populāra kā 'mežonīgo rietumu' izrāde, kur gangsteri un 'raketieri' viens otru apšauj (ar 'dzīvu' municiju) un skatītājiem mēģina pārdot zagtu mantu. Par mērenu piemaksu

'garantēti' uzmanīs blakus novietotās mašīnas. Izrādes finālskats: ierodas milicija, pieņem kukuļus un koši lamājas nesaprotamā valodā.

Nedaudz tālāk, svešas armijas paraugbāze. Te var noskatīties kā iereibuši zaldāti spēlējas ar ieročiem (tos var arī pie izejas pirkt), kā izdemolē inventāru un kā piesārņo vidi. Speciālisti ritmiski demonstrē tuvciņas metodes, bet atsevišķas vienības, savukārt, parāda kā jāizturas pret bruņotiem demonstrantiem, piem., gadījumā, ja tie no kāda televīzijas torņa uzbrūk miermīlīgiem tankiem. Pie bagāti klāta galda virsnieki tomēr sūdzas, ka 'armija vairs nav tas, kas bija', ka vietējie 'pienācīgi neciena atbrīvotājus'. Arī 'piegāde' klibo. Dāmu komiteja apgalvo: trūkst skolotāju, kas bērniem mācītu vietējo valodu—un tā nu šie, neapmierināti, mētājas pa ielām, cieš visādus apvainojumus. Neesot zināms kāda nākotne tādām paraugbāzēm paredzēta—lai gan būtu stulbi noliegt to nepieciešamību 'nedrošos laikos'...

Vēl—paraugfabrikas, kas 'ražo' nevienam nevajadzīgu brāķi; paraugskolas, kurās arvien tie paši lokanie 'akadēmiķi' māca pirmspuča ekonomiku; paraugražoni, kur bijušie aparāčiki 'privatizē' nozagto; paraugbiržas, paraugpilsonība un tā tālāk. Ir vesela mīklaina, jēla zona kurā, ja sirdsapziņa sasparotos, varētu meklēt un saukt pie atbildības bijušā režīma sitējus, liekēžus. Liekas, tādu 'zonu' ir tik daudz, ka vienkāršam cilvēkam bez sadursmēm grūti apgriezties. 'Zonas' arvien ielenc un žņaudz. Dziļi ieēdušās sabiedrībā.

Tāpēc ironisks ir fakts, ka ASV Informācijas aģentūra (US Information Agency, vai U.S.I.A) izvēlējusies tieši šo momentu, lai slēgtu respektējamo žurnālu 'Problems of Communism'—it kā par komūnisma *atstātām* problēmām vairs nebūtu jā rūpējas. Re, sistēma nobankrotējusi (resp., nav vairs rietumiem nopietns drauds), nu vairs par tās 'niansēm' nav jāuztraucas. Varbūt U.S.I.A derētu sākt jaunu žurnālu: 'Problems of Post-Communism'. Pirmo burtiņu varētu veltīt 'zonām' kuras, kā Vistulas upe Baltijas jūru, tā piesārņo bijušā austrumbloka vidi, ka apkārtnē nav iespējams dzīvot un strādāt. Koptemats būtu: 'Zonas kā laika deglis'.

Tāds laika deglis, iespējams, būs arī rietumu iemīļotais Gorbačovs. Nesamierinājies ar spiesto aiziešanu no 'politikas', nesapratis savas popularitātes norietu, pēc atgriešanās no Amerikas turnejas viņš asi uzbrucis Jeltsina 'reformām': "Jaunā vara māk noārdīt, bet vēl nav pierādījusi, ka ir spējīga radīt ko jaunu." Tas—no vadoņa, kurš īsti ko 'jaunu' nekad nav gribējis, un arvien nekaunas uzdoties kā 'pārliecināts komūnists'. Noteikti tādiem ikoniem vajadzīga īpaša zona, kur ne mītiģi risinātos ideoloģiskas cīņas (protams, teoretiskā plāksnē), kamēr čekistu-militaristu gvarde stāvētu gatavībā apkaimē izvest 'rikojumus'.

Un kā mums ar 'zonām'? Ir 'biznes uz Baltiju' zona. Ir 'palīdzības' zona ar vairākām filiālēm: kultūras, zinātņu, tehnikas, organizāciju. 'Īpašumu atgūšanas', arī iepirkšanas. Šeit stipri veidojas 'bērnaukļu' zona, ar Latvijas darabspēku. Pa laikam sastopam 'jaunās emigrācijas' zonas iemītniekus. Tad ir 'svētķu' un 'sarīkojumu' zona, kurā veikli, abpusēji apgrozas 'kultūras vienības'. Ir arī 'trimdas likvidēšanas' zona, no kuras saņemam atgādinājumus, ka 'te tagad cauri, visus līdzekļus jāorientē Latvijas virzienā.'

Bet tur Baltijas kara apgabala virspavēlnieks Mironovs intervijā teicis: "Ko nu jūs tik steidzīgi ar kara spēka izvākšanu? Drīz te atkal būs valdības, kas mūs aicinās ieņemt tās pašas bāzes—tāpat, kā 1940. gadā." Re, *īstās* 'interesu zonas' nemainās.

Juris Mazutis

1992.g. 11. jūnijā

PAR LATVIEŠU VALODU DOMĀJOT

Latviešu lingvistikas imperatīvs ir fundamentāli modulēt progresu internacionālā fonā tā, lai absorbētu akcentētus motīvus futuriskā translācijā un nācijas masas belīvētos summārā, ne lokālā, ekspresionismā.

Tā ir objektīva suģestīve imigrantu lingvistiem. Ar to latviešu lingvistikai ir futuriska garantija eksistējošo valodas degradāciju deģenerēt progresīvā gradācijā "in aeternum - infinitum". Praktiski tas realizētos ar bastardisma kultivēšanu arī kultūrā - ne eksklūzīvā lingvistikā vien.

Akūtā analizē eksperimenti lingvistikā formējas semidetaļās ar bezkompromisā rezultātiem multiģenerācijās, un paraboliskā definīciju cirkelī asimilācijai ir ģeometriskas funkcijas forma ekspresēta ciparos. Šī, dezinformācijas ciparos summētā datoru lingvistika mortāli transformējas uz individu.

Pa provi: "Globālā drāmas konkursa rezultāti" ir lingvistikas progresija regresijā - ar totālu kultūras likvidēšanu.

Ja "kristalls" un "metalls" ir jau definēties - definēsies arī "malls" (patreiz vēl "māls"). Konsekventi, pirms profitablām enerģijas investīcijām lingvistikā - vajaga gruntīgas investigācijas.

Kontemplācijas rezultātā lingvistika tomēr ir jāklasificē paranormālā eksultācijā, kā subnormāla profesija vai biznese.

Vot tak.

METIMNE

KRISTĪGĀ DEMOKRĀTA VIEDOKLIS

Kristīgais demokrāts nedomā, ka viņa idejas un atziņas ir vienīgās pareizās, kā to liek noprast MLB Ziņotāja redaktors savā 1992. g. Nr. 7./8. ievadrakstā. Kā katrs patiess demokrāts, viņš atzīst, ka pašreizējās sekulārās valsts vadībai jāveidojas dažādo nogrupējumu un interešu saskaņošanās rezultātā. Viņš atzīst, ka dažādiem nogrupējumiem Latvijā - kā tas pieņemts arī Kanadā un ASV - ir jādod tiesības izteikties vienā kopējā izdevumā.

Kristīgais demokrāts ir pret to "netīrību" presē, kas rodas vienam nogrupējumam dominējot. Kristīgais demokrāts ir pret to garīgo netīrību presē, kas rodas tad, kad sabiedrību vada pret Kristus mācību vērstas filozofijas un ideoloģijas.

1992. gadā šāds stāvoklis radies ne tikai daudzos Latvijas un ārzemju laikrakstos, bet arī MLB Ziņotājā. Pirms 1992. gada MLB Ziņotājs bija viens no demokrātiskākajiem latviešu periodiskiem izdevumiem. Bet sākot ar 1992. gadu, MLB Ziņotājā publicēti lielā pārsvarā, pat pārmērīgi lielā, raksti, kas:

- Gaŗos atkārtojumos cenšas pierunāt sabiedrību atgriezties pie postu nesošās pagānu daudzdievību reliģijas,
- Gaŗos, it kā faktu, virknējumos un "vēsturisku tiesību" vārdā kūda vienu tautu pret otru Latvijā,
- Gaŗos izklāstījumos, it kā kristietības (luterānisma) vārdā, pūlas pierunāt sabiedrību uz atreibības lēmumiem un darbiem Latvijā.

Savā izdevumā kristīgais demokrāts tikai norāda uz šādu ideju un darbības konsekvencēm.

Draudzībā,

J. PURVIŅŠ JURJĀNS,
Prediktabilitātes redaktors

- Varbūt ka lasītājiem šē būtu kas ko teikt. Redakcija un redaktors arvien gaida Jūsu, lasītāju, vēstules un komentārus. Red.

Atbilde Osānu Kārļa rakstiem "Aiz mūžības sliekšņa" un "Jaunā švaukstu audze..."

Lasot O. K. "gudro" prātošanu par pēcnāves dzīves un mūžības jautājumiem un viņa pārliecību, ka pie mūžības vārtiem to sagaidīs viņa tēvs un māte, ienāca prātā, ko ticīgā māte teiktu savam dēlam, ja viņa vēl būtu šeit. Domāju, ka māte izbītos, lasot dēla augstprātīgo Dieva tiesāšanu un teiktu: "Dēls, vai tu nemaz nebīsties no Dieva soda? Ja tu neizproti Dieva rakstus, tad nerunā, jo tu pats sev rīkstes griez!" -

Vai cilvēks spēj pārdzīvot nāvi? Uz šo jautājumu atbildi dod Jēzus Kristus - Dieva Dēls - Viņa nāve un augšāmcelšanās - vēsturisks notikums, tā tad īstenība! Pēc augšāmcelšanās Jēzus Kristus šeit virs zemes vēl bija 40 dienas un tad tika uzņemts debesīs - arī šis notikums tieši acu liecinieku - Jēzus mācekļu apliecināts. Ap. d. 1:9

Dažas atbildes vēl par mūžības jautājumiem:

"Kungs, kas man jādara, lai tiktu pestīts? - Viņi atbildēja: Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavš nams tiksīt Pestīti." Ap. d. 16:30, 31.

"Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība. Bet kas Dēlam neklausa, tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība paliek uz viņa". Jāņa 3:36

Kur nonāks mirušo - ticībā mirušo - dvēseles?

"Ko acs nav redzējusi, un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl." 1. v. Kor. 2:9

"Gudrības" kalngals liekas sasniegts saucot "mēlēs runāšanu" par pļāpāšanu.

"Mēlēs runāšana" ir Dieva Svētā Gara dotā dāvana. Ap. d. 2: 1-4 un 19:6

O. K. kādā savā rakstā bija citējis Bībelē teikto: "Visi grēki cilvēkiem tiks piedoti, bet grēks pret Svēto Garu netiks piedots" - Ja nu kāds iedrošinās Svētā Gara doto dāvanu "mēlēs runāšanu" nonicināt, vai tas nav grēks pret Svēto Garu???

Daudzi savā paštaisnībā un pārgudrībā ir tā nocietinājuši savas sirdis, ka liekas atkal jānāk zibeļiem un zobenam, lai atmostos.

Zaulam, kurš vajāja kristiešus un tā izaicināja Dieva dusmas, Dievs atņēma acu gaismu, padarīja to aklu, lai ar to dabūtu Dieva gaismu Zaula sirdī, Zaula dvēselē un tā pārvērstu viņu par dzīgu Jēzus Kristus sekotāju un Dieva Vārda sludinātāju.

Šīs dienas paštaisnais cilvēks nemaz vairs nebīstās no Dieva dusmu rīkstes.

Bet Dievs nav miris, Dievs nav arī kuris, bet dzird katru mūsu pret Viņu vērstu vārdu un zina arī mūsu apslēptās domas un reiz saņemsim atmaksu.

TATJĀNA VĀLENA, ASV

NEPIEDIENĪGA KASĪŠANĀS

"K. S. 10. izlaiduma virsnieks" Jānis Jakāns MLB Ziņotāja jūnija numura 19. lappusē vēstulē "Par slēdzieniem" pārmet redaktoram - jādāmā, Martiņam Stauveram -, ka viņš slēpjoties "aiz neatbildības segas", jo atļāvis ievietot kādu rakstu, kurā minēta aplam Kaŗaskolas karoga devīze.

Tātad Jānis Jakāns no redaktora prasa, lai viņš zina un pārzina itin visus faktus, apstākļus, fantazijas, citātus un radu rakstus, kādi vien minēti MLB Ziņotājā ievietotos rakstos un uzņemas personīgu atbildību par to pareizību. Bet šinī gadījumā - kā redaktors lai zina, vai Jānis Jakāns patiesi ir "K. S. 10. izlaiduma virsnieks"?

Tikai neprasi par daudz,

Esi pieticīgs mans draugs -

kādreiz dziedāja prof. Paulis Sakss, un es Jānim Jakānam ieteicu pamedītēt par šiem gudrajiem vārdiem.

Manā izpratnē redaktoram jāatbild par to, lai žurnālā ievietotais raksts pilnīgi saskan ar iesūtīto manuskriptu. Rakstā minētie fakti un apstākļi

ir rakstītāja atbildībā.

Piedevām jāpiezīmē, ka ļaudis neslēpjas "aiz segas", bet gan "zem segas"; tāpat neatbildība nevar būt ne "liberāla", ne "konservatīva".

OSĀNU KĀRLIS

VĒSTULES NO LATVIJAS

ATKAL PAAUGSTINĀTAS PASTA LIKMES

Rīgā, 1992. g. 5. augustā

Nupat pa TV ziņoja, ka no 10. augusta mainīšoties pasta tarifi. Vēstulū nosūtīšana kļūs par trim reizēm dārgāka. Man sapirktas vecās markas un aploksnes. Gribu tās izmantot, citādi pēc jaunajiem tarifiem būs jānolīmē visa aploksne ar markām tā, ka adresei vairs vietas neatliks...

Mūs, vecos pensionārus, protams, šī jaunā cenu pacelšana pasta sūtījumiem nemaz neiepriecē: maksa trīskāršosies, bet mūsu pensijas tiks palielinātas tik vien par tādu nieku. Nupat dārgāka ar 1. augustu ir atkal maize, milti un to izstrādājumi. Tik dārga maize, salīdzinot ar ienākumiem, nav bijusi nekad agrāk. Pat pēcķaņa gados ne.

Vakar vakarā radio vēstīja, ka arī pienam un līdz ar to tā izstrādājumiem atkal paceltas cenas. Jāglābj lauksaimnieki. Citādi tiem draudot bankrots.

Sorīt TV ziņās lauksaimniecības pārvaldes augstāks priekšnieks pavēstīja, ka graudu, cukurbiešu un kartupeļu raža būšot 50 % no plānotās. Viss tas ilgstošā sausuma dēļ. Zeme izkaltusi pusmetra dziļumā. Tie lauki, kas nokalnēs, ir galīgi izkaltuši. Zemākās vietās labāka raža. Bet arī jau tur zeme ir galīgi pārkaltusi.

Vakar ziņoja, ka ap Salaspili kādā purvā kūdras slānis izdedzis ap 6 m dziļumā. Netālu no Salaspils ātomreaktors. Esam satraukušies ne pa jokam. Lietu sola no dienas dienā. Pa mākonītīm uzlīst. Bet tas jau neko nelīdz. Pēc stundaš viss slapjums izgājis un viss sākas no gala. Šodien atkal sola 24° C un mainīgu mākoņu daudzumu bez lietus.

Mārtiņš žēlojas, ka viņam zagļi naktī lecot pāri sētai un norokot kartupeļus. Un tā notiek ne tikai Mārtiņa dārzā. To dzird pa malu malām: viens pūlās un strādā, lai kaut ko izaudzētu, bet otrs pa nakts melnumu pievāc. Bēdīgi gan. Bet tāda nu te tā sabiedrība izveidojusies. Visādi elementi ieplūduši. Apzog pat kapa pieminekļus. Sevišķi tos, kam uzraksti no krāsainā metalla. To metallu bija atļauts eksportēt pār robežu. Un tad uzradās darboņi, kas lauza un plēsa to nost, kur vien varēdami. Pat vilcieniem vadus norāvuši, ūdens krānus nolauzuši. Lai tikai pie naudas tiktu! Viens ceļ, bet otrs no otra gala visu posta. Nav nekāds brīnums, ka daudziem vadītājiem, kas sāku mā ar patosu jauncelšmes darbā metās, beigās dūša aptekas un rokas nolaižas. Nu gan tā metalla lūžņu postīšana ir atkal aizliegta. Bet laušana un postīšana turpinās.

Mūsu mežos šogad ir ļoti bagāta pīlādžu raža. Ļaudis saka, ka tad esot gaidām barga ziema. Daba patī rūpējoties, lai putni un zvēriņi varētu ievākt iztiku gaļajai ziemai. Mūs, cilvēkbernus, gan tāds pareģojums biedē. Mums blokmājās ar centrālo apkuri būs laikam jāsalst nost. Bijušais brālis, tagad lielais kaimiņš, noteicis tik dārgu maksu par mazutu, gāzi un elektrību, ka mums vairs īstas skaidrības nav, kā to visu no saviem ienākumiem spēsim segt.

Dzīvosim - redzēsim. Bet nelabi sapņi jau iepriekš rādās. Jums visiem to labāko vēlēdama,

ELGA

- Vēstules un rakstus korespondenti no Latvijas var sūtīt tieši redakcijai. Pastš tagad pienāk, apmēram, 10 dienu laikā. Red.

ATJAUNO RĪGAS NAMĪPAŠNIEKU BIEDRĪBU

Pašreiz Latvijā pilnā sparā risinās pilsētu namīpašumu atgūšanas process. Protams, ne bez sarežģījumiem. Taču arī tad, kad šis grūtais atgūšanas lietu kārtošanas rīķa dancis konkrētajam namīpašniekam tomēr veiksmīgi pabeigts (tas var vilkties pat ilgāk par gadu), viņš nonāk ne mazāk sarežģītu problēmu priekšā. Jāsāk pašam tagad apsaimniekot savs nams, kas pirms tam bija attiecīgās padomju izpildkomitejas bilancē un aprūpē. Cik nu šī aprūpe bijusi nopietna, domāju, trimdas latviešiem nav jāskaidro - tēvzemes apciemojumu reizēs namu nolaistais stāvoklis Latvijas pilsētās bijis acu priekšā.

Lai veiksmīgāk risinātu atgūtajiem namiem līdzī atnākušās problēmas - gan to uzturēšanā, gan ar īrniekiem saistītos jautājumos, gan steidzami risināmus saimnieciskus pasākumus - Rīgas namīpašnieki nolēmuši atjaunot savu biedrību. Iniciatīvas grupas rīkotā sanāksme notika Latviešu Biedrības namā 24. aprīlī. Pārrunāja 1903. gadā dibinātās biedrības statūtus, kuŗos pašreizējā situācija prasa izdarīt nelielas korekcijas, bet visnopietnāk namīpašnieki sprieda par svarīgākajiem darbības virzieniem. Sanāksmes dalībnieki vienojās, ka atjaunotajā biedrībā kopīgiem spēkiem risinās, galvenokārt, tās problēmas, kas saistītas ar jau atgūto namu apsaimniekošanu. Ar namīpašumu atgūšanu saistītos juridiskos jautājumus biedrība nerisinās, jo palīdzību to kārtošanā jau sniedz vairākas organizācijas - Liberālā partija, Likumīgo īpašnieku apvienība, Republikāņu partija.

14. maijā Latviešu Biedrības namā notika Rīgas namīpašnieku biedrības (RNB) atjaunošanas sapulce.

Atsaukties lūgti arī tie šīs biedrības locekļi, kas tajā darbojās pirms krievu iebrukuma 1940. gadā. Saskaņā ar statūtiem RNB uzņems savās rindās arī trimdā dzīvojošos Rīgas namu īpašniekus vai to mantiniekus un veicinās viņu atgūto namu sakopšanu un pārvaldīšanu.

P. S. Pieteikt savas tiesības uz namīpašumiem, vadoties no pašreiz Latvijā pieņemtajiem likumiem, var līdz 1994. gada beigām. Protams, apzināti novilcināt šī jautājuma risināšanu nevajadzētu. Taču attiecībā uz zemi (gruntsgabaliem) pilsētas robežās Augstākā padome noteikusi termiņu tikai līdz 1992. g. 20. jūnijam (Jau noteicējis. Red.).

Nepieciešamības gadījumā varat izmantot LRP Zemes un namīpašumu atgūšanas nodaļas palīdzību jūsu īpašuma lietu kārtošanā (adrese vēstulēm - Rīga - 226001, Brīvības ielā 91 - 11).

Neatstājiet savus īpašumus padomju varai! Jā, Latvijā joprojām valda padomes un šīs pārkrāsotās un ar vien dziļāk korruptētās sistēmas darboņi izmanto jaunradušos apstākļus, izlaupot Latviju un zem privatizācijas birkas iztirgo mūsu īpašumus Krievijas kolonistu firmām.

ARNIS KADIĶIS,

Latvijas Republikāņu partijas (LRP)
Zemes un namīpašumu atgūšanas nodaļas pārstāvis.

...

Interesantāks par iepriekšējiem izdevumiem man liekas jūlija/augusta MLB Ziņotājs. Publicētie raksti ir saturīgāki, kaut gan no Latvijas publicēto autoru rakstos un vēstulēs ne visam rakstītājam man gribas piekrist. Tās ir pārāk žēlabainas un gaudīgas.

Domāju, kad Jūs būsiet Latvijā, redzēsiet šējienes realitātes daudz skaidrāk.

GUNĀRS KOPIŅŠ,
Tukumā

Lūdzam paziņot adrešu maiņas! Red.

New Directions For Latvia

As the current leadership in Latvia fritters its tentative authority in indecision and activities that lead neither to capitalism nor back to communism nor to some entirely new order, all kinds of questions arise. Among the most important: Can Latvia build a future without a vision of what that future might be?

Apologists insist that the Latvian leadership is too bogged down by immediate problems to think very far ahead. But is it not these very problems that will shape the future? Perhaps the vision is not being visualized, because some problems are not being confronted.

As everyone knows, one critical issue is the demographic picture in Latvia. Yet neither the politicians nor the newspapers give the issue the attention it deserves. Why is this so? Is it the result of exaggerated ethnic pride? If this is the case, then surely it is the pride of the ostrich who hides from extinction by burying his head in the sand. Still, we all know the statistics.

1. In Riga, the capital of Latvia, only 35% of the population is Latvian. The remaining 65% comprises immigrants—Russians, Ukrainians, Georgians, etc.

2. In the countryside, the population is 75% Latvian, while the immigrants are 25%. Of course, the percentages may vary widely depending on the particular neighborhood.

3. There remains in Latvia one of the largest concentrations of military forces in what was the former Soviet Union—some sixty thousand men. Used by the present Russian government as a form of blackmail and inhibitor of economic development in Latvia, this military force, if not successfully expelled, has the potential of further reducing the influence of Latvians in their state.

A majority of Latvians, both in exile and in Latvia, hope that the Slav immigrants will return to their countries of origin, and that a 16 year residency requirement for citizenship—a requirement that in this writer's opinion is not helpful to the Latvian cause—will somehow accomplish it.

But the number of immigrants willing to return to their homelands depends on the economic situation there. Most of us know that economic conditions in the former Soviet Union are not likely to improve any time soon. It is therefore reasonable to conclude that the Latvian state will have to absorb the population in Latvia—with the exception of former Soviet military personnel—at the present level, and no amount of wishful thinking, goading, or coaxing is going to change this. Coercion will almost certainly turn Latvia into another Ulster, arrest economic development, and hand regional leadership to neighboring states.

Which is not to say that Latvians should not do all that is possible to regain for themselves their once leading position. Indeed, we owe it to ourselves to do this. But it is not a case where will alone can achieve success. Both political leaders and the people must be willing to break new political and economic pathways. This means, among other things, that Latvians must acquire the ability to think the heretofore unthinkable and do what others may shy away from doing.

My proposal for the future of Latvia stems from the more or less obvious premise that *the existence of a viable state depends upon a productive city and city region*. Whoever controls the productive city, whether it is the capital city or not, controls the culture of the city and the culture of the surrounding region.

If the premise is accepted, it follows that if there is to be a Latvian state influenced by Latvian culture, Latvians must control Riga. Latvians must reverse the current situation in Riga by creating conditions which enable them to gain at least a 1% actual majority there (re 50% + 1% or more).

In my pamphlet *A Letter to Riga* (1991), I suggested that one of the ways for Latvians to regain a majority presence in Riga is to hold a nationwide referendum that will reorganize Latvia's state infrastructure from that of a nation state to that of a city state region.

In other words, following a successful referendum, Latvia (appropriately renamed Riga-Latvia) would become one administrative entity. This strategy, combined with an active courting of crossover votes from other ethnic groups, would assure for the Latvian people

a 51% majority and make Riga part of their domain.

There will be those who will ask why such a referendum cannot be held without turning Latvia into a city state.

The answer is that the effect of the referendum must be a permanent one, and the citizens of Riga-Latvia must begin thinking of themselves in terms that take them as far away from 19th century nationalism, as it takes them from 20th century federated gigantism, whether communist or capitalist. [I trust that the reader will get a better idea of how a city state region differs from other forms of government as this article progresses.]

Here is a list of a few instances where a vote supporting the creation of Riga-Latvia will also improve the Latvian people's position in other areas of importance to them.

1. Latvians will be able to write legislation that will assure them a dominant place in the Riga-Latvia state region. For example, the constitution of the new state—yet to be written—can require that any President of Riga-Latvia be native-born and have proven native roots. The president will also be the *de jure* mayor of Riga.

2. The majority achieved through the referendum will assure that state funds are not allocated against Latvian interests, especially in the area of education.

3. While the culture of Riga-Latvia will reflect the cosmopolitanism inherent in a city culture, at least the initial creative direction of that culture cannot be allowed to pass into the hands of non-Latvians. To prevent this, Latvians may use the occasion of a referendum to also seek a mandate that would elevate their language and folkloric treasures, especially the *dainas*, to an *as-if religious* status.

The above are but a few items that a referendum could decide in Latvian favor. It is far from a complete list, but it ought to serve as a rough guide for the route that I think Latvians must take. Its adoption will assure that Latvians enter the future not only as a people of a certain cultural inheritance, but as a people who wish to evolve that inheritance toward spiritual achievement that is uniquely Latvian.

Because of Riga-Latvia's complex demographic picture, the next most important area for consideration is the language or languages that will guide the city's daily affairs.

Perhaps Latvia could continue addressing the population in both Russian and Latvian. Unfortunately, this approach will not consolidate the population into the one working organism it needs to become in order to function successfully in a competitive environment. It is unlikely that in the post-Soviet world, the Russian language can be imposed on Latvians anytime soon. Nor will the Interfront, a coalition of Soviet diehards and Russian speaking ethnics, make it easy for the Latvian language to be imposed on Russians.

Nevertheless, friction between the two major language groups will be minimized, even avoided, if the Russians and Latvians agree to adopt in their business dealings a "third-party" or emotionally neutral language. I suggest that this language be English. Considering that the alternative is debilitating ethnic friction, defaulting of leadership to neighboring states, and a stagnant economy, the suggestion is by no means radical.

While government must support the introduction of English as Riga-Latvia's official business language, much of the program's implementation can be left to the business community. That is to say, the business community can encourage job applicants and all who are seeking advancement (salary advance, promotion, etc.) to speak and write English. In the initial stages, the government must back up the business community's education efforts with tax exemptions or write offs. Latvia is a small enough state for the majority of its citizens to learn English in a minimum of time.

There will be those who will say: But if we went through the trouble of winning a plebiscite, haven't we also earned the right to insist that Latvian be the state language? Perhaps. There is always, however, the inherent distinction between *de facto* and *de jure*. The Vatican has not forgot its Latin to this day.

But the real issue is not that of making demands that cannot stand the test of the market place, but a question

of taking some giant steps in solving some gigantic problems.

The plebiscite, the purpose of which is to improve the position of Latvians in their own country, will not be a cure-all. It will, however, provide the Latvian-speaking segment of the citizenry with an advantage, a step up, which otherwise would be lost to it. The step is to give the Latvian people—if they are energetic and enterprising—the opportunity to prove that they are worthy descendants of the original inhabitants of the nest. Psychologists say that the advantage in a contest may switch to the contestant who has been backed into his/her home corner. Having reclaimed their own corner, at least to a degree, the Latvian people now have to prove that they have the right stuff.

In any case, the advantages of an English-speaking Riga-Latvia are numerous for both the Latvian- and Russian-speaking citizenry. Let me mention the obvious ones:

1. Business is conducted in a neutral setting, thus avoiding a linguistic inter-ethnic conflict in the public arena.
2. If they converse in English, both Latvian- and Russian-speaking citizens have an equal opportunity at being hired. However, a temporary psychological advantage may go to the Latvians, because only they, as the original inhabitants of the country, have the authority to initiate the suggested linguistic strategem.
3. Riga quickly enters the international economic stream.
4. Because translation becomes unnecessary, citizens have immediate access (finances permitting) to the most modern computer technology and software.
5. Riga-Latvia achieves a world-quality education in a matter of years, not decades. The voice of Riga-Latvia (whether through the individual writers or public media) has the world for its audience sooner rather than later.
6. Riga-Latvia may attract a substantial brain-trust (the U.S. Peace Corps and other) from developed English-speaking countries.
7. Adopting English as the business language in no way dismisses the Latvian language. I have already proposed that Latvian be given an as-if religious status. The latter may, in fact, cause the Latvian language to be examined from perspectives that have been so far neglected.
8. If English does become the business language of Riga-Latvia, it will be because citizens of all ethnic groups recognize that the building of the new state requires their collaboration. The language of business becomes a practical bond.
9. By adopting English, Latvia will be able to neutralize the blackmail inherent in the military power that continues to occupy its territory. That power draws its strength from the fears of the Russian-speaking population and its implicit ability to enter into an alliance with this segment of the population. When Riga-Latvia's Russian-speaking citizens see the new state providing them with a playing field sufficiently neutral to also serve their interests, the army will be isolated and more easily dealt with.

A changeover from a nation state to a city state will bring Riga-Latvia worldwide attention, because the change is no less than a critique of present day governmental systems. A fully cognizant change from a nation state to a city state region will be the first premeditated assertion of the human will toward a new world political system since the American and French Revolutions.

No doubt, the separation of Singapore from Malaysia was precedent-setting. However, Singapore's breakaway was motivated not by an insight concerning the future, but because its citizens were excluded from full participation in the political and business life of Malaysia. Similarly, Hongkong, also a city state region, has spent most of the last 150 years in a deep political sleep.

Indeed, it is apparent that most current world leadership is an envious clone of the super state, because it makes no effort to analyze the true condition of the environment within which it and the population under its aegis must exist. Past success is no guarantee of future success, if there is overwhelming evidence that the present order, though its foundation resembles the base of a pyramid, is a house of cards. If Latvians fail to see through the over-priced real estate offered by the super powers and do not familiarize themselves with the state of the world, they may discover (as did medieval

nobility) that other than as a point of reference and base of operations, land no longer has the value it once had. If the "third national awakening" of Latvians is followed by yet another deep—and this time lasting—sleep, the Latvians will have only themselves to blame.

It is time for the Latvian intelligentsia to throw off the mantle of patience and cease being a passive observer of its uncertain leadership. One way to accomplish this is for it to more critically examine political and territorial gigantism, with a view to retaining its salutary aspects (re protected free market zones, pooling of resources for scientific research, etc.), but discarding the deleterious effects of centralized power: politically expedient but environmentally disastrous redistribution of wealth, creation of artificially sustained social entities, etc. The intelligentsia, if it is to be worthy of its name, must also take a more critical attitude toward the kind of sentimental nationalism that instead of making reasonable compromises prefers to lead the people toward a poorhouse economy.

Though conventional wisdom views the European Community as moving toward a federated state and "into the future", one may also take a more skeptical and questioning view. It may well be that the current movement toward a common market is only an intermediary step. Perhaps the future does not belong to a homogenized "European" people after all. Though the ethnic Euro community undoubtedly surrenders a degree of identity to benefit economically, it may be able to recapture a measure of the sacrifice by creating city state regions within which the cultural determinants rise out of the self-same ethnic group.

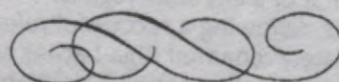
It is a mistake to view the breakup of the Soviet Union as an open invitation to reconstitute the nation state, either by Latvians or other nationality groups. It is more likely that the breakup augurs a universal movement toward the creation of an entirely new political system. The dominant factor in this new system will be—as it is already being manifested in some areas—the city state regions within a decentralized/neutral free-trade area. The separatist movements in English, re Scotland; Spain, re Catalonia; Italy, re Lombardy; Canada, re Quebec; Russia, re Tartaristan; etc. give hints of the breadth and depth of the movement. The Latvians must seize on this trend, analyze it more imaginatively than it has been analyzed heretofore, then make some far-sighted decisions. If this is not done during the present moment of flux, the opportunity will be missed and the Riga-Latvia community will miss seizing the baton to become a leader of the race.

Assuming that the above is—or can be reasonably argued to be—the political and economic direction inherent in today's trends, the public opinion-makers of Latvia must introduce the above and like ideas to the public. This is as much necessary to orient the citizens of Latvia to ideas discussed by other cultural groups concerned over preserving their identities, as to break out of the self-absorbed patriotism that has overtaken the leadership of the once popular Latvian People's Front.

My suggestions are not, of course, risk-free. The ways of the established powers will endure for a while yet. The politically imploded centralized nation states cannot be expected to cooperate in the dismantling of their empires. At the same time, internal forces there favor changes along lines propounded here, and superpowers or not, the giants will not rule the world for long. Meanwhile, the citizens of Riga-Latvia, if they are diligent, self-assured, and well oriented, can be working at creating not only a network of friends, but a truly new world order.

I have not attempted to (nor can I) exhaust all the opportunities that may present themselves to an emergent city state of Riga-Latvia. However, if Latvians are to be true builders, like any builder, they must distinguish between dream and reality. An educated view of this transitional age, combined with daring and luck, will assure the Latvian people not only survival, but will challenge them to certain leadership.

—E. Anton Benjamins, Jr.

Features

Jewish culture in Latvia revitalized

BY SHELDON KIRSHNER

[Second in a Series]

On a clear spring night in Riga, the capital of Latvia, the theatre in the Jewish community centre was filled to capacity. The audience, a melange of middle-aged, old and young people, was in a celebratory mood as Yom Ha'atzmaut, Israel's Independence Day, beckoned.

For the next 90 minutes, they were regaled by the Kinnor Children's Ensemble of Jewish Folklore, which performed Israeli dances and belted out schmaltzy Hebrew songs, and by a bouncy dark-haired songstress, who sang tender Yiddish melodies like *Mamaleh* and *Spiel a Liedele*.

Judging from the crowd's enthusiastic reaction, it was a joyous occasion, yet one more example of how Jewish culture has begun to flourish in this newly-independent Baltic nation in the past few years.

Until last summer, when Latvia was part and parcel of a vast Soviet empire which has since collapsed, such an event would have been barely tolerated by the Communist authorities. Ten years ago, before the advent of glasnost, it certainly would have been inconceivable.

In the bad old days, Jewish culture in the now-defunct Soviet Union was brutally quashed and forced underground. In Latvia, as elsewhere in the Baltics, liberalization came sooner than in the rest of the former Soviet Union. But it was not really until the late 1980s, with the Soviet Union already in its death throes, that the last of the totalitarian restrictions against the Jewish community were gradually lifted.

Today, throughout Latvia, Jewish culture is being revived with the encouragement and assistance of the financially-strapped Latvian government. For those whose Jewish lives were forever circumscribed under communism, it is a transcendent moment, a historic turning point for the estimated 18,000 Jews of Latvia.

Esfera Rapina, the co-chairperson of the Latvian Society for Jewish Culture, is 75 years old. She remembers the dark days when Hebrew was banned, when Jewish books were not published, when Jewish libraries were shuttered, when Jewish schools and theatres were closed, and when, in short, Jewish culture was officially forbidden and scorned.

But under the Communist system, Jews were not only culturally repressed; they were subjected to slurs and state-sanctioned anti-Semitism.

Ruta Marjasa, a Jewish deputy in the Supreme Council, Latvia's highest parliamentary forum, recalls the imprisonment of her parents in 1953, on the eve of Josef Stalin's death. The KGB, the secret police, accused them of being "Zionists" and "nationalists." If Stalin had not died, they might have disappeared in a Siberian gulag.

With a shudder, Marjasa, 65, recalls the torrent of official publications that linked Jews with "international imperialism." And with rising indignation, she speaks of the discrimination which greeted Jewish university students, and of the difficulties she had in finding a job after graduation, even though she was at the top of her class.

Yuri Vulfsons, a 36-year-old solid state physicist, had similar experiences. Because he is Jewish, the best universities in Moscow were beyond his reach. "For a Jew, it was practically impos-

sible to get in," he says. "It was an unofficial policy. It was humiliating."

With Latvia having attained independence, Jews like Vulfsons and Marjasa are hopeful that a new era has been ushered in. Yet realistically, no one expects the Jewish community to regain its pre-World War II vitality and stature, when Latvia was home to about 95,000 Jews. Simply put, emigration is draining the community.

Before the war, prior to the 1940 Soviet invasion and the catastrophic 1941 German occupation, Latvia had a thriving Jewish community with its own cultural autonomy.

There was a broad network of Yiddish and Hebrew schools, while synagogues and Jewish institutions flourished. Avrom Bar-Mazel, an 83-year-old Riga pensioner who had once toyed with the idea of immigrating to Canada, fondly remembers the Jewish Riga of the 1920s and 1930s.

Although the golden age of Latvian Jewry has receded into the mists, Gregory Kroupnikov — a Riga city councilman, a businessman and co-chairman of the Latvian Society for Jewish Culture — is fairly upbeat about the future.

He realizes that the disastrous state of Latvia's economy, the rising tide of right-wing nationalism and the lure of Israel will drive away still more Jews. Yet he hews to the belief that a viable, though relatively small, Jewish community is not merely an exercise in wishful thinking.

Kroupnikov, 43, proudly notes that the Memorial Foundation for Jewish Culture in New York has chosen Riga as a model community in post-Communist Eastern Europe.

"We've made the transition from a cultural community to a full-fledged Jewish community," he explains.

In recognition of this momentous change, he adds, the Latvian Society for Jewish Culture (which was established in 1988) will henceforth be known as the Council of Jewish Communities in Latvia. Like the Canadian Jewish Congress, it will function as an umbrella organization.

The overwhelming majority of Latvian Jews live in Riga, whose Jewish population once exceeded 40,000. There are relatively significant concentrations of Jews in Daugavpils (Dvinsk) and Liepaja (Libau).

It is a geriatric community, with about half of its members over the age of 60. The incidence of mixed marriage is rising. There is one functioning synagogue in Riga, presided over by Rabbi Natan Barkan, a Lubavitcher rebbe. Kosher meat is not sold in Latvia, but kosher chicken is sometimes available.

A native of Riga who lived in Israel until quite recently, Rabbi Barkan says that Latvia's success in attaining full independence from the former Soviet Union has rubbed off on Jews.

"Jews are beginning to throw off their angst of being Jewish," he says in Yiddish, a language in which few young people are conversant. "Jewish life is growing stronger."

Without a doubt, the jewels in the community's crown are the Riga Jewish Day School and the Kinnor ensemble.

The secular day school, which was inaugurated in memory of the late Jewish historian Simon Dubnow, opened in September 1989. According to Hone Bregman, its first principal and one of its founders, it was the first Jewish school in the former Soviet Union since World War II.

Subsidized in part by the government, the school initially had 150, then 380, pupils, aged six to 18. Today, it boasts of more than 500 students — about 350 studying at the main campus in Jugla, a Riga suburb, and some 200 in two other buildings in the city. The Jugla building, which is adorned with posters, drawings and Magen Davids, is shared with a police detachment. Principal Anatoly Friedman expects the policemen to move out shortly.

The curriculum consists of general and Jewish subjects. The main language of instruction is Russian, since 90 percent of its students were at Russian schools before 1989, but courses are also given in Latvian, Hebrew, Yiddish and English.

By Bregman's estimate, less than a quarter of the Jewish children in Riga attend the school. Friedman's figure is considerably lower. Surprisingly, a handful of the students are Christians. Bregman says their parents believe that they will get a better education in a Jewish school.

The state subsidy is appreciated, but it is insufficient. "All Latvian schools are under-financed," explains Bregman. "We're in an economic crisis."

As a result, Friedman is dependent on assistance from the "Joint" (American Jewish Joint Distribution Committee), the Jewish Agency, the Israeli ministry of education and private donations. He could use an additional \$15,000 (U.S.) per year.

The Jewish Sunday school, of which Bregman is principal, has fewer than 30 students, aged six to 15. Sponsored by the World Union of Progressive Judaism, it started last January. It is designed for those who do not attend the regular Jewish day school.

The subjects are Hebrew and Jewish history, traditions and music. English is also taught. Russian is the language of instruction.

Kinnor was established in October 1988 by Michael Leinwand and his wife. Leinwand, a 43-year-old professional musician and conductor, is absolutely certain that the Communist regime would have banned Kinnor had it been founded a few years earlier. "It would have aroused suspicion. They would have said, 'It is alien to our Russian and Latvian music. We don't need it. It's Zionist.'"

Kinnor, he says, was the first Jewish children's ensemble in the ex-Soviet Union after World War II. Its repertoire is a medley of romantic and wartime ghetto songs and chassidic and cantorial chants in "Jewish" languages, principally Hebrew, Yiddish and Ladino.

Largely financed by the Latvian Society for Jewish Culture, Kinnor has been aided by the Memorial Fund for Jewish Culture. Widely travelled, Kinnor has appeared at festivals in Israel, Denmark, Germany, Switzerland, the United States and the former Soviet Union. It was invited to Canada, but was unable to raise funds for the trip.

In Leinwand's view, Kinnor has raised Jewish consciousness throughout Latvia. "We've stimulated the development of Jewish culture — Yiddishkeit."

After the Holocaust and the long night of Soviet rule, it seems almost miraculous that Yiddishkeit is actually making a comeback in Latvia. This historic process of revitalization is still very much in flux. But it has definitely begun, shortages of funds notwithstanding.

Latvia, the first Baltic nation to establish relations with Israel, regards the Jewish state as a role model.

At least this is the view of two influential Latvian decision makers — Romualdas Razukas and Andris Jakubans — who see parallels between the two countries.

"Israel, from zero, managed to build, more or less, a democratic, stable and secure state," says Razukas, chairman of the Popular Front of Latvia, which in the late 1980s and early 1990s spearheaded Latvia's struggle for independence and international recognition. "We can learn from Israel."

Jakubans, editor of the Riga daily Neatkarīga, explains that Latvians can be inspired by Israel because, like Latvia, it is a small country trying to preserve the culture of a fiercely independent people.

Shortly after it pulled free of the Soviet Union and declared independence last August, Israel extended diplomatic recognition to Latvia (and Lithuania and Estonia.) Latvia had already indicated a desire for official links with Israel.

Two months ago, a senior official from Israel's embassy in Moscow arrived in Riga to open an office in the Latvian capital. Gershon Gorev, a 63-year-old career diplomat who has served in Warsaw and Vienna, rented space in an old building in the centre of Riga.

Israel's mission is called the Israel Cultural and Information Centre, although it is slated to become the Israeli embassy in the Baltics. Israel has plans for a consulate in Vilnius, according to the chairman of Lithuania's Jewish community, Gregory Kanovich.

Last month, Latvia opened an honorary consulate in Tel Aviv's Asia House, headed by Ruven Shpungen, an ex-Latvian Jew from London. Latvian diplomats are not accredited to the consulate, possibly due to a shortage of hard currency.

Israel role model for Latvians

The Israel Cultural and Information Centre is in a neighborhood that was considered one of Riga's finest residential areas before World War II. The interior, though rather spartan, is plastered with bright Hebrew posters. Israeli newspapers lie scattered around on tables.

Moshe Arens, Israel's defence minister, was a recent visitor. Arens, who was born in Kaunas, Lithuania, and raised in Riga, spent two busy days in Latvia at the end of April. He held meetings with several Latvian ministers and parliamentarians and, together with his wife and daughters, revisited his family's former dwelling in Riga.

The Israel Cultural and Information Centre is a magnet for potential olim. Gorev says that anywhere from 100 to 150 Baltic Jews visit the premises every month to obtain Israeli visas. Latpas, the Latvian airline company, has been flying immigrants to Israel on weekly flights since February of this year.

Gorev, who was a counsellor in the Israeli embassy in Moscow, believes that Latvia is very interested in establishing a solid relationship with Israel.

He thinks that mutual trade can further good relations. Latvia can sell Israel timber, wheat and meat, while Latvia can buy Israeli scientific and policing equipment. Israel can offer Latvia help with its inefficient agricultural sector, Gorev adds. He does not think that Latvia has the means to purchase Israeli weaponry.

Joint ventures between Israeli and Latvian companies have begun, discloses Mavriks Vulfsons, a prominent figure in the local Jewish community, an ambassador-at-large and a member of parliament.

Vulfsons — who until last year was chairman of the parliamentary foreign affairs committee — says that Latvia has no official ties with the Arab world. However, Egypt and Yemen have recognized Latvia.

Jakubans says that the average Latvian can't understand the dynamics of the Arab-Israeli conflict. Nevertheless, Israel is popular among most Latvians. "There is a good feeling for Israel here," observes Vulfsons.

The Kinnor ensemble brings Yiddishkeit to Latvian Jews.

LATVIA'S CITIZENSHIP LAW IS QUITE FAIR

I find your Aug. 3 editorial on "Discrimination in the Baltics" to be quite unfair.

It must be clearly understood that the Russians who entered Latvia after 1940 did not do so through the legal processes in effect in Latvia at that time; quite simply, they entered as an occupying force.

In the years that followed, the Soviet government undertook a systematic policy of attempting to eliminate any vestiges of the Latvian culture and language.

Today, Latvia is simply attempting to re-establish due legal process to the manner in which persons acquire Latvian citizenship, and thus to the democratic rights that citizenship would bestow.

Democratic countries typically grant citizenship only to those persons who have been admitted legally and who meet citizenship requirements. Furthermore, democratic countries establish quotas and criteria governing legal admittance. Latvia is merely attempting to re-establish these principles.

In effect it is saying, let's go back to 1940, grant citizenship to those persons who legally had it then, and then review all other cases according to clear and equitable legal processes.

As your editorial notes, this policy would apply to all persons, regardless of ethnic origin, and that includes Russians.

Those excluded from automatic citizenship are simply those who entered the country illegally. But the proposed policy certainly does not prevent these people from abiding by due process and applying for citizenship, as they would have had to in 1940, had there not been an occupation.

Latvia's proposed citizenship law is fair and equitable; it does not discriminate against Russians. It discriminates only those who showed flagrant disregard for its borders, its laws and its citizens and only to the extent of excluding them from automatic citizenship; due process would still be available to acquire citizenship.

VALERIE JOKSTS

• This is letter Mrs. V. Joksts sent to The Gazette and published by it on August 13, 1992

This is an extended version of THE OTHER LANGUAGES SECTION and contains several articles which, we hope, will be of interest to the readers of MLB Ziņotājs.

Your comments and contributions to this section are most welcome.

Ed.

~~~~~  
Šajā SVEŠVALODU NODAĻĀ ir vairāki raksti par dažādiem tematiem. Ceram, ka lasītāji tos varēs izmantot un ka tie tiem interesēs. Lūdzam Jūsu komentārus.

Pateicamies itin visiem līdzstrādniekiem, kas rūpējušies, lai šī nodaļa pastāvētu. Prieccājamies arī, ka latvieši iesūta savas vēstules vietējiem laikrakstiem. Sis ir ļoti svarīgs darba lauks, kurā montrealieši paveikuši savu tiesu. Par to tiem pienākas sevišķs paldies.

Red.

~~~~~  
KLĀVA PIEMIŅAS FONDS

Daudzajās vēstulēs, ko saņēmuši Klāva Balloža piederīgie, izskanējis draugu vēlējums: "Klāvs dzīvos tālāk Jūsu atmiņā, kā arī mūsu." Šo vienkāršo patiesību apliecināja gan sirsnīgā atvadīšanās 20. maijā, Rīgā, gan Klāva izvadīšana 22. maijā, Minsterē. Sāpēs mēs visi bijām vienoti.

Klāvam bija lemts piedzimt un uzaugt Minsteres Latviešu ģimnazijas vidē, kurā pēdējo 24 gadu laikā ir pulcējusies latviešu jaunatne no

daudzām pasaules un Latvijas pilsētām. Te veidojusies draudzība, kas pārnesta no Gaņezera, Beverīnas, Kursas, Saulaines, Sidrabenes, Austrālijas un Eiropas vasaras skolām, kā arī no daudzo vietējo latviešu skolu norisēm. Viņus ir vienojušas kopējās domas par Latviju. Bet šo centienu turpinājums nav izsakāms vārdos. Seit jāseko konkrētiem darbiem. Tādēļ Klāva draugi izvadīšanas laikā Minsterē ziedu vietā iemaksājuši 1.880,65 DM īpašā piemiņas fondā: Ev. Darlehnsgeossenschaft eG Münster, Kt. nr. 704 12 30, BLZ 400 601 04. Piemiņas fonda pārvaldi ir uzņēmušies: māc. Ilze Kuplēna-Juarte (ev. Latviešu Baznīca), Anda Šilde (Latvijas Sarkanais Krusts), Gustavs Šilde (korp. Lataviensis) un Imants Balodis (DV un latviešu sportisti). Vispirms vēlamies nokārtot tos projektus, ko Klāvs bija atsācis, dzīvodams Rīgā. Secības kārtībā šeit atzīmējams, ka no 26.-31. maijam Holandē un Vācijā ciemojās Valža Valtera basketbola skolas zēni, uzvarot starptautiskajā basketbola jaunatnes turnīrā Recklinghauzenā. Latvijas basketbola izlases spēcīgākais sastāvs, papildināts ar "Brocēnu-Parair" spēlētājiem 6. un 7. jūnijā piedalījās Vesterstades starptautiskajā basketbola turnīrā. Visās 4 spēlēs izcīnītas uzvaras, finālā pieveicot Beļģijas čempionvienību "Bobcar Gente" ar 86-69 rezultātu.

Nupat atkal atsāktas sarunas par Latvijas sieviešu volejbola meistarvienības "Aurora" sacensībām pret Vācijas meistarvienību USC Münster. Ja "Aurora" varēs izpildīt piedāvājumu, šo vienību tikšanās notiks š. g. septembra sākumā (no 1.-9. sept.) Minsterē un tās apkārtnes pilsētās.

Pašreiz mums jākārtos arī kādas saslimušas Latvijas jaunatnes basketbola izlases spēlētājas veselības pārbaude pie prof. Schellonga Minsterē. Tāpat jārod iespēja Latvijas invalīdu sēdvolejbola vienībai ciemoties Vācijā.

Jāievēro arī, ka Klāvs gribēja pievērsties īpaši Latvijas bērnu invalīdiem, sniedzot ne tikai humāno un materiālo palīdzību, bet dodot iespēju organizēt viņiem sporta nodarbības. Kā zināms, dažus gadus agrāk par bērniem invalīdiem Latvijā zināja maz vai vienkārši negribēja zināt. Tāpēc tagad viss ir jāsāk no paša sākuma.

Iespējams, ka, lasot šādu darbu savirknējumu, mēs varētu nobīties no posta smaguma. Ir jau palīdzēts un to turpināsim mūsu iespēju robežās. Katrs ir aicināts nākt talkā kopējā darbā. Plašāka informācija

SKOLAS ENĢEĻI IR ATKAL KLĀT

iegūstama, rakstot - I. Balodies, Cheuskerring 49,
4400 Münster, Deutschland.

I. B.

LATVIEŠU PRESES BIEDRĪBAS KANADAS KOPA

Šogad izbeidzās mandāts Latviešu preses biedrības Kanadas kopas valdei un revīzijas komisijai. Žanis Zentiņš, revīzijas komisijas priekšsēdis, bija uzņēmies izkārtot vēlēšanu norisi. Kopas dalībniekiem bija jāiesūta kandidāti amatam līdz 1992. g. 1. maijam. Nekādi kandidāti netika iesūtīti. Vairāki kopas dalībnieki ierosināja, ka ar aklamāciju valdei un revīzijas komisijai jāpāliek līdzšinējā sastāvā.

1992. gada 28. maijā notika paplašināta valdes un revīzijas komisijas sēde.

Valde konstruējās sekojoši: priekšsēde - Inta Purva, sekretāre - Valija Mērniece, biedrzinis - Hugo Miķelsons, loceklis - Modris Lorbergs. Revīzijas komisija: priekšsēdis - Žanis Zentiņš, locekļi - Mārtiņš Štauers, Krišs Sidars un Osvalds Kļavenieks.

Nolēma, ka valdes sastāvu palielinās, pieaicinot vēl dažus kopas dalībniekus.

Sakarā ar rev. kom. locekļa V. Upeslāča aiziešanu mūžībā, tās sastāvs bija jāpapildina.

Ž. ZENTIŅŠ

LATVIJAS UNIVERSITĀTES GADA SVĒTKI OTAVĀ

Latvijas Universitātes 73 gadu dibināšanas atceres atzīmēšana notiks sestdien, 1992. gada 26. septembrī, plkst. 19:00, Otavas latviešu ev.-lut. Miera draudzes sarakojumu telpās, 83 Main ielā, Otavā.

Akadēmisko runu par tematu "Dinamiskais universs - tā sākums, izveidošanās un nākotne" teiks Latvijas Zinātņu Akadēmijas ārzemju loceklis un Klarksona Universitātes, Ņujorkas pavalstī, ASV, fizikas profesors Dr. Sigurds ARĀJS, kas ir 113 zinātnisku publikāciju autors un ir ko-autors tikpat daudz citām publikācijām. Viņa vadībā savus zinātniskos grādus ieguvuši 18 doktoru (Ph. D.) un 28 maģistra (Masters) grādu kandidāti.

Oficiālai daļai sekos iepazīšanās ar referentu un kavēšanās pie kafijas un cepumiem. Visi aicināti piedalīties šajā sarakojumā. Ieeja pret labprātīgiem ziedojumiem.

Tuvākai informācijai zvanīt Viesturam Šķidram, tel. 613-224-7474.

Rīko Otavas latviešu akadēmiskā saime.

V. Š.

MONTREALAS LATVIEŠU KREDĪT-SABIEDRĪBA AUG

1992. gada budžets kredītsabiedrībai līdz šim īstenojas teicami. Tā jau tagad sasniegusi mērķi, ko cerēja sasniegt tikai 2000. gadā, proti, kopbilance sasniegusi \$ 500.000.- un ik mēnesi pieaug.

Mūsu kredītsabiedrība arvien pārspēj Kanadas bankas, izmaksājot augstākus noguldījumu augļus, par spīti gūtājiem ekonomiskajiem apstākļiem. Ar augusta mēnesi noguldījumu augļi ir 4,5 % noguldījumiem zem \$ 2.000.-, bet 5,5 % virs \$ 2.000.-.

Hipotekas un personīgo aizdevumu likmes ir ļoti izdevīgas: viena gada hipotekas likme patlaban ir 6,25 %, bet personīgiem aizdevumiem - 10 %. Iespējams, ka nākošajā kredītsabiedrības valdes sēdē šīs likmes atkal pazeminās.

Ar šī gada septembri kredītsabiedrība modernizēs savu darbību - turpmāk aprēķinās augļus ar datora palīdzību ik mēnesi. Līdz šim darbvedis Ģints šo darbu veica pēc tabulām ik pa 3 mēnešiem.

Tātad kredītsabiedrība aug un veidojas. Ir gatava kalpot Montrealas latviešu saimei.

Tās birojs ir atvērts otrdienas vakaros, no

plkst. 17:00 līdz plkst. 20:00, Latviešu centrā, 3955 Provost ielā, Leštinā. Telefoniski var saziņāties, zvanot Centram - 634-4082.

Atbalstīsim mūsu krājkašī, lai visai mūsu latviešu saimei būtu labums. Kas var zināt, varbūt 2000. gadā tās bilance pārsniegs vienu miljonu dolāru.

Z. M.

RĪGAS DOMA ZĒNU KORIS MONTREALĀ

Pareizāki sakot Vestmauntā, jo koncerta vieta būs St. Mathias baznīca St. Antoine ielā, iepretim pilsētas namam. Kāpēc taisni tur?

Apsvērumi bija visādi. Apskatītas dažādas vietas, un St. Mathias baznīca pēc pirmā acu uzmetiena nav tā pievilcīgākā. Nav arī daudz mūsu ļaužu, kas šajā baznīcā kādreiz būtu spēruši kāju, lai gan tā ir pavisam tuvu agrāk tik populārajai Viktorijas zālei. Daži gan tur ir klausījušies vienīgo Kvebekas angļu zēnu kori.

Saskare ar citu zemju zēnu kojiem Doma korim ir ļoti svarīga, lai izveidotu plašāku loku ar tiem kojiem, kas varētu piedalīties festivalā, kas uzsācis savu darbību Rīgā. Un kā gan labāk piesaistīt vietējo publiku tik specializētam koncertam, kā saistot to ar tiem pazīstamu grupu. Arī politiski tas mums par sliktu nevar nākt, jo Vestmauntas ietekme mums ir labi pazīstama. No sastrādāšanās viedokļa varam priecāties par to, ka St. Mathias koļa vadība vēlas kādu dziesmu nodziedāt kopā ar mūsējiem. Tātad šādai izvēlei ir daudz pozitīva.

Jāmin gan tas, ka baznīca nav liela, tādēļ gūtī būs iekasēt diezgan, lai segtu rīkotāju stipri augsto likmi (\$ 4.000.-), kas nepieciešama, lai samaksātu brauciena izdevumus. Un tad vēl ceram kādu atlikumu bāriņu atbalstam Latvijā. Ieeja būs \$ 20, pensionāriem un studējošiem - \$ 15. Tomēr ļoti ceram, ka mūsu tautiešu un arī Vestmauntas ciemiņu sirdis atvēlēs pāri normai, lai koncerts savu mērķi būtu pilnīgi īstenojis. Tas, ka koncerts notiek otrdienas vakarā, arī ierobežo potenciālo klausītāju skaitu.

Daudz par šo turneju rakstīts laikrakstā Laiks. Tā vispārējā informācija un tuvāki dati par kori, tā diriģentu un pavadītāju jau ir zināmi. Koris ir izcilas kvalitātes, ar nopietnu un plašu repertuāru, kas tomēr izceļ latviešu darbus, kā arī mūsu tautas dziesmu sabalsojumus. Nepalaižiet gažām šo vērtīgo un atbilsta pelnošo koncertu. Ļemiet līdz vietējos mūzikas draugus. Paturiet brīvu š. g. 6. oktobra vakaru!

Vēl viens ļoti liels lūgums pie mūsu saimes. Mēs 40 koļa dalībniekus izvietojam mūsu pašu ļaužu ģimenēs. Visiem vēl nav naktsmājas 2 naktnīm - no pirmdienas uz otrdienu un no otrdienas uz trešdienu. Trešdien no rīta autobuss ved tālāk uz Toronto. Ja ar Jūs varētu kādu zēnu pie sevis uzņemt, lūdzu dariet to man zināmu - tel. 631-5937. Es domāju, ka mēs visi būsīm ieguvēji.

Sis varbūt ir dārgs prieks laikā, kad mēsīnām pēc iespējas materiāli atbalstīt mūsu radus un citus smagi piemeklētos. Tomēr, kas būs mūsu tauta un mūsu zeme, ja tā nekops arī savu bagāto dziesmu tradīciju mantojumu? Šie jaunie dziedātāji ir mūsu mūzikas nākotnes svarīga daļa.

Atbalstīsim tos!

Rīkotāju vārdā,

JĀNIS TĒRAUDS

DV MONTREALAS NODAĻAS 5. LIELAIS SŪTĪJUMS UZ DZIMTENI

Līdzīgi iepriekšējām reizēm, DV Montrealas nodaļas vanadzēs un vanagi, sadarbībā ar māc. A. Celma vadīto palīdzības saīņu sūtījumu akciju, atkal nosūtīja veselu kuģa kravas tvertni

dotu atvieglinājumu sadales punkta darbiniekiem Latvijā, saīpus sargrupējot pa pilsētām un adresēm. No saīpu sadales vietām ienākušas dažas sūdzības par nekārtīgu un paviršu iesaiņošanu un sliktiem uzrakstiem. Mūsu pienākums ir atvieglot darbu un pūles. Tas nāks par labu visiem.

Māc. A. Celms, Toronto, is sagatavojis 3 dažādas palīdzības saīpus - slēgtus plastikas spaiņus ar cietiem vākiem. Šo saīpu cenā ir ieskaitīta piegāde mājās.

Tiem, kas vēlas šo iespēju izmantot, pašiem uz balta papīra treknēm burtiem jāuzraksta saņēmēja adreses papīra vidū, bet kreisajā augšējā stūrī sūtītāja adreses. Lapas lielums - 20 x 13 cm.

Saiņu saturs:

Sainis Nr. 1 - 16 kg cukurs; cena \$ 20.-

Sainis Nr. 2 - 5 kg mannā, 5 mārc. makaroni, 5 mārc. piena pulvēris, 3 ltr. eļļa un mārciņa rozīnes. Cena \$ 35.- (Plastikas spainis)

Sainis Nr. 3 - plastikas spainis: 10 kg milti, 10 kg mannā, 5 mārc. piena pulvēris, 4 kg cukurs un mārciņa rozīnes. Cena \$ 35.-

Visas cenas Kanadas dolāros.

Čekus rakstīt uz "Relief for Latvia" vārda un nosūtīt māc. A. Celmam uz šādu adresi: 47 Lord Roberts Drive, Scarborough, Ont. M1K 3W1. Šie saīpi tiek nosūtīti ar kuģa tvertni no Toronto.

Māc. A. Celma tel. 416-267-3507.

SKRASTIŅU INDULIS

PAGODINĀJUMS KĀRLIM IRBĪTIM

Telegramma no Latvijas

Augsti godājamais Irbīša kungs!

Pagodināties Jums pazīpot, ka Latvijas Zinātnes Akadēmija, šī gada 18. jūnijā, par Jūsu nopelniem Latvijas labā piešķir Jums goda doktora grādu inženierzinātnēs (Dr. honoris causes sc ing.).

Vēlam Jums labu veselību, ilgu mūžu, visu ieceru piepildīšanos.

JĀNIS LIELPĒTERIS,
Akadēmijas prezidents

ATZINĪBA PUĶU KOPEJAI

Augusta otrā pusē Montrealas priekšpilsētiņa TERRASSE VAUDREUIL atzīmēja savu 40 gadu pastāvēšanu. Šim gadījumam bija izveidotas dažādas komitejas. Viena no tām apstaigāja mājas un apskatīja dārzus un apkārtnes izmaiņojumus.

Ilgus gadus Terrasē dzīvo Aina un Valdemārs Paegles, kas abi ir pazīstami sabiedriski darbinieki. Pieminētā speciālkomisija bija Ainas puķu dārzu atzinusi par skaistāko visā pilsētā, piešķirot augstāko balvu, ko pasniedza 40 gadu pastāvēšanas sarīkojumā 23. augustā.

Ainas Paegles koptajā dārzā zied dažādas puķes, kas ir gaumīgi sastādītas. Ir skaistu skaistās rozes un lilijas savā augumā šogad bija pārsniegušas Aina, gan arī Valdi.

Varam viņiem abiem tikai novēlēt daudz spēka un nepagurt kopt savu skaisto dārzu!

DRAUGI

LATVIJĀ JAUNI PASTA INDEKSI

Latvijā ieviesta jauna pasta indeksu sistēma, kas balstīta uz internacionāliem standartiem. Vecie 6 ciparu indeksi atvietoti ar LV, kam seko 4 cipari, no kuriem pēdējie divi ir no agrākā indeksa. Piemērs: agrākā Rīgas rajona indekss 226001tagad ir LV-1001.

Līdz ar to Rīga: LV-10 un divi bijušie cipari.

Aizkraukle	LV-51/	2 cip.	Liepāja	LV-34/	2 cip.
Alūksne	LV-43/	2 cip.	Limbaži	LV-40/	2 cip.
Balvi	LV-45/	2 cip.	Ludza	LV-57/	2 cip.
Bauska	LV-39/	2 cip.	Madona	LV-48/	2 cip.
Cēsis	LV-41/	2 cip.	Ogre	LV-50/	2 cip.
Daugavpils	LV-54/	2 cip.	Preiļi	LV-53/	2 cip.
Dobeles	LV-37/	2 cip.	Rēzekne	LV-46/	2 cip.
Gulbene	LV-44/	2 cip.	Saldus	LV-38/	2 cip.
Jēkabpils	LV-52/	2 cip.	Talsi	LV-32/	2 cip.
Jelgava	LV-30/	2 cip.	Tukums	LV-31/	2 cip.
Krāslava	LV-56/	2 cip.	Valka	LV-47/	2 cip.
Kuldīga	LV-33/	2 cip.	Valmiera	LV-42/	2 cip.
			Ventspils	LV-36/	2 cip.

Vīzas pieprasījuma anketes Latvijas apciemojuma var pieprasīt Latvijas Ģenerālkonsulatā Kanadā, 700 Bay Street, 19th Floor, Toronto, Ontario, M5G 1Z6 (dažas kopijas ir arī pieejamas MLB Zīpotāja redakcijā). Tel. 416-408-2540, telefax - 416-289-3857.

Vīzas iegūšanai bez izpildītās anketas vēl vajadzīgs: 2 pases lieluma fotogrāfijas; Kanadas pases 2. un 3. lpp kopija vai attiecīga kopija no citas derīgas pases; naudas pārvedums vai čeks - 1-60 dienām par \$ 25.-; 61-120 dienām par \$ 50.-; 121-180 dienām par \$ 75.-; 12 mēnešu daudzkārtējai iebraukšanai par \$ 125.-. Ja pakalpojums vajadzīgs 10 dienās vai ātrāk, jāpievieno vēl \$ 25.-; jāpievieno arī apmaksāta aploksne vai kurjēra zīme.

Neskaidrību gadījumos ieteicams sazināties ar Ģenerālkonsulātu.

Uzglabājiet šo informāciju nākotnes vajadzībām.

Red.

DIEVKALPOJUMS EZERKALNOS

Skaistā svētdienas rītā, 9. augustā DV Montrealas nodaļas lauku īpašumā Ezerkalnos notika Brīvības cīņu atceres dievkalpojums, kurā piedalījās ap 50 dievlūdzēju, gan no Ezerkalniem, gan arī no Montrealas. Dievkalpojumu vadīja māc. G. Hūns. Šoreiz viņa sprediķa temats bija mīlestība - savai tautai, vienam pret otru un vienotība un satiecība. Ar Bībeles piemēriem mācītājs norādīja uz mīlestības nozīmi, vērtību un raksturoja to kā svētāko un skaistāko cilvēka rakstura īpašību, kāda valdīja arī mūsu tautas brīvības cīņtāju starpā.

Pie dievgalda gāja 15 dievlūdzēju. Klusajās Dzintaru sarīkojumu telpās jo skaļi izskanēja garīgās dziesmas, kurās bija dziesmu lapiņās. Erģelnieka pienākumus, kā parasti, pildīja Jūlijs Metums. Tas bija skaists un jauks svētrīts.

Tam sekoja vanadžu sagādātais maizīšu un kafijas galds. Baznīcas kolekte atlikumu māc. G. Hūns nodeva DV Montrealas nodaļai.

SKRASTIŅU INDULIS

PENSIONĀROS

Vasaras mēnešos pensionāru sanāksmes notika tikai 2 reizes - 16. jūlijā un 20. augustā, katrā ar, apmēram, 70 dalībniekiem. Tajās godināja ik mēnesī dzimušos, mēlojās pie bagātīgi klātiem galdiem un pārrunāja jaunākos sadzīves notikumus.

20. augustā V. Pelēča dzejoļus lasīja J. Metums. Par savu Liepājas apciemojumu stāstīja I. Klaiše. Dr. Inese Vaidere pastāstīja par ekonomiju Latvijā un viņas vīrs Artūrs, laikraksta Diena sporta redaktors, par jauniešu piedalīšanos internacionālās jaunatnes airēšanās sacīkstēs Montreālā, kur piedalījās 8 latviešu jaunieši. Arī Austrālijas vienībā bija kāda latviete, kas gan latviski nerunāja.

Vairāki pensionāri, kas arvien čakli apmeklēja sanāksmes, patlaban ārstējas slimnīcās - Alberts Melderis, Arnolds Kaņeps, Milda Ozola un Jānis Leitāns. Viņu veselība rūp itin visiem, un pensionāru saime vēl tiem drīzu atveseļošanos. Abas sanāksmes vadīja priekšnieks V. Paegle.

Š.

RĪGAS DOMA ZĒNU KOĶA

K O N C E R T S

Otrdien, 1992. gada 6. oktobrī,

plkst. 19:30,

ST. MATHEAS BAZNĪCĀ,

131 St. Antoine ielā, Vestmauntā,

iepretim pilsētas namam un nedaudz soļus no Sherbrooke autobusa pietātnes.

IEEJA: \$ 20.00

\$ 15.00 pensionāriem un studējošiem

Nāciet visi un ņemiet līdz citus mūzikas draugus!

Laipni ielūdz

RĪKOTĀJI

DV MONTREALAS NODAĻA

rĶko

sestdien, 17. oktobrī, plkst. 17,

Latviešu centrā, 3955 Provost ielā

DV Toronto nodaļas teātra

I Z R Ā D I

Izrādīs Gunāra GRIEZES komēdiju

P E N S I O N Ā R I

Gunāra Vērenieka režijā.

IEEJA: \$ 12.00

\$ 10.00 pensionāriem bērniem līdz 14 g. -brīva

Dalīsimies pensionāru priekos un bēdās, apmeklējot šo interesanto izrādi!

Ielūdz

DV MONTREALAS NODAĻA

MONTREALAS LATVIEŠU BIEDRĪBA

rĶko

sestdien, 19. septembrī, plkst. 18:00, Latviešu

centrā, 3955 Provosta ielā, Lašīnā,

TORONTO LATVIEŠU ĶIMNAZIJAS DRĀMAS KOPAS

V I E S I Z R Ā D I ar

Māras Zālītes lugu

PILNA MĀRAS ISTABĪŅA

IEEJA: \$ 10.00,

bērniem - brīva

Pagājušā mācības gadā iestudētā izrāde izpelnījies skatītāju atsaucību.

Izrādē piedalās 20 Toronto jaunieši, kam būs vajadzīgas arī naktsmājas. Interesenti, kas vēlētos viņus uzņemt, lūgti zvanīt 457-9832 vai 488-7615.

Pulcēsimies kuplā skaitā skatīt mūsu jaunātnes sniegumu! Uz redzēšanos viesizrādē! Tā kā vietu skaits būs ierobežots plašās teātrinieku darbības dēļ, lūdzam pieteikties līdz 15. septembrim, zvanot Anitai Porietei-Bedard, tel. 697-6624 vai Margai un Uldim Lūšiem, tel. 488-7615.

Ielūdz

MLB valde

MONTREALAS LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS

rĶko

sestdien, 26. septembrī, Latviešu Sabiedriskā Centrā,

plkst. 17:00, 3955 Provosta ielā, Lašīnā,

DEVĪTOS GADA SVĒTKUS

ar

SILTĀM VAKARIŅĀM

Būs arī bārs un ļautra deju mūzika.

IEEJAS MAKSA: \$ 15.00 no personas

Vietas pie galdiem rezervējamās pie Jāņa Bilinska, tel. 630-0310

Visi mīļi ielūgti!

CENTRA VALDE

PENSIONĀRU IZBRAUKUMS

Montrealas latviešu pensionāri 29. jūlijā devās izbraukumā uz UPPER CANADA VILLAGE, Ontario provincē.

Ciema, kurā rādīta agrāko paaudžu dzīve, apciemojums ceļotājus noveda atmiņu pasaulē, kur jaunībā dzimtenē dzīvojam līdzīgu dzīvi, kādu redzējam šeit.

Mājās pārbraucām priecīgi dziedādami, kas liecināja, ka esam pavadījuši vērtīgu dienu šajā neparastajā izbraukumā.

P.

GRIBAM

ar 1993. gadu pāriet uz uzlabotu iespēšanas tehniku, kā to vēlas daudz MLB Zīgotāja lasītāju. Diemžēl, lai šo mērķi īstenotu, redakcijai vēl vajadzīgi līdzekļi.

Tos Jūs, lasītāji, varat dot ziedojot vai nokārtojot izstāvošās abonementa maksas. Nāciet talkā, lai varam šo mērķi īstenot!

REDAKCIJA

MLB Zīgotājs, 1992. gada septembris

DOSIM JAUNU DZĪVI LATVIJAS MEITENEI

15 gadu vecai meitenei Preiļos vajadzīgs sagādāt ķirurģisko palīdzību Kanādā vai ASV. Viņa 1984. gada 7. 12., 8 gadu vecumā autokatastrofā cietusi smagus vēdera dobuma un gūžu kaula ievainojumus. Vairākkārt nesekmīgi operēta Rīgā. Tagad viņai kreisā kāja ir, apmēram, 15 cm īsāka un sagādā lielas grūtības staigāšanā. Vēdera orgānu bojājumi ir radījuši lielas komplikācijas, izsaucot periodiski akūtas sāpes.

Ir vajadzīgas vairākas komplikētas operācijas, kādas Latvijā pašreiz nav iespējams izdarīt. To varētu tikai labākajās Kanadas vai ASV slimnīcās.

Vācu LUFTHANSA lidsabiedrība piešķirusi 2 brīvbilētes lidojumam uz Toronto un atpakaļ. Medikālo palīdzību dāvinās par brīvu, bet 4 līdz 6 nedēļu vai ilgāk uzturēšanās un slimnīcas izdevumi sniegsies no 20.-30.000 dolāru.

Ir nepieciešams sabiedrības atbalsts, lai dotu jaunu dzīvi šai Latvijas meitenei, kas sakropļota pašā dzīves ziedā.

Lūdzu zīdziejiet, iemaksājot savus atvēlējumus INESES JOKSTAS FONDA, Toronto latviešu kredītsabiedrībā, 491 College ielā, Toronto, Ontario M6G 1A5 CANADA, tel. 416-922-2551

Ar pateicību

Dr. E. UPENIEKS

MLB ZIŅAS:

19. septembrī, plkst. 18:00,
Latviešu centrā, Toronto
latviešu ģimnazijas drāmas

kopas teātra viesizrāde. IZRĀDĪS MĀRAS ZĀLĪTES
lugu "Pilna Māras istabiņa". Skatiet paziņojumu
iepriekšējā lappusē.

7. novembrī, plkst. 10:00, Latviešu centrā,
gadskārtējais MLB MAJAS CEPUMU, GARDUMU un DAŽĀDU
PRIEKSMETU TIRDZIŅŠ. Pusdienas lielajā sarīkojumu
zālē.

Tirdziņam vajadzīgi mājas cepumi, ievāriņumi,
rudzu maize, pīrāgi, piparkūkas un citi gardumi,
kā arī rokdarbi, lietiskās mākslas priekšmeti,
apsveikumu kartiņas un tā tālāk. Citiem vārdiem,
itin viss, ko šādā tirdziņā var pārdot.

Laipni lūdzam VISUS līdzšinējos talciniekus un
labvēļus kā arī jaunus šī gada darbā, lai TIRDZIŅŠ
izdotos.

Gatvojaties šim vispārējam notikumam, ar kuŗu
reprezentējamies vietējā sabiedrībā. Līdzekļi, ko
mūsu viesi izdod mūsu vidū, daudz palīdz MLB pa-
sākumu īstenošanā.

Pieteikšanās un plašāka informācija:

Elga Čops	- tel. 684-2522
Gita Lukstiņa	- tel. 685-2218
Marga Lūse	- tel. 488-7615
Inese Ortmane	- tel. 489-3719
Velta Ozola	- tel. 626-3501
Anita Poriete-Bedard	- tel. 697-6624
Ilga Štauvere	- tel. 457-9832
Dagmāra Ziediņa	- tel. 694-2817

Šī gada MLB Zīpotāja d e c e m b r a numurā
atkal publicēsim

KOPĒJO ZIEMSVĒTKU un JAUNGADA APSVEIKUMU,

kā to esam darījuši iepriekšējos gadus, jo šis pa-
sākums ieguvis ievērojamu atsaucību mūsu sabiedrī-
bā. Tas ir mūsu kopējais SVEICIENS, ne atpirkšanās
no apsveikuma kartiņām. Tas neierobežo personīgo
kartiņu sūtīšanu.

Sveicienā var piedalīties ikviens. It sevišķi
aicinām tajā piedalīties MLB Zīpotāja lasītājus,
labvēļus un citus interesentus, kas to vēlētos
gan tuvumā, gan tālumā.

Ērtības labad un lai taupītu laiku, AUTOMATISKI
PIEŅEMAM, ka šī gada SVEICIENĀ piedalīsies itin
visi iepriekšējā gada DALĪBNIEKI un, protams, jau-
ni. Ja nu tomēr kaut kādu iemeslu dēļ to nevēla-
ties darīt, lūdzam par to nekavējoties paziņot MLB
Zīpotāja redakcijai, tel. 457-9832.

Kā arvien, īpašus sveicienus gaidām no mūsu or-
ganizācijām un privātajiem pasākumiem.

PIEDALĪŠANĀS ir pret labprātīgu ziedojumu.

Pieteikšanās termiņš - šī gada 29. novembris.

Ceki rakstāmi uz MONTREAL LATVIAN SOCIETY vār-
da un adresējami - SVEICIENS, 291 Lorraine Drive,
Baie d'Urfé, Qué., Canada H9X 2R2, tel. 514-457-
9832, vai A. Poriete-Bedard, 113 Highgate Ave.,
Pointe Claire, Canada H9R 2X5, tel. 514-697-6624.

Izmantojiet izdevību un piedalieties!

MLB BIBLIOTEKA parasti ir atvērta pensionāru un
citu sarīkojumu laikā. Bibliotekārs Jānis Birze
citos laikos ir sasniedzams, zvanot 684-4391.

Bibliotekā ir pieejami dažādi grāmatu dubult-
nieki par ļoti lētu atlīdzību. Šīs grāmatas var-
būt derētu Jūsu tuviniekiem un paziņām Latvijā.
Izmantojiet izdevību!

Biblioteka ņem pretim jebkuŗu grāmatu atvēlēju-
mu. Pirms likvidējiet savus grāmatu krājumus, lū-
dzam sazināties ar bibliotekāru.

Sakām paldies visiem tiem, kas atvēlējuši MLB
bibliotēkai savas grāmatas.

Lūdzam tos lasītājus, pie kuŗiem ilgāku laiku
glabājas lasīšanai paņemtās grāmatas, tās atgriezt
bibliotekā, lai arī citiem interesentiem tās būtu
pieejamas.

ABRENES direktors Austris Grasis man atsū-
tīja šo ziņojumu un lūdza, lai es to izplatu
galvenajiem latviešu preses izdevumiem. Domā-
ju, ka būtu svarīgi to nekavējoties ievietot
Jūsu izdevumā (Saņēmām to tikai dažas stundas
pirms šī numura iespiešanas darbu pabeigšanas.
- Red.), jo te ir runa par ABRENES pilnsapul-
ci, kuŗā spriedīs par ABRENES nākotni, un šis
ir svarīgs jautājums, kas daudzus cilvēkus in-
teresē.

INGRĪDA CĀZERE

Latviešu tautas augstskolas ABRENE kārtējā
pilnsapulce notiks šī gada 26. septembrī,
plkst. 11, Abrenē.

Darba kārtība

1. Pilnsapulces atklāšana un prezidija vēlēša-
nas.
2. Darba kārtības pieņemšana.
3. Iepriekšējās pilnsapulces protokola nolasi-
šana un pieņemšana.
4. LTA ABRENE padomes priekšsēža ziņojums.
5. Padomes locekļu ziņojums.
6. Kasieres ziņojums.
7. Revīzijas komisijas ziņojums.
8. ABRENES pārvaldnieka ziņojums.
9. ABRENES nākotne:
 - a. finansiālā situācija un perspektīvas.
 - b. ienākušo projektu apspriede.
10. Pārrunas par ABRENES biedrības struktūras
eventuālu pārveidošanu un līdz ar to saīs-
tītiem statūtu grozījumu priekšlikumiem.
11. Turpmākā darbība.
12. Dažādi jautājumi.

ABRENES padomes vārdā

AUSTRIS GRASIS, priekšsēdis

Visi, kam rūp ABRENES nākotne, laipni ai-
cināti. Lūdzam pieteikt savu ierāšanos pēc ie-
spējas laicīgi.

EKONOMISKIE APSTĀKĻI LATVIJĀ

12. augustā, Latviešu centrā, interesantu
referātu par patreizējo ekonomisko stāvokli
Latvijā sniedza Dr. Inese Vaidere, LU Ekonomi-
jas fakultātes finanču un kredita katedras
profesore, kas savu doktora grādu ieguvusi
1985. gadā Ķelnē, Vācijā, aizstāvot disertāci-
ju par temu "Federālās Vācijas ekonomiskā
struktūra"

Viņas stāstījums bija saistošs, faktuāls
un bazēts uz Latvijas valsts statistikas komi-
tejas ZIŅOJUMA par Latvijas Republikas tautas
saimniecības darba rezultātiem (Ar tiem ceram
MLB Zīpotāja lasītājus iepazīstināt plašāk ok-
tobra numurā. - Red.) 1992. gada I pusgadā.
Tas izdots 1992. gada jūlijā un to parakstījis
komitejas priekšsēdis G. Baltiņš. Ir jābrīnās,
cik ātri šie dati sagatavoti un ir pieejami
tiem, kam tie nepieciešami un kuŗu skaits,
acīmredzot, nav pārāk liels, jo iespiesti ti-
kai 175 ziņojuma eksemplāri.

Starpība starp Dr. I. Vaideri un citiem
līdzšinējiem referentiem un runātājiem no Lat-
vijas bija tā, ka viņa runāja tieši par savu
lietu, bez patosa un izpušķojumiem un bez jeb
kādam interesēm aizstāvēt vienu vai otru poli-
tisku virzienu vai ieceri.

"Ir meli, ir briesmīgi meli un statisti-
ka", viņa it kā ar humoru un smaidu teica.
"Daudz kas Latvijā gājis uz augšu un šis un
tas uz leju. Patlaban nav viegli, bet paēduši
esam un izdzīvosim."

Sajā Isajā atreferējumā nav telpas piemi-
nēt visu viņas teikto. Jāapmierinās ar galve-
no. Tā jāatzīmē, ka patlaban Latvijā darbu
meklē 28.800, no kuŗiem par īstiem bezdarbnie-
kiem atzīti 2.800. Daudziem trūkstot drošības
sajūtas. Arvien liela esot inflācija (ap 10 %

Biežāk lietoto Sv. Jāņa igauņu baznīca, kur notiek dievkalpojumi, 4345 Marcil ielā.
 telpu adreses: **Ev.-lut.** Trīsvienības draudzes nams - 3438 Rosedale Ave., tel. 489-3224.
 Latviešu Sabiedriskais Centrs - 3955 Provosta ielā, Lašīnā, tel. 634-4082.

-
2. septembrī, plkst. 19:30, Latviešu centrā, A/S "Latvijas bebrī" desmitā sanāksme.
10. septembrī, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības kārtējā sanāksme.
13. septembrī, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes kārtējais dievkalpojums.
19. septembrī, plkst. 18:00, Latviešu centrā, Toronto latviešu ģimnazijas drāmas kopas VIESIZRADE. Izrādīs Māras Zālītes lugu "Pilna Māras istabiņa" Montrealas latviešu biedrības izkārtojumā. Plašāks paziņojums 29. lpp.!
24. septembrī, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības kārtējā sanāksme.
26. septembrī, plkst. 17:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu sabiedriskā centra Devītie gada svētki ar vakariņām. Plašāks paziņojums 29. lpp.!
4. oktobrī, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes Plaujas svētku dievkalpojums ar dievgaldu.
6. oktobrī, plkst. 19:30, St. Mathias baznīcā, 131 St. Antoine ielā, Vestmauntā, Rīgas Doma zēnu koŗa KONCERTS. Skatiet īpašu paziņojumu 29. lpp.!
7. oktobrī, plkst. 19:30, Latviešu centrā, A/S "Latvijas bebrī" vienpadsmitā sanāksme.
8. oktobrī, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības kārtējā sanāksme.
17. oktobrī, plkst. 17:00, Latviešu centrā, DV Toronto nodaļas teātra izrāde. Izrādīs Gunāra Griezies lugu "pensionāri" Gunāra Vērenieka režijā. Rīko DV Montrealas nodaļa. Plašāks paziņojums 29. lpp.!
18. oktobrī, plkst. 11:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes kārtējais dievkalpojums.
22. oktobrī, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības kārtējā sanāksme.
24. oktobrī, plkst. 18:00, Latviešu centrā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes RUDENS bazārs. Lūdzam piedalīties kuplā skaitā!
25. oktobrī, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes Reformācijas dienas dievkalpojums.
31. oktobrī, plkst. , Latviešu centrā, paredzēta paplašināta LNAK valdes sēde.
 plkst. , Latviešu centrā, paredzēts LNAK Informācijas vakars.
1. novembrī, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes kārtējais dievkalpojums.
7. novembrī, plkst. 10:00, visā Latviešu centrā, Montrealas latviešu biedrības gadskārtējais Mājas gardumu un lietiskās mākslas TIRDZIŅŠ ar pusdienām lielajā sarīkojumu zālē. Skatiet informāciju 30. lpp.!
21. novembrī, plkst. , Montrealas latviešu organizāciju padomes rīkotā LATVIJAS VALSTS SVĒTKU DIENA ar dievkalpojumu un sarīkojumu. Plašāka informācija turpmākajos MLB Ziņotāja numuros.
28. novembrī, plkst. 10:00, Latviešu centrā, DV Montrealas nodaļas vanadžu gadskārtējais ZIEMSVĒTKU TIRDZIŅŠ. Plašāki paziņojumi turpmākajos MLB Ziņotāja numuros.
6. decembrī, plkst. , paredzēta filmas "Cilvēka bērns" izrāde. Plašāka informācija par to vēlāk.

Neskaidrību gadījumos laipni lūdzam interesentus sazināties ar sarīkojumu rīkotājiem, jo nevaram garantēt, ka LAIKRĀDĪ neieviešas negaidītas kļūmes, nedz arī to, ka nenotiek pēkšņas pārmaiņas. Iespējami arī sarīkojumi, kuŗus nevaram izziņot. Sevišķi, ja negaidīti ierodas kāds ciemiņš no Latvijas.

Lūdzam materiālus nākošajam numuram, kas iznāks septembra trešajā nedēļā, līdz 10. septembrim. Ieteicams jau ar atbildes pastu pēc šī numura saņemšanas.

mēnesī) - algas gada laikā pieaugušas no 10-20-kārt, cenas - 20-100-kārt un mainās katru mēnesi. Samazinājušies dažādie ražošanas veidi izejvielu trūkuma dēļ un augsto cenu dēļ pieaugusi inventūra noliktavās. Cenas palikšot augstas, jo trūkstot sacensības. Valsts budžets sabalansēts pozitīvi (ienākumos 6.520 milj. rubļ, bet izdevumos 5.850 milj. rubļ). Līdzīgi esot ar vietējiem budžetiem, bet tas nenozīmējot, ka saimniecība esot veiksmīga. Apgrozībā trūkstot naudas zīmju, kuŗu mazākā vērtība ir rubļ. Tādēļ zeļot izmaiņas tirgus, un pie veikaliem atkal esot jāstāvēt rindās. ļoti pieauguši dažādi likuma pārkāpumi. Lai izvairītos no negaidītiem uzbrukumiem, ārzemju

ciemiņiem jāģērbjoties kautrīgi, lai nevarētu tos tūdaļ uzzīmēt (sevišķi pēc kurpēm!).

Interesanti, ka valstij lielākais ienākums šobrīd esot no Ventspils ostas.

Kad ieviesīšot Latu, sagaidāma saimniecības straujāka uzlabošanās, jo to pielīdzināšot vai nu ASV dolāram, vai vācu DM. Naudas pārmaiņu varot gaidīt vēl šajā gadā. Vāciešiem esot sevišķi liela interese par Latviju, kādēļ Rīgas centrā varot dzirdēt vācu valodu. Starpnieku peļņa esot liela, kādēļ netrūkstot miljonāru, bet grūti esot iekasēt nodokļus. Jautāta, kad varētu notikt pagrieziena uz augšu, ekonomiste atbildēja: "Pēc 3 gadiem." Cerešim, ka tā notiks. Paldies par skaidro valodu! Š.

SPECIALIZĒJOS VISĀ MONTREALAS RIETUMU SALĀ

renda e. lasdin

agent d'immeuble
real estate agent

101 amherst
beaconsfield, que. H9W 6Y7
res. (514) 630-7105
fax (514) 694-8176

694-6900

PĒRCIET VAI PĀRDODIET?

Tūlītējs BEZMAKSAS Jūsu īpašuma tirgus cenas novērtējums

Lūdzu, zvaniet šodien!

RENDA LAZDIŅŠ - 630-7105

Šo MLB Ziņotāja numuru nododam Kanadas pastā 31. augustā, bet izdalām lasītājiem uz rokas Montrealā un citur augusta pēdējās dienās. Lūdzam ziņot, ja neesat šo numuru saņēmuši. Aizrādām, ka nākošais numurs iznāks septembra trešajā nedēļā un ka tam materiāli iesūtāmi nekavējoties!

**COLLINS CLARKE
MACGILLIVRAY
WHITE**

Funeral Directors

FLOWERS
by
FARGUES

• 5610 Sherbrooke St. W.,
Montreal — Business Office
514 - 483-1870

1992. IX MLB Z 1.200 e

MLB ZIŅOTĀJA administratorei A. Poriete-Bedard, 113 Highgate Ave., Pointe Claire, Qué., Canada H9R 2X5, tel. 514-697-6624

Ar šo nosūtu MLB Ziņotāja abonementa samaksu par ___ gadu/iem (\$ 27,50 un \$ 22,50; skatiet zemāk)	\$ _____
Gaisa pasta piemaksu (ASV - \$ 6.-, citos kontinentos - \$ 20.-)	\$ _____
Ziedoju izdevuma tehnisko izdevumu segšanai	\$ _____
Ziedoju spiestuves uzlabošanai, mašīnu iegādei	\$ _____
Vēlos saņemt sekojošus MLB Ziņotāja agrākos numurus _____ à \$ 2,50 ziedojums	\$ _____
Dāvinu MLB Ziņotāju: _____ (adrese)	\$ _____
Iesakū nosūtīt MLB Ziņotāja paraugburtnīcas	\$ _____
Ar šo nosūtu iestāšanās maksu MONTREALAS LATVIEŠU BIEDRĪBĀ - \$ 5.-	\$ _____
Ar šo nosūtu MLB biedru maksu par _____ darbības gadu/iem - à \$ 10.-	\$ _____
Ar šo nosūtu LNAK dalības maksu par _____ gadiem (MLB biedriem \$ 10.-, pensionāriem \$ 5.-)	\$ _____
Ziedoju MLB darba un pasākumu veicināšanai	\$ _____
<u>Ceki rakstāmi uz MONTREAL LATVIAN SOCIETY vārda.</u>	
	Pavisam kopā \$ _____

(Maksātāja vārds, uzvārds, pasta kods, telefona numurs)

Paraksts: _____

MLB ZIŅOTĀJS

ISSN 0227 - 2433

IZDEVĒJA: Montrealas Latviešu Biedrība, 291 Lorraine Dr., Baie d'Urfé, Qué., Canada H9X 2R2, tālrunis 514-457-9832.

REDAKTORS: Mārtiņš Štaubers, 291 Lorraine Drive, Baie d'Urfé, Québec, Canada, H9X 2R2, tālrunis 514-457-9832.

ADMINISTRATORE: Anita Poriete-Bedard, 113 Highgate Ave., Pointe Claire, Québec, Canada H9R 2X5, tālrunis 514-697-6624.

EKSPEDĪCIJA: Velta Ozola. **DARBINIEKI:** Elmārs Bārdiņš, Jānis Birze, Imants Freibergs, Anna Kreipāne, Voldemārs Ozols, Aina Paegle, Voldemārs Paegle, Anna Skujiņa, Ilga Štaubere, Vilma Ulmane un daudzi citi.

MLB ZIŅOTĀJA ABONEMENTA MAKSA: \$ 27,50 gadā; MLB biedriem, pensionāriem un kaŗa invalīdiem \$ 22,50 gadā; gaisa pasta piemaksa uz ASV \$ 6.-, uz citiem kontinentiem - \$ 20.- gadā. Atsevišķas burtnīcas pret \$ 2,50 ziedojumu.

LAPPUSU SLEJU MAKSAS: Mazākais paziņojums \$ 20,00, 1/4 lpp - \$ 25,00, 1/3 lpp - \$ 30,00, 1/2 lpp - \$ 35,00, 3/4 lpp - \$ 55,00, pilna lpp - \$ 60,00. Klīšeju un paziņojumu sagatavošana - \$ 20,00. Iespējama foto uzņēmumu publicēšana. Ceki rakstāmi uz MONTREAL LATVIAN SOCIETY vārda. MLB ZIŅOTĀJS, tāpat kā MLB, ir bezpeļņas pasākums.

MLB ZIŅOTĀJS iznāk ik mēneša sākumā. Materiāli tekošajam numuram iesūtāmi vai nododami redakcijā līdz ik mēneša 15. datumam. Par izdevumā publicēto rakstu saturu atbild to autori. Redakcija var raketus īsināt. Raksti un vispārējās ziņas nepauz ne MLB valdes, ne redakcijas, nedz tās darbinieku ieskatu iztirzētos jautājumos. Rakstu autoriem jāuzdod pilna adrese, telefona numurs un jāparakstās. Anonīmus raketus redakcija ignorē. Redakcija iesūtītos raketus neuzglabā un nesūta atpakaļ.

MONTREAL LATVIAN SOCIETY
ASSOCIATION LETTONE DE MONTREAL

SEPTEMBER 1992 SEPTEMBRE

MONTHLY BULLETIN MLB ZIŅOTĀJS
BULLETIN MENSUEL MLB ZIŅOTĀJS

Envoyé par la Association Lettone de Montréal; Sent by Montreal Latvian Society - 291 Lorraine Drive, Baie d'Urfé, Québec, CANADA H9X 2R2, ph. 514-457-9832.